

2498

ΕΥΡΗΝΙΔΟΥ

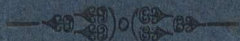
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΦΟΡΟΣ.

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ,

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΩΝ,

ΤΗΟ

N. ΖΕΝΕΥΡΑΚΗ.

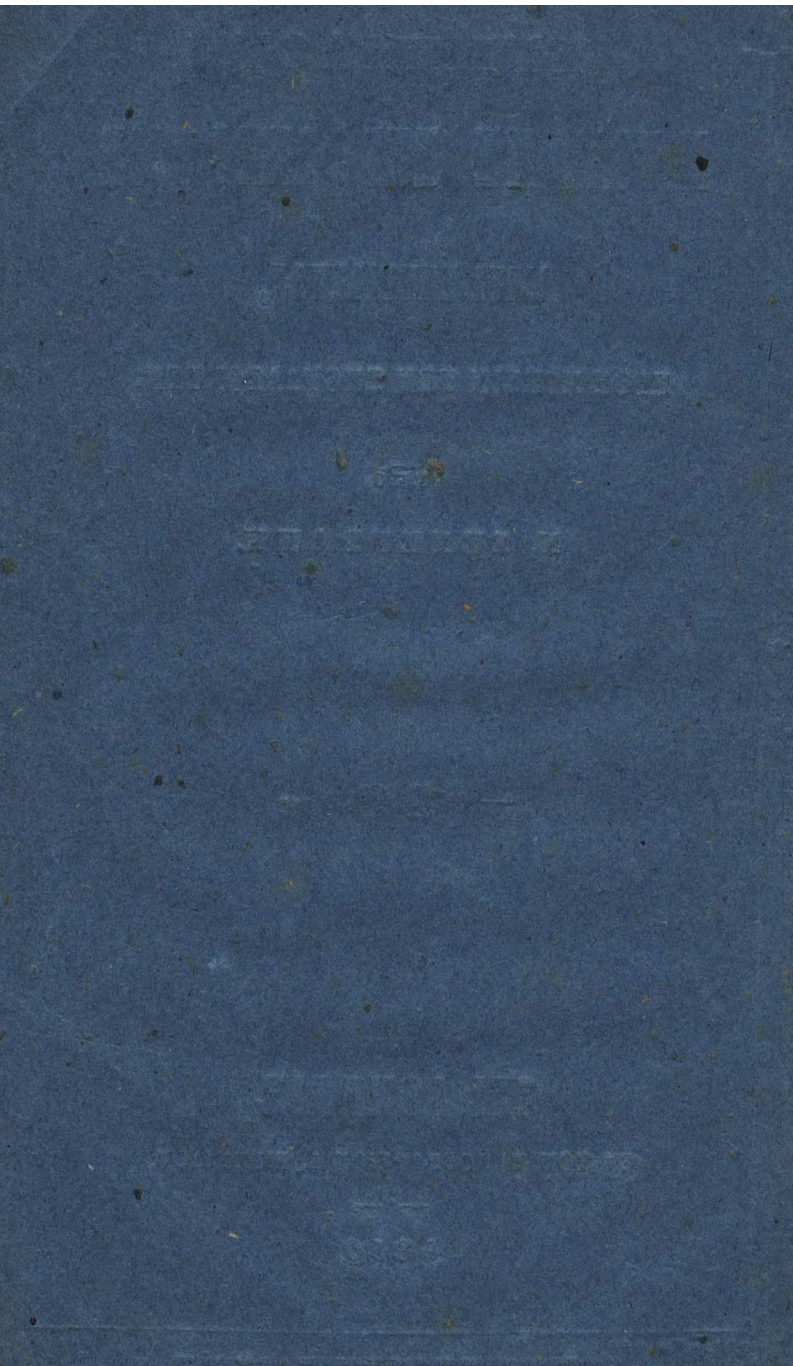

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΕΙΡΗΝΙΔΟΥ.

— 0 —

1859.

2498

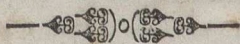
ΕΑΡ

ΕΥΡΗΝΙΔΟΥ
ΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ,
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΩΝ,

Τ Π Ο

Ν. ΖΕΝΕΥΡΑΚΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΕΙΡΗΝΙΔΟΥ.

—ο—
1859.

УОДННУЕ

ИНОУАТОЗ ЗТРОУИНОУОЗ

УОДННУЕ АТН

УОДННУЕ АТН

ОД

УОДННУЕ АТН

УОДННУЕ АТН

УОДННУЕ АТН

1830

Τὰς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκδόσει σημειώσεις ἔγραψα πρὸς εὐκολίαν τῶν σπουδαζόντων, ὥστε οἱ μὲν μαθηταὶ ἔχοντες προχείρους τὰς πρὸς κατάληψιν τοῦ παρόντος δράματος μυθολογικὰς, ἱστορικὰς καὶ τινὰς συντακτικὰς καὶ περὶ τοῦ ἥθους τῶν δρώντων προσώπων διαλαμβανούσας σημειώσεις, καὶ τὴν κατὰ λέξιν ἐρμηνείαν ἢ παράφρασιν τῶν δυσκόλων χωρίων, τὸν πλεῖστον χρόνον τῆς μελέτης νὰ δαπανῶσιν εἰς ὅ,τι αὐτοὶ δύνανται βοήθεια τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ λεξικοῦ, δηλονότι περὶ τὴν συντακτικὴν πλοκὴν τῶν λέξεων, περὶ τὸ ἔτυμον καὶ τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῶν· οἱ δὲ καθηγηταὶ ἔχοντες πρὸ ἑαυτῶν μαθητὰς οὕτω προμελετώντας νὰ δύνανται πλείονα κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν νὰ ἐρμηνεύωσιν, ἐν βραχείσιν ἐλέγχοντες τὰ κακῶς ἐρμηνευόμενα, καὶ τὰ ἐλλείποντα λέγοντες. Τῆς ὠφελείας ταύτης ἕνεκεν ἐπεχείρησα τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, περὶ ἧς ἐπιεικῶς ἄς κρίνωσιν οἱ εἰς τοῦτο ἀρμόδιοι· οἱ δὲ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ δυσχεράνωσιν, ἂν τινὰ μὲν διὰ πολλῶν ἐξέθηκα, περὶ δ' ἄλλων ὀλίγα ἢ οὐδὲν ἐσημείωσα, ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ μὴ ἦναι τὰ αὐτὰ εὐληπτα καὶ δύσληπτα εἰς πάντας τοὺς μαθητὰς τῆς αὐτῆς τάξεως, διὸ δυσχερεστάτη εἶναι ἢ τῶν ἀναγκαίων σημειώσεων ἐπιτυχία καὶ ἀποφυγὴ τῶν περιττῶν.

Βοήθημα ἔσχον τὴν τοῦ σοφοῦ Αὐγούστου Μαθθία ἔκδοσιν, ἐν ἧ ἔκτος τῶν πολλῶν κριτικῶν σημειώσεων καὶ ἅπαντα τὰ σωζόμενα παλαιὰ σχόλια μετὰ σημειώσεων, ἀναπληρουσῶν ἢ διορθουσῶν τὰ παρεφθαρμένα χωρία, ὑπάρχουσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Νοεμβρίου 1859.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων θεῶν, οὓς ἐλάτρευον οἱ ἀρχαῖοι, ἦν ἔτι ἡ Ἀφροδίτη, ἡ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων θεά· διὸ ὅ,τι κακὸν προήρχετο ἐκ τῆς ἀνοίας αὐτῶν τῶν ἐρώτων ἐπ' αὐτούς, ἡ καὶ καθ' ὀλοκλήρου τῆς πόλεώς των, εἰς ταύτην τὴν θεάν ἀπέδιδον. Καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ τραγωδία σύμφωνα τῇ κοινῇ δοξασίᾳ παρίσταται ἡ Φαίδρα ἐρώσα τοῦ Ἴππολύτου κατὰ βούλησιν τῆς Ἀφροδίτης (στίχ. 28 ἔξ 476). Τὴν θεάν αὐτὴν ὁ σοφὸς Εὐριπίδης, ὁ σκοπὸν κύριον θέμενος διὰ τῶν δραμάτων του τὴν εὐσέβειαν καὶ χρηστοθήειαν τὸν λαὸν νὰ διδάξῃ, ἔτι τὸ θέατρον εἰς φιλοσοφικὸν διδασκαλεῖον μεταβάλλῃ, ἵνα μισητὴν εἰς τὸν λαὸν καταστήσῃ, ἔτι ἐπομένως τὴν λατρείαν αὐτῆς τῆς θεᾶς περιορίσῃ, ἡ καὶ ὅλως καταστρέψῃ, παρίστησιν ἐν τῇ παρουσίᾳ τραγωδία τριαυτὰ λέγουσαν, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐμποιεῖται εἰς τὰς τῶν ἀκροατῶν ψυχὰς ἢ μῖσος καὶ ἀπέχθεια πρὸς αὐτὴν (στίχ. 1—37), ὡς ἔτι κατὰ τῆς ἐξυμνούσης αὐτὴν παμπονηροῦ τροφοῦ (στίχ. 433—481). Τοῦναντίον δὲ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἴππολύτου, τοῦ τὰ μέγιστα μισοῦντος αὐτὴν τὴν θεάν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἐν στίχ. 651, 991—996, 1008—1015, ὡς καὶ ἐκ τινῶν τῆς Φαίδρας (στίχ. 380—387, 424—430, 486—490), καὶ γενικῶς ἐκ τῶν τοῦ χοροῦ (*) συμβουλευτῶν καὶ γνωμολογιῶν κλίσεις καὶ ἀγάπη πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ σωφροσύνην ἐγγενῶνται.

(*) Ὁ χορὸς, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ πίνακι τῶν προσώπων τοῦ παρόντος δράματος, συγκαταίται ἐκ Τροϊκῶν γυναικῶν· σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ παραστάσει ἄνδρες, γυναικεῖα φοροῦντες καὶ προσωπίδας, παρίστανται τὰ γυναικεῖα πρόσωπα ἐκ τῶν προσωπίδων, ὡς πάντες οἱ ὑποκριταὶ ἐφάρουν, πρόσωπα ὠναμάθησαν. Ἰστατο δ' ὁ χορὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τραγωδίας, καὶ περὶ τὴν θυμέλην ἐποιεῖτο τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, ἄδων τὰ ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συγκείμενα ὅσματα, ὅπερ ἐδῆλου τὸ τέλος τῆς μιᾶς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἄλλης πράξεως.

Ἐν ταῖς σημειώσεσι, στίχ. 97. ἀντὶ «Σόλωνος» ἀνάγνωθι «Μίνως»· στίχ. 1235. ἀντὶ «δύστηχον» ἀνάγ. «δύστηνον». Μετὰ δὲ τὸ «ἐκρύβη.» πρόσθετες «Οὐ κάτοιδα δὲ ὅπρι τῆς λεπταίας χθονὸς ἐκρύβθησαν οἱ ἵπποι καὶ τὸ δύστηνον (ἀποτρόπαιον) τέρας τοῦ ταύρου (τεράστιος ταῦρος).»

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτην, Ἰππόλυτον ἐγέννησε, κάλλι τε καὶ σωφροσύνη διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετέλλαξεν, ἐπειρηγὰ γετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνως τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν. ὁ δὲ Θεσεὺς Πάλλαντα, ἓνα τῶν συγγενῶν, φονεύσας, φεύγει ἐς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικὸς, οὗ συνέβη τὸν Ἰππόλυτον παρὰ Πιθεῖ τρέφεσθαι. θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὔσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν· ἡ, τὸν Ἰππόλυτον διὰ σωφροσύνης ἀνελεῖν κρίνασα, τέλος τοῖς προτεθείσιν ἐπέθηκε, τὴν Φαίδραν εἰς τὸν Ἰππολύτου ἔρωτα παρορμήσασα. ἡ δὲ στέγουσα τὴν νόσον, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν τὸ πάθος δηλώσασα ἠναγκάσθη, κατεπαγγελαμένην αὐτῇ βοηθήσειν ἥτις καὶ κατὰ τὴν προαίρεσιν λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανείς Θεσεὺς, καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὖρὲν αὐτῆ προσηρημένην δέλτον, δι' ἧς Ἰππολύτου φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπίβουλήν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἰππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἰππόλυτον διέφθειρεν. Ἀρτεμῖς δὲ τῶν γεγεννημένων ἕκαστα διασαφῆσασα Θεσεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐ κατεμέμψατο, τούτου δὲ παρεμυθήσατο, υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἰππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι.

[Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἐβδόμῃ, ἔτι τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἰππόλυτος δεύτερος καὶ ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ προαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος. τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. τὸ δὲ δράμα τῶν πρώτων.]

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

ΧΟΡΟΣ Τραιζηνίων γυναικῶν.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

ΕΥΡΗΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

- Π**ολλή μὲν ἐν βροτοῖσι, κοῦκ ἀνώνυμος
θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω
ἔσοι τε πόντου τερμύων τ' Ἀτλαντικῶν
ναίουσιν εἴσω, φῶς ὀρώντες ἡλίου,
- 5** τοὺς μὲν σέβοντας τὰμὰ πρεσβεύω κράτη,
σφάλλω δ' ἔσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
ἔνεστι γὰρ δὴ κὰν θεῶν γένει τόδε,
τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.
- 10** ὁ γὰρ με Θεσέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἴππόλυτος, ἀγνοῦ Πιπθέως παιδεύματα,
μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροϊζηνίας
λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.
ἀναινεταὶ δὲ λέκτρα, κοῦ ψαύει γάμων.
- 15** Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
τιμᾶ, μεγίστην δαιμόνων ἠγούμενος.
χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένω ξυνὼν ἀεὶ
κυσὶν ταχείαις θήρας ἐξαιρεῖ χθονός,
μείζω βροτείας προσπεσὼν ὀμιλίας.
- 20** τούτοισι μὲν νυν οὐ φθονῶ τί γὰρ με δεῖ;
ἀ δ' εἰς ἐμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
Ἴππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ -

- πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.
 ἐλθόντα γάρ νιν Πιθέως ποτ' ἐκ δόμων
- 25 σεμνῶν εἰς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων
 Πανδίοιος γῆν πατρός εὐγενῆς δάμαρ
 ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατέσχετο
 ἔρωτι δεινῷ τοῖς ἔμοις βουλευμάσι.
 καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροϊζηνίαν,
- 30 πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος κατόψιον
 γῆς τῆςδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο,
 ἔρωσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἴππολύτῳ δ' ἐπι
 τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσιν ἰδρῦσθαι θεάν.
 ἐπεὶ δὲ Ἐρωςὺς Κερροπλίαν λείπει χθόνα,
- 35 μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
 καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
 ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν,
 ἐνταῦθα δὴ στένουσα καὶ πεπληγμένη
 κέντροις Ἐρωτος ἢ τάλαιν' ἀπόλλυται
- 40 σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔ τις οἰκετῶν νόσον.
 ἀλλ' οὔτι ταύτη τόνδ' ἔρωτα χρῆ πεσεῖν·
 δεῖξω δὲ Ἐρσεὶ πρᾶγμα, κἀκφρανήσεται.
 καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
 κτενεῖ πατὴρ ἀραΐσιν, ἅς ὁ πόντιος
- 45 ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Ἐρσεὶ γέρας,
 μηδὲν μάταιον ἐς τρις εὐξασθαι θεῶ.
 ἢ δ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται
 Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆςδ' οὐ προτιμήσω καλόν,
 τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἔμοις ἐχθροὺς ἔμοι
- 50 δίκην τοσαύτην, ὥστ' ἔμοι καλῶς ἔχειν.
 ἀλλ', — εἰσορῶ γὰρ τόνδε παιδα Ἐρσεώς
 στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,

43. πολ. νεανίαν Bg. — 48. κακὸν M. — 49. τοῦ μὴ οὐ M.

— 50. ὥστε μοι M.

Ἰππόλυτον, — ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
πολὺς δ' ἄμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους

- 55 κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεῶν
ὑμνοῖσιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεφγμένας πύλας
Ἄδου φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

Ἐπεσθ' ἀείδοντες, ἔπεσθε,
τὰν Διὸς οὐρανίαν

- 60 Ἄρτεμιν, ἧ μελόμεσθα.

Θ Ε Ρ Α Π Ο Ν Τ Ε Σ.

πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γένεθλον,

- 65 χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα,
Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διὸς,
καλλίστα πολὺ παρθένων,
ἧ μέγαν κατ' οὐρανὸν
ναίεις εὐπατέρειαν αὐλάν,
Ζανὸς πολὺχρυσον οἶκον.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,

- 70 καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
παρθένων, Ἄρτεμι.

σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοὶ φέρβειν βοτᾶ,

- 75 οὐδ' ἤλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἤριγόν διέρχεται·

Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις,
ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει

53. θεὸν M. — 58. ἄδοντες Br. — 59. add. Ἄρτεμιν. — 63. 4.

χαῖρέ μοι, ὦ κόρα, χαῖρέ μοι, Λατοῦς, Ἄρτ. — 66. αἶ. — 67.
ναίειτ' M. ναίουσ' Br. — 76. ἑαρινῇ Br. — 78. ἀλλά γ' ἡ φύ-
σις Br.

- τὸ σωφρονεῖν εἴληγεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 80 τούτοις δρέπεσθαι τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
 ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο,
 μόνῳ γὰρ ἔστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν
 σοὶ καὶ ζύνειμι, καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
 85 κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὄρων τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρέξάμην, βίου.

⊙ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

ἄναξ, — θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρῆν —
 ἄρ' ἂν τί μου δέξαιο βουλεύσαντος εὔ;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

καὶ κάρτα γ' ἤ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.

⊙ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

- 90 οἶσθ' οὖν, βροτοῖσιν δὲ καθέστηκεν νόμος;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καὶ μ' ἀνιστορεῖς πέρι;

⊙ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

μισεῖν τὸ σεμνόν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὀρθῶς γε· τίς δ' αὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;

⊙ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

- 95 πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βράχει.

⊙ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

ἤ κὰν θεοῖσι ταυτόν ἐλπίζεις τόδε;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.

79. εἰς τὰ πάντ' αἰι M. — 83. βροτῶν γέρας Br. — 84. deest
 σ' M. — 94. οὐκ οἶδα τοῦ μ' ἀνιστ. νόμου πέρι Br. — 95.
 πλ. τς Br.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

7

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

πῶς οὖν σὺ σεμνήν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

τίν'; εὐλαβοῦ δέ, μὴ τι σὸν σφαλῆ στόμα.

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

100 τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις,

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

πρόσωθεν αὐτὴν ἀγνός ὦν ἀσπάζομαι.

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

σεμνή γε μέντοι κάπισημος ἐν βροτοῖς.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων, ὅσον σε δεῖ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

105 οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστός θεῶν,

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεῶν.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

χωρεῖτ', ὄπαδοι, καὶ παρελθόντες δόμους

σίτων μέλεσθε' τερπνὸν ἐκ κυναγίας

τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεῶν

110 ἵππους, ὅπως ἂν, ἄρμασι ζεύξας ὑπο,

βορᾶς κορυσθεῖς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα·

τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Θ Ε Ρ Α Π Ω Ν.

ἡμεῖς δέ, — τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον, —

φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,

115 προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασιν,

δέσποινα Κύπρι. Χρῆ δὲ συγγνώμην ἔχειν,

εἴ τις σ', ὑφ' ἥθης σπλάγχθον εὐτονον φέρων,

μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν·
σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς.

Χ Τ Ο Ρ Ο Σ . Η Η Ι

- 120 Ὀκεανοῦ τις ὕδωρ (στροφή α.)
στάζουσα πέτρα λέγεται
βαπτᾶν κάλπισι φυτὰν παγᾶν
προϊεῖσα κρημῶν,
ὅθι μοί τις ἦν φίλα,
125 φάρεα πορφύρεα
ποταμῖα δρόσω
τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
εὐαλίου κατέβαλεν*. ὅθεν μοι
πρώτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν
130 τειρομέναν νοσερᾶ (ἀντιστροφή α.)
κοίτα δέμας ἐντὸς ἔχειν
οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰ
κεφαλὰν σκιάζειν.
τριτάταν δὲ νιν κλύω
135 τάνδε κατ' ἀμβροσίου
στόματος ἀμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,
κρυπτῶ τε πένθει θανάτου θέλουσαν
κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
140 σὺ γὰρ ἔνθεός, ὦ κούρα, (στροφή β.)
εἴτ' ἐκ Πανός, εἴθ' Ἑκάτας,
ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
— ἢ ματρὸς ὀρείας φοιτᾶς.
σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
145 Δίκτυναν ἀμπλακίαις

118. τούτου M. Br. — 124. τῶν M. — 128. πορφύρεα φάρεα.

— 128. κατέβαλ' ἔνθεν ἀμῖν Br. — 129. δεσποίνας Br. —

132. φάρη Br. — 138. τε om. Br. — 140. ἀρὰ γ' ἔνθ. Br.

— 143. οὐρείας φοιταλίου.

- άνιερος ἀθύτων πελάων τρύχει.
 φοιτᾶ γὰρ καὶ διὰ λίμνας
 χέρσον θ' ὑπὲρ πελάγους
 δίναισιν νοτίαις ἄλμας.
150 ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθιδᾶν (ἀντιστροφή β'.)
 ἀρχαγόν, τὸν εὐπατρίδαν,
 ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις,
 κρυπτᾶ κοίτα λεχέων σῶν;
 ἢ ναυβάτας τις ἐπλευσεν
155 Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ
 λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
 φήμαν πέμπων βασιλεία;
 λύπα δ' ὑπὲρ παθέων
 εὐναία δέδεται ψυχάν.
160 φιλεῖ δὲ τᾶ δυστρόπῳ γυναικῶν (ἐπώδός.)
 ἀρμονία κακὰ δύστανος
 ἀμηχανία συνοικεῖν
 ὠδίων τε καὶ ἀφροσύνας.
165 δι' ἐμᾶς ἤξεν ποτὲ νηθύος ἄδ' αὔρα
 τάν δ' εὐλοχον οὐρανίαν τόξων
 μεδέουσαν ἄυτευν Ἄρτεμιν.
 καὶ μοι πολυζήλωτος αἰ-
 εὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾶ.
170 ἀλλ' ἦδε τροφὸς γεραῖά πρόδ' ἑρῶν
 τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων
 στυγνὸν δ' ἄφρῶν νέφος αὐξάνεται.
 τί ποτ' ἐστὶ μαθεῖν ἔραται ψυχᾶ,
 τί δεδήληται

146. άνιέροις Br. — 149. δίναις ἐν νοτ. M. νοτίας Br.

153. κρυπτᾶ γε κοίτα τῶν σῶν λεχ. M. Br. — 156. τόνδ' Br. — 159. εὐναία M. Br. ψυχᾶ M. — 164. ἤξε M. ἤξε

Br. — 166. Ἄρτεμιν ἄυτευν M. Ἄρτεμιν om. Br. — 168.

θεοῖσιν M. θεοῖς ἐφοίτα Br.

δέμας ἀλλόχρονον βασιλείας.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

175 ὦ κακὰ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι!
τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὄδ' αἰθήρ,

180 δεῦρο γὰρ ἔλθειν, πᾶν ἔπος ἦν σοι·
τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν·
ταχὺ γὰρ σφάλλει κούδενι χαίρεις,
οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
φίλτερον ἡγεῖ.

185 κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν·
τὸ μὲν ἔστιν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος,
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,

190 οὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις·
ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις,
δυσερῶτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν,
δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,

195 οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας·
μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ἀρετέ μου δέμας, ὀρθοῦτε κάρα·
λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι·
λάβετε εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι,
βαρὺ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν·

177. φέγγος, λαμπρὸς ὄδ' Br. — 179. κοίτης Br. — 190.

ἀλλ' ὅτι M. ἄλλο τι. τ. ζ. φ. ἀλλ' ὅ Br. — 193. τοῦδ',

ὅτι M. Br. γῆν M. — 196. γαίαν Br.

ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
μετάβαλλε δέμας.

205

ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας
καὶ γενναίου λήματος οἴσεις·
μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

αἴ, αἴ·

πῶς ἂν ὄροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσάιμαν;
ὑπὸ τ' αἰγείροις ἔν τε κομήτη
λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;

210

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ὦ παῖ, τί θροεῖς;
οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τὰδε γηρῦσει,
μανίας ἔπαχον ῥίπτουσα λόγον.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἴμι πρὸς ὕλαν
καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
στείβουσι κύνες,

215

βαλίας ἐλάφοις ἐγχιριπτομένα·
πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωύξαι,
καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι.

220

Θεσσαλὸν ὄρπακ', ἐπιλογχὸν ἔχουσ'
ἐν χειρὶ βέλος.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

τί ποτ', ὦ τέκνον, τὰδε κηραίνεις;
τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;

217. ἐγχιριπτόμεναι Μ. κύνες.—ἐγχιριπτομένα, Βγ.—223.

μελέτη Βγ.—μελέτη Pors.

225 πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχῆς
κλιτύς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

δέσποιν' ἀλίας Ἄρτεμι Λίμνας
καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,
εἶθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
230 πῶλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος;
νῦν δὴ μὲν ἄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐστέλλου, νῦν δ' αὖ φαρμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πῶλων ἔρασαι.
235 τὰδε μαντείας ἀξία πολλᾶς,
ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζεις,
καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

δύστανος ἐγὼ, τί ποτ' εἰργασάμαν;
ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
240 ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτα.
φεῦ, φεῦ, τλήμων.

μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
κρύπτε· κατ' ὄσσω δάκρυ μοι βαίνει,
245 καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.
τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν ὄδυνᾶ,
τὸ δὲ μαινόμενον κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,
μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
250 σῶμα καλύψει;
πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίωτος.

255 χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
 φιλίας θνατοὺς ἀνακίρνασθαι,
 καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχᾶς,
 εὐλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
 ἀπό τ' ὄσασθαι καὶ ξυντεῖναι.
 τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
 ψυχὰν χαλεπὸν βᾶρος, ὡς καὶ γὰρ
 τῆσδ' ὑπεραλγῶ.

260 βίότου δ' ἀτρεχεῖς ἐπιτηδεύσεις
 φασὶ σφάλλειν πλέον, ἢ τέρπειν,
 τῆ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
 οὕτω τὸ λίαν ἤσσον ἐπαινω
 τοῦ μηδὲν ἄγαν.
 265 καὶ ξυμφήσουσι σοφοὶ μοι.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Γύναι γεραῖά, βασιλίδος πιστὴ τροφὴ
 Φαίδρας, ὀρώμεν τάσδε δυστήνους τύχας·
 ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος·
 σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

270 οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
 ἐς ταῦτόν ἤκει· πάντα γὰρ σιγᾶ τάδε.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ὡς ἀσθενεῖτε καὶ κατέξανται δέμας!

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

πῶς δ' οὐ, τριταίαν γ' οὐσ' ἄσιτος ἡμέραν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

275 πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

θαυμαστόν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

κρύπτει γὰρ ἤδε πῆμα, κοῦ φησιν νοσεῖν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ὁ δ' ἐς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

280 ἔκδημος ὦν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

σύ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
νόσον πυθέσθαι τῆσδε καὶ πλάνον φρενῶν;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ἐς πάντ' ἀφίγμαι, κοῦδεν εἴργασμαι πλέον·
οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,285 ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῆς,
οἷα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.—ἄγ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
λαθώμεθ' ἄμφω, καὶ σύ θ' ἠδίων γενοῦ,

στυγνὴν ὄφρὸν λύσασα καὶ γνώμης ὁδόν,

290 ἐγώ θ', ὅπη σοι μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμην,
μεθεῖς', ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.κεῖ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
γυναῖκες αἶδε συγκαθιστάναί νόσον.

εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,

295 λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μνηυθῆ τόδε.

εἶεν· τί σιγᾶς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον,

ἀλλ' ἢ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,

ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.

282. φρενῶν πλάνον Br.—287. ἀλλ', ὦ φ. π. — 293. συγκαθί-
σταιντ' ἂν Br.—296. εἰα' τί σ. οὐ σε χρὴ Br.—297. ἦν τι M.

- φθέγγζαι τι· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγώ!
- 300 γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,
 ἴσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
 λόγοις ἐτέγγεθ' ἦδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.
 ἀλλ' ἴσθι μέντοι — πρὸς τὰδ' αὐθαδεστέρα
 γίγνου θαλάσσης — εἰ θανεῖ, προδοῦσα σούς·
- 305 παῖδας, πατρῶων μὴ μεθέξοντας δόμων,
 μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,
 ἢ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
 νόθον, φρονοῦντα γνήσι', — αἰσθὰ νιν καλῶς,
 Ἰππόλυτον.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

οἴ μοι!

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

θηγγάνει σέθεν τύδε;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

- 310 ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
 τοῦδ' ἀνδρὸς αὔθις λίσσομαι σιγᾶν· πέρι·
- Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ὄρας; φρονεῖς μὲν· εὖ, φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
 παῖδάς τ' ὀνήσαι καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

φιλῶ τέκν'· ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμαῖζομαι.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

- 315 ἀγνάς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φορεῖς.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

χεῖρες μὲν ἀγναί, φρήν δ' ἔχει μίασμά τι.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἐκοῦσαν οὐχ ἐκόν·

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

Θησεύς τιν' ἠμάρτηκεν ἐς σ' ἁμαρτίαν;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

320 μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ ἐς σ' ἁμαρτάνω.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οὐ δῆθ' ἐκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελειψομαι.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

τί δρᾶς; βιάζει χεῖρὸς ἐξερτημένῃ.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

325 καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ, τὰδ' εἰ πεύσει κακά.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

μείζον γὰρ, ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ὀλεῖ· τὸ μέντοι πράγμ' ἐμαὶ τιμὴν φέρει.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

κάππειτα κρύπτεις χρῆσθ' ἰκνουμένης ἐμοῦ;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

330 ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανεῖ.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι δῶρον οὐ δίδως, ὃ χρῆν.

324. ἐξαρτωμένη; M. Br.—325. καὶ τῶνδε B.—328, TP. ὀλθ.

ΦΑΙΔ. τὸ μέντοι: Br.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

335 σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐντεῦθεν λόγος.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ὦ τλήμον, οἶον, μήτερ, ἠράσθης ἔρον;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ὄν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῆς τόδε;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

σύ τ', ὦ τάλαιν' ὄμαιμε, Διονύσου δάμαρ.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακοῦροθεῖς.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

340 τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος, ὡς ἀπόλλυμαι!

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ἔκ τοι πέπληγμαί· ποῖ προβήσεται λόγος;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ἐκεῖθεν ἡμεῖς, οὐ νεωστὶ, δυστυχεῖς.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ', ἢ βούλομαι κλύειν.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

φεῦ·

πῶς ἂν σύ μου λέξιαις, ἅμ' ἐ χρητὴ λέγειν;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

345 οὐ μάντις εἰμί, τάφανῆ γινῶναι σαφῶς.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

τί τοῦθ', ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐράν;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ἠδιστον, ὦ παῖ, ταῦτόν ἀλγεινόν θ' ἄμα.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ἡμεῖς ἂν εἴμεν θατέρῳ κεχηρημένοι.

346. χρητὴ Br.—348. κεχηρημένοι M.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

τί φής; ἐράς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός; οὐδ'

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

350 ὅστις ποθ' οὐτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμαζόνος —

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

Ἰππόλυτον αὐδᾶς;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

σοῦ τὰδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οἱ μοι, τί λέξεις, τέκνον; ὡς μ' ἀπώλεσας.

γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχεις, οὐκ ἀνέζομαι

ζῶσ'· ἐχθρὸν ἤμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.

355 βίβω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι

βίου θανοῦσα. χαίρετ'· οὐκ ἔτ' εἴμ' ἐγώ.

οἱ-σώφρονες γὰρ οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ὁμῶς

κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός,

ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,

360 ἢ τήνδε καμὲ καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ (στροφή.)

ἀνήκουστα τᾶς

τυράννου πάθεα μέλεα θροεομένας.

ὀλοίμαν ἐγῶγε, πρὶν σὰν φίλαν

365 καταλύσαι φρένα. ἰὼ μοι, φεῦ φεῦ!

ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων!

ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς!

ὀλωλας, ἐξέφηνας ἐς φάος κακά.

τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;

370 τελευτάσεται τι καινὸν δόμοις.

ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἐστίν, οἳ φθίνει τύχα

364. Ὡ. πρὶν σ' ἂν φ. καταλύσαι φρένα M. Br. — 369. τίς σ' ὦ

πν. ὅδε πόνος μένει Br. — 370. τελευτάσεται M. Br.

Κύπριδος, ὧ τάλαινα παῖ Κρησία.

Φ Λ Ι Δ Ρ Α.

- Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἱ τόδ' ἔσχατον οἰκεῖτε χώρας Πέλοπίας προνώπιον,
- 375 ἤδη πατ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
 θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέσθαρται βίος.
 καὶ μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
 πράσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν
 πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῆδ' ἀβητέον τόδε
- 380 τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γινώσκομεν,
 οὐκ ἐκπονοῦμεν δ', οἱ μὲν ἀργίας ὑπο,
 οἱ δ' ἠδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
 ἄλλην τιν'. εἰσὶ δ' ἠδοναὶ πολλαὶ βίου,
 μακρὰ τε λέσχαι καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν,
- 385 αἰδώς τε. δισσαὶ δ' εἰσὶν· ἡ μὲν οὐ κακῆ,
 ἡ δ' ἄχθος οἴκων. εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
 οὐκ ἂν δύ' ἦσθην ταῦτ' ἔχοντες γράμματα.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ,
 οὐκ ἔσθ' ὁποῖα φαρμάκῳ διαφθερεῖν
- 390 ἔμελλον, ὥστε τοῦμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
 λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν·
 ἐπεὶ μ' ἔρωσ ἔτρωσεν, ἐσκόπουν, ὅπως
 κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν. ἠρξάμην μὲν οὖν
 ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρούπτειν νόσον.
- 395 γλώσση γὰρ οὐδὲν πιστόν, ἢ θυραῖα μὲν
 φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
 αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς πλείεστα κέκτηται κακά.
 τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρει
 τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προὔνοησάμην.
- 400 τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον
 Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι.

- κράτιστον· οὐδεις ἀντερεῖ βουλευμάσιν. ἀπὸ δὲ
 ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
 μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
405 τὸ δ' ἔργον ἤδη τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ,
 γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὔσ' ἐγίνωσκον καλῶς,
 μίσσημα πᾶσιν ὡς ὄλοιτο παγκάκως,
 ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
 πρώτη θυραίου! ἐκ δὲ γενναίων δόμων
410 τόδ' ἤρξε θηλείαισι γίνεσθαι κακόν.
 ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
 ἢ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλὰ.
 μισῶ δὲ καὶ τὰς σῶφρονας μὲν ἐν λόγοις,
 λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας.
415 αἰ πῶς ποτ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
 βλέπουσιν ἐς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν;
 οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην
 τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφή;
 ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
420 ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἄλῶ,
 μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἄλλ' ἐλεύθεροι,
 παρῆρσι θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
 κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὔνεκ' εὐκλεεῖς.
 δουλοὶ γὰρ ἄνδρα, κὰν θρασύπλαγχνός τις ἦ,
425 ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακὰ.
 μόνον δὲ τοῦτο φάσ' ἀμιλλᾶσθαι βίῳ,
 γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν, ὅτω παρῆ.
 κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέεφην, ὅταν τύχη,
 προθεῖς κάτοπτρον, ὥστε παρθένω νέᾳ,
430 χρόνος, παρ' οἷς μή ποτ' ὀφθεινῆν ἐγώ!

Χ Ο Ρ Ο Σ .

φεῦ, φεῦ. τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῇ καλόν,

407. ὡς Βγ. — 426. μ. δὲ φασὶ τοῦθ' Βγ. — 431. ἀπαντα-

καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται!

ΤΡΟΦΟΣ.
δέσποιν', ἐμοί τοι ξυμφορὰ μὲν ἀρτίως
ἢ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον.

435 νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὔσα. κὰν βροτοῖς
αἱ δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἐξω λόγου
πέπονθας ὄργαι δ' ἐς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς.

440 κἄπειτ' ἔρωτος οὔνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
οὐκ ἄρά γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρώσι τῶν πέλας,
ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.
Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἦν πολλὴ ῥυή.
ἢ τὸν μὲν εἰκονθ' ἠσυχῆ μετέρχεται,

445 ὃν δ' αὖ περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὖρη μέγα,
τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς καθύβρισεν.
φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
κλύδωνι Κύπρις, πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
ἢδ' ἔστιν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,

450 οὐ πάντες ἐσμέν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
ὅσοι μὲν οὔν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
ἔχουσιν, αὐτοῖ τ' εἰσιν ἐν μούσαις ἀεὶ,
ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὡς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης, ἴσασι δ', ὡς ἀνήρπασέν ποτε

455 ἢ καλλιφεγγῆς Κέφαλον ἐς θεοὺς ἔως
ἔρωτος οὔνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
ναίουσι, καὶ φεύγουσιν ἐκποδῶν θεοῦς,
στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.
σύ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ' ἐπὶ ῥήτοισι ἄρα

460 πατέρα φυτεύειν, ἢ πὶ δεσπόταις θεοῖς
ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.

πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
 νοσοῦνθ' ὀρώντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὄραν;
 πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἤμαρτηκόσιν

465 ξυνεκχομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
 τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
 οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς·
 οὐδὲ στέγην γάρ, ἧ κατηρεφεῖς δόμοι,
 καλῶς ἀκριβώσειαν· ἐς δὲ τὴν τύχην

470 πεσοῦς, ὅσῃν σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
 ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,
 ἀνθρωπος οὔσα κάρτα γ' εὖ πράξιαις ἂν.
 ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λήγε μὲν κακῶν φρενῶν,
 λήξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὑβρι-

475 τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν
 τόλμα δ' ἐρώσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
 νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
 εἰσὶν δ' ἐπωδαὶ καὶ λόγοι θελκτῆριοι,
 φανήσεται τι τῆσδε φάρμακον νόσου.

480 ἧ τὰρ' ἂν ὄψε γ' ἄνδρες ἐξεύροισεν ἂν,
 εἰ μὴ γυναῖκες μηχανάς εὐρήσομεν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Φαίδρα, λέγει μὲν ἦδε χρησιμώτερα
 πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφορὰν, αἰνῶ δὲ σέ.
 ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων

485 τῶν τῆσδε καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

τοῦτ' ἐστ', ὁ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
 δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
 οὐ γάρ τι τοῖσιν ὡσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
 ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεῆς γενήσεται.

467. χρῆ Μ. — 468. ἧ κ. Μ. — 469. κανὼν ἀκριβώσει· ἂν.—

470. δοκεῖ Βγ. — 471. ἔχοις Βγ. — 474. λήξον θ' Μ. — 480.

ἧ τ' ἀρά γ' ὁ Μ. — 483. δέ σε.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

490 τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
δεῖ σ', ἀλλὰ τάνδρός. ὡς τάχος διίστέον,
τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.

εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ ἔπι συμφοραῖς βίος
τῶν αἰσῶν, σώφρων δ' οὐσ' ἐτύγχανες γυνή,
495 οὐκ ἂν ποτ' εὐνής οὔνεχ' ἠδονῆς τε σῆς
προσῆγον ἂν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
σῶσαι βίον σὸν, κοῦκ ἐπίσθονον τόδε.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλήσεις στόμα,
καὶ μὴ μεθήσεις αἰθῆς αἰσχίστους λόγους;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

500 αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἔστι σοι.
κρεῖσσον δὲ τοῦργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε,
ἢ τοῦνομ', ὧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

καὶ μὴ γε πρὸς θεῶν (εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρά δὲ)
πέρα προβῆς τῶνδ'· ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ

505 ψυχὴν ἔρωτι, τᾶσχρά δ' ἦν λέγεις καλῶς,
ἔς τοῦθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὐ σ' ἀμαρτάνειν
εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἢ χάρις.
ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια

510 ἔρωτος· ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω·
ἅ σ' οὐτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὐτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν
παύσει νόσου τῆσδ', ἦν σὺ μὴ γένη κακῆ.
δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθομένου
σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο

491. δίκητόν Βγ. — 496. προῆγον Βγ. 504. ἐκσώσει σε Μ. —

514. πλόκον Βγ.

515 λαβεῖν, ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

πότερα δὲ χριστόν, ἢ ποτόν, τὸ φάρμακον;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

οὐκ οἶδ' ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανῆς σοφή.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

πάντ' ἂν φοβηθεῖς ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

520 μὴ μοι τι Θησέως τῶνδε μηνύσης τόκω.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,

ξυνεργὸς εἴης. τᾶλλα δ', οἷ' ἐγὼ φρονῶ,

τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

525 Ἔρωσ, Ἔρωσ, δ κατ' ὀμμάτων (στροφή α.)

στάσεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν

ψυχαῖς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύση,

μὴ μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης,

μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.

530 οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ'

ἄστρον ὑπέρτερον βέλος,

οἶον τὸ πᾶς Ἀφροδίτας

ἴσιν ἐκ χερῶν

Ἔρωσ, ὁ Διὸς παῖς.

535 ἄλλως, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῶ, (ἀντιστρ. α.)

φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις,

βούταν φόνον Ἑλλάς αἰ' ἀέξει.

Ἔρωτα δὲ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν,

527. ψυχᾶ — οὗς M. 537. Ἑλλάς ἀέξει δὴ M. Ἑ. ἄρ' ἀέξει.

- 540 τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
 φιλτάτων θαλάμων
 κληδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,
 πέρθοντα καὶ διὰ πάσας
 ἰόντα συμφορᾶς
 θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.
- 545 τὰν μὲν Οἰχαλία
 πᾶλον, ἄζυγα λέκτρων,
 ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ
 ἄνυμφον, οἴκων
 ζεύξασ' ἄπ' εἰρεσία δρομάδα
 550 τὰν ἄιδος ὥστε βάκχαν,
 σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ
 φονίαις θ' ὑμεναίοισιν
 Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν
 ὦ τλάμων ὑμεναίων
 555 ὦ Θήβας ἱερὸν
 τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
 συνείποιτ' ἄν, οἶον
 ἂ Κύπρις ἔρπει.
 βροντᾶ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα
 560 τὰν Διογόνιο Βάκχου
 νυμφευσαμέναν πότμῳ
 φονίῳ τε κατεύνασε.
 δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'
 οἶα τις πεπόταται.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

- 565 σιγήσατ', ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;

549. ζ. ἀπειρεσίαν δρ. Μ. ζ. ἀπο τρομεράν δρ. Βγ.—550. τὰν γαῖδ' ὅπως τε β. Μ. τιν' ἄ. Βγ.—552. ὑμεναίαις Μ. — 554. τλάμων Μ. — 562. φονίῳ κατεύν. Μ. φ. κατεκόμισαι Βγ.

Φ Α Ι Δ Ρ Α. ἄλλ' ἄγε
ἐπίσχετ' αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.

Χ Ο Ρ Ο Σ.
σιγῶ· τὸ μέντοι φροῖμιον κακὸν τόδε.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.
ιώ μοι, αἰ αἰ!

570 ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων!

Χ Ο Ρ Ο Σ.

τίνα θραεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον; (στροφή α.)

ἔνεπε, τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσχυτος;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

575 ἀπωλόμεσθα. ταῖς δ' ἐπιστάσαι πύλαις
ἀκούσαθ', οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πιτνεῖ.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

σὺ παρὰ κλήθρα σοὶ μέλει πομπίμα (στροφή β.)

ἔνεπε δ', ἔνεπέ μοι, τί ποτ' ἔβα κακόν;

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

580 ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ
Ἴππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ἰαχὰν μὲν κλύω, σαφές δ' οὐκ ἔχω (ἀντιστροφή β.)

γεγωνεῖν, ὅπα.

διὰ πύλας ἔμολεν, ἔμολε σοὶ βοά.

Φ Α Ι Δ Ρ Α.

585 καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,
τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾶ λέχος.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ᾧμοι ἐγὼ κακῶν! προδέδοσαι, φίλα. (ἀντιστροφή α.)

569 αἰ quater. — 573. ἐπίσχυτος Br. — 581. σαφῆ δ' Br.

582. γεγωνεῖν ἔπα M. γεγωνόν τ' ἔπα Br.

τί σοι μήσομαι; τὰ κρύπτ' ἄρα πέφη-

νε, διὰ δ' ὄλλυσαι —

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

αἰ, αἰ, εἰ εἴ!

Χ Ο Ρ Ο Σ .

590

πρόδοτος ἐκ φίλων.

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

ἀπώλεσέν μ', εἰπούσα συμφοράς ἐμάς,
φίλωσ, καλῶσ δ' οὐ τήνδ' ἰομένη νόσον.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

πῶσ οὔν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, καθανεῖν ὅσον τάχος,

595

τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ .

ὦ γαῖα μητηρ ἡλίου τ' ἀναπτυχαί,
οἶων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὅπα!

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

σίγησον, ὦ παῖ, πρὶν τιν' αἰσθέσθαι βοήσ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ .

οὐκ ἔστ', ἀκούσασ δεῖν' ὅπως σιγήσομαι.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

600

ναί πρὸσ σέ τῆσ σῆσ δεξιᾶσ εὐωλένου.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ .

οὐ μὴ προσοίσαισ χεῖρα, μηδ' ἄψαι πέπλων.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

ὦ πρὸσ σέ γονάτων, μηδαμῶσ μ' ἐξεργάσῃ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ .

τί δ', εἶπερ, ὡσ φῆσ, μηδέν εἴρηκασ κακόν;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

ὁ μῦθοσ, ὦ παῖ, καινὸσ οὐδαμῶσ ὀδε.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

603 τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ὦ τέκνον, ὄρκους μηδαμῶς ἀτιμάσης.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ἢ γλῶσσ' ὁμῶμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ὦ παῖ, τί δράσεις; σὺς φίλους διεργάσει;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ἀπέπτυσ'· οὐδεις ἄδικος ἔστι μοι φίλος.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

640 σύγγνωθ'· ἀμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακόν,

γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατώκισας;

εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,

οὐκ ἐν γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδ'·

645 ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοῦς

ἢ χρυσόν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος,

παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος

τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασιν

ναίειν ἐλευθέροισι θηλειῶν ἄτερ.

620 νῦν δ' ἐς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακόν

μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.

τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα

προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατῆρ

φερνάς ἀπόκισ', ὡς ἀπαλλαχθῆ κακοῦ

625 ὁ δ' αὖ λαβῶν ἀτηρὸν ἐς δόμους φυτὸν

γέγηθε, κόσμον προστιθεῖς ἀγάλματι

καλὸν κακίστῳ, καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,

δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.

- ἔχει δ' ἀνάγκη· ὥστε κηδεύσας καλοῖς
630 γαμβροῖσι χαίρων σάζεται πικρὸν λέχος·
 ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροῦς δ' ἀνωφελείς·
 λαβὼν πιέζει τὰ γαθῶ τὸ δυστυχές.
 ῥᾶστον δ', ὅτω τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελής
 εὐηθία κατ' οἶκον ἰδρυται γυνή.
- 935** σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
 εἶη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρῆ.
 τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
 ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἢ δ' ἀμήχανος γυνή
 γνώμη βραχεία μωρίαν ἀφηρέθη.
- 640** χρῆν δ' ἐς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
 ἀφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
 θηρῶν, ἵν' εἶχον μῆτε προσφωεῖν τινα,
 μῆτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
 νῦν δ' αἰ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἰ κακαὶ κακά
- 645** βουλευμάτ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
 ὡς καὶ σὺ γ' ἡμῖν πατὴρ, ὦ κακὸν κάρα,
 λέκτρων ἀθλίτων ἤλθεσ ἐς συναλλαγάς·
 ἂ γ' ὡς ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
 ἐς ὧτα κλύζων. πῶς ἂν οὖν εἶην κακός,
- 650** ἃς οὐδ', ἀκούσας τοιάδ', ἀγνεύειν δοκῶ;
 εὖ δ' ἴσθι, τοῦμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
 εἰ μὴ γὰρ ὄρκιοις θεῶν ἀφρακτος ἤρέθην,
 οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον, μὴ οὐ τὰδ' ἐξείπειν πατρί.
 νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἐς τ' ἂν ἔκδημος χθονός.
- 655** Θησεὺς, ἀπειμι, σῖγα δ' ἔξομεν στόμα.
 θεάσομαι δὲ σὺν πατὴρσ μολῶν ποδί,
 πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ καὶ δέσποινα σή·
 τῆς σῆς δὲ τόλμης εἶσομαι γεγευμένος.

637. πανούργον M. — 652. εὐρέθην M. — 653. μὴ τὰδ' M. —

654. ἐς τ' ἂν ἢ κδημος Bt.

- ὄλοισθε. μισῶν δ' οὐ ποτ' ἐμπλησθήσομαι
 660 γυναῖκας, οὐδ' εἰ φησί τις μ' αἰεὶ λέγειν· 060
 αἰεὶ γὰρ οὖν πως εἰσι κάκειναι κακά·
 ἢ νῦν τις αὐτάς σωφρονεῖν διδάξατω,
 ἢ κάμ' ἐάτω ταῖς δ' ἐπεμβαίνειν αἰεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

Τάλανες ὦ κακοτυχεῖς (ἀντιστροφή)

- 665 τίνα νῦν ἢ τέχνην ἔχομεν ἢ λόγον,
 σφαλεῖσαι κάθαμμα λύσειν λόγου;

ΦΑΙΔΡΑ.

εἰτύχομεν δίκας, ἰὼ γὰρ καὶ φῶς!

πᾶ ποτ' ἐξάλυζω τύχας;

πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;

- 670 τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς ἢ τίς ἂν βροτῶν
 παρέδρος ἢ ζύνεργος ἀδίκων ἔργων
 φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
 παρὸν δυσειπέρατον ἔρχεται βίου.
 κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ!

ΧΟΡΟΣ.

- 675 φεῦ, φεῦ. πέπρακται, καὶ κατάρθωνται τέχναι,
 δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου, κακῶς δ' ἔχει.

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ παγκακίστη, καὶ διαφθορεῦ φίλων,
 οἶ' εἰργάσω με! Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
 πρόρριζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.

- 680 οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προύνοησάμην φρονός,
 σιγᾶν, ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
 σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκ ἔτ' εὐκλεσεῖς
 θανούμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.

665. ἢ om Br. λόγους Br. — 675. κατάρθωνται τέχνη Br. — 677.
 φίλων διαφθορεῦ M.

οὔτος γὰρ ὄργῃ συντεθηγμένος φρένας
 685 ἔρει καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἀμαρτίας,
 [ἔρει δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,]
 πλήσει τε πᾶσαν γαίαν αἰσχίστων λόγων.
 ὄλοιο καὶ σὺ χάστικς ἄκοντας φίλους
 πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

690 δέσποιν', ἔχεις μὲν τὰ μὰ μέμψασθαι κακά·
 τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·
 ἔγω δὲ κἀγὼ πρὸς τὰδ', εἰ δέξει, λέγειν.
 ἔθρεψά σ', εὐνους τ' εὐμί· τῆς νόσου δέ σοι
 ζητοῦσα φάρμαχ' εὐρον οὐχ' ἀβουλόμην.
 695 εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
 πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
 τρώσασαν ἡμᾶς εἴτα συγχωρεῖν λόγοις;

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ .

μακρηγοροῦμεν οὐκ ἐσωφρόνου ἐγὼ·
 700 ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
 παρήνεσάς μοι κἀπεχειρήσας κακά·
 ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
 φρόντιζ'· ἐγὼ γὰρ τὰ μὰ θήσομαι καλῶς.

705 ὑμεῖς δὲ, παῖδες εὐγενεῖς Τροϊζήνιαι,
 τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτουμένη,
 σιγῇ καλύψαθ', ἀνθάδ' εἰσηκούσατε.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

ὄμνυμι σεμνήν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
 μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

710 καλῶς ἔλεξας. ἐν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
 εὐρημα δὴ τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
 ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισι προσθεῖναι βλον,
 αὐτὴ τ' ἕνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.

715 οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
 οὐδ' ἐς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
 αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις οὐνεκα ψυχῆς μιάς.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

μέλλεις δὲ δὴ τι δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

θανεῖν ὅπως δέ, τοῦτ' ἐγὼ βουλευσομαι.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

εὐφημος ἴσθι.

Φ Α Ι Δ Ρ Α .

καί. σύ γ' εὔ με νουθέτει.

720 ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
 ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ
 τέρψω πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.
 ἀτὰρ κακόν γε χᾶτέρω γενήσομαι
 θανούσ', ἐν εἰδῆ, μὴ ἴπι τοῖς ἐμοῖς κακοῖς

725 ὑψηλὸς εἶναι. τῆς νόσου δὲ τῆσδε μοι
 κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, (στροφή α.)

ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν

θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαιον θείη.

730 ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον

κῦμα τᾶς Ἀδρινηᾶς

710. ἐλέξασθ' M. — 710 προστρέπουσ' Bg. — 711. δῆτα Bg. —

713. αὐτὴ δ' Bg. — 722. ἠγτηθ. M. — 729. ποταναῖς Bg. —

ἀγέλαιον M.

- ἀκτᾶς Ἐριδανοῦ θ' ὕδωρ
 ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ'
 735 εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιαι
 κόραι Φασθαντος εἴκτω δακρύων
 τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγὰς.
 Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτᾶν (ἀντιστρ. α.)
 ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν,
 740 ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας
 ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
 σεμνὴν τέρμονα κύρων
 οὐρανοῦ, τὸν Ἄπλας ἔχει,
 κρηναί τ' ἀμβροσίαι χέονται
 745 Ζητὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
 ἵν' ὀλβιόδωρος αὐξεί ζαθέα
 χθῶν εὐδαιμανίαν θεαῖς.
 ὦ λευκόπτερε Κρησία (στροφή β.)
 πορθμῖς, ἃ διὰ πόντιον
 750 κῦμ' ἀλίκτυπον ἄλμας
 ἐπόρευσας ἐμὰν ἀνασσαν ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
 κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
 ἦ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
 ἦ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσαρμις
 755 ἔπτατο κλεινὰς Ἀθῆνας
 Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδή-
 σαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρ-
 χᾶς ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.
 ἀνθ' ὧν οὐχ ὀσίων ἐρώ- (ἀντιστροφή β.)
 760 των δεινᾶ φρένας Ἄφροδι-
 τας νόσω κατεκλάσθη
 χαλεπᾶ δ' ὑπέραντλος οὔσα συμφορᾶ, τεράμνων

733. σταλάσσουσιν M. Br. — 741. κυρῶν M. γαίων Br. —

745. ἵν' ἃ βιόδωρος Br. — 755. Μουνυχίου M. Br. —

ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν ἀπέ-
 ψεται ἀμφὶ βρόχον λευκὰ καθα-
 ριζούσα δαίμονα στυγνὸν καταιδε-
 σθεῖσα, τάν τ' εὐδοξὸν ἀνθαι-
 ρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσ-
 σουσά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰού, ἰού.

770 βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων·
 ἐν ἀγχόναϊς δέσποινα, Θεσεῶς δάμαρ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ. πέπρακται βασιλῆς οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ
 γυνή, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ σπεύσεται; οὐκ αἴσει τις ἀμφιδέξιον;

775 σίδηρον, ᾧ τόδ' ἄμμα λύσομεν δέρης;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

φίλοι, τί δρωμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους,
 λύσαι τ' ἀνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί δ'; οὐ πάρεσι πρόςπολοι νεανῖαι;
 τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

780 ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν,
 πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπότης ἐμοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.
 ἤδη γὰρ ὡς νεκρὸν νιν ἐκτείνουσι δὴ,

ΘΗΣΕΥΣ.

γυναῖκες, ἴστε, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

785 ἤχῳ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο.
 οὐ γάρ τί μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοὶ δόμος
 πύλας ἀνοιξας εὐφρόνως προσενέπειν.
 μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἰργασται νέον;
 πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἄν

790 λυπηρὸς ἡμῖν τοὺςδ' ἄν ἐκλίποι δόμους.

Χ Ο Ρ Ο Σ .
 οὐκ ἐς γέροντας ἦδε σοι τείνει τύχη,
 Ἐπιδόμοιο· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.

Θ Η Σ Ε Υ Σ .
 οἷ μοι· τέκνων μοι μὴ τι συλάται βίος;

Χ Ο Ρ Ο Σ .
 ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἀλγιστά σοι.

795 τί φῆς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;

Χ Ο Ρ Ο Σ .
 βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.

Θ Η Σ Ε Υ Σ .
 λύπη παχυνθεῖς, ἢ πὸ συμφορᾶς τίνος;

Χ Ο Ρ Ο Σ .
 τοσοῦτον ἴσμεν ἄρτι γὰρ καὶ γὼ δόμους,
 Ἐπιδόμοιο· πάρειμι σῶν κακῶν πενθήτρια.

Θ Η Σ Ε Υ Σ .

800 αἰ, αἰ. τί δῆτα τοῖςδ' ἀνέστεμμαι κἀρα
 πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχῆς θεωρὸς ὢν;
 χαλάτε κλήθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων,
 ἐκλύσαθ' ἄρμους, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
 γυναικὸς, ἢ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

Χ Ο Ρ Ο Σ .

805 ἰὼ ἰὼ τάλαινα μελέων κακῶν!
 ἔπαθες, εἰργάσω

τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγγέαι δόμους,

αἶ, αἶ, τόλμας! ὦ βιαιῶς θανοῦσ'

ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς

810 πάλαισμα μελέας!

τίς ἄρα σάν, τάλαιν', ἀμαυροὶ ζωάν;

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

ῥμοι ἐγὼ πόνων, ἴων ἔπαθον τάλας,

τὰ κάκιστ' ἐμῶν κακῶν! ὦ τύχα,

ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,

815 κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός!

κατακονὰ μὲν οὔν ἀβίωτος βίου

κακῶν δ' ὁ τλάμων πέλαγος εἰσορῶ

τοσοῦτον, ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,

μήδ' ἐκπερᾶσαι κύμα τῆσδε συμφορᾶς.

820 τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν

βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχῳ;

ῥνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,

πήδημ' ἐς ἄδου κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι.

αἶ αἶ αἶ αἶ μέλεα, μέλεα τάδε πάθη!

825 πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι

τύχαν δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν

πάρουθέν τινος.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

οὐ σοὶ τὰδ', ὦναξ, ἤλθε δὴ μόνῳ κακά·

πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κεδνὸν λέχος.

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

830 τὸ κατὰ γὰς θέλω, τὸ κατὰ γὰς κνέφας

μετοικεῖν σκότῳ θανῶν ὁ τλάμων,

τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὀμιλίας·

δαίμονα. — 814. ἄρα M. τάλαιναν. — 812. παθῶν ὧν ἐπ. ὦ

τάλας, M. οἶ' ἔπαθον Br. — 813. τὰ κάκιστ' M. — 816. βίος

M. — 817. ὁ τάλας M. — 819. Post hunc v. sequitur ἐκ-

λύεθ' ἄρμους, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν M. — 824. βαρύπ. τλη-

μον M. — 824. αἶ ter Br. — 831. σκότου Br.

ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
 τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος
 835 τύχα σὺν ἔβα, γύναι, καρδίαν;
 εἶποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
 στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
 ὦμοι μοι σέθεν.

840 μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
 οὐ τλητόν, οὐδὲ ῥητόν! ἀλλ' ἀπωλόμην·
 ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὄρφανεύεται.
 ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν
 ἀρίστα θ', ὀπόσας ἐφορᾷ

845 φέγγος ἀελίου τε καὶ
 νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

[ἰὼ] τάλας, ὦ τάλας! ὅσον κακὸν ἔχει δόμος!
 δάκρυσί μου βλέφαρα
 καταχυθέντα τέγγεται σὰ τύχα·
 τὸ δ' ἐπὶ τῆδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

850 ἔα, ἔα·
 τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
 ἠρτημένη θέλει τι σημῆναι νέον;
 ἀλλ' ἢ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
 ἔγραψεν ἢ δύστηνος ἐξαιτουμένη;

855 θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θεσείως
 οὐκ ἔστι δῶμά θ' ἥ τις εἰσεισιν γυνή.
 καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου
 τῆς οὐκ ἔτ' οὔσης τῆσδε προσσαινουσί με.
 φέρ', ἐξελιξας περιβολὰς σφραγισμάτων

860 ἰδῶ, τί λέξαι δέλτος ἦδε μοι θέλει.

835. τύχα, γύναι, σὺν ἔβα τάλαιναν καρδίαν M. τ. σὺν ἐπέ-
 βα, γύναι, καρδ. Br. — 838. ἰὼ μοί μοι σ. M. — 842.
 Praef. Χορός. — 844. τε om. Br. 846. ὦ τάλας, ὦ τάλ. Br.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

φεῦ φεῦ! τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
ἐπιφέρει θεὸς κακόν. ἐμοὶ μὲν οὖν
ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κραν-
θὲν εἴη τυχεῖν.

865 ὀλομένους γάρ, οὐκ ἔτ' ὄντας λέγω,
φεῦ φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
ὦ δαῖμον, εἴπως ἐστὶ, μὴ σφήλης δόμους,
αἰτουμένης δὲ κλυθίμου πρὸς γὰρ τινος
οἰωνόν, ὥστε μάντις, εἰσαρῶ κακοῦ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

870 αἶμοι! τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν
οὐ τλητόν, οὐδὲ λεκτόν! ὦ τάλας ἐγώ!

Χ Ο Ρ Ο Σ.

τί χρῆμα, λέξον, εἴ τί μοι λόγου μέτα.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

875 βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. πᾶ φύγω
βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι
οἶ' οἶον εἶδον ἐν γραφαῖσιν μέλος
φθεγγόμενον τλάμων!

Χ Ο Ρ Ο Σ.

αἶ αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

τόδε μὲν οὐκ ἔτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν κακόν. ὦ πόλις!

880 Ἴππόλυτος εὐνής τῆς ἐμῆς ἔτλη θυγεῖν
βία, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ἄμ' ἀτιμάσας
ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἅς ἐμοὶ ποτε
ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
τούτων ἐμὸν παῖδ', ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι

862. ἐπιφέρει. κακῶν Br. — 867. σφῆλης Br. — 869. κα-
κόν. Br. — 875. οἶον οἶον — γραφαῖς. — 879. ὀλοὸν bis.
πόλις bis.

885 τήνδ', εἶπερ ἡμῖν ὄπασας σαρεῖς ἀράς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ἄναξ, ἀπέυχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν·
γνώσει γὰρ αὔθις ἀμπλακῶν ἐμοὶ πιθοῦ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

οὐκ ἔστι. καὶ πρὸς γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς,
δυσὶν δὲ μοίραιν θατέρω πεπλήξεται.

890 ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἄδου δόμους
θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀράς σέβων,
ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσῶν ἀλώμενος
ξένην ἐπ' αἴαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

καὶ μὴν ὄδ' αὐτὸς παῖς σὸς ἐς καιρὸν πάρα,

895 Ἴππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξάνεις κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῶστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμεν, πάτερ,
σπουδῆ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι στένεις,
οὐκ οἶδα, βουλομένη δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.

900 ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὄρω, πάτερ,
νεκρὸν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·
ἦν ἀρτίως ἔλειπον, ἢ φάος τότε
οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.

τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
905 πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα. —
σιγᾶς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·
ἢ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
κὰν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὐσ' ἀλίσκεται.
οὐ μὴν φίλους γε, κάτι μᾶλλον ἢ φίλους,

910 κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,

τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε
καὶ πάντα μηχανάσθε κάξευρίσκετε;
ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθ' οὐδ' ἐθράσασθέ πω,

915 φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὔ φρονεῖν
τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἔστ' ἀναγκάσαι.
ἀλλ' — οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοουργεῖς, πάτερ —
δέδοικα, μὴ σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

920 φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ, φίλος.
δισσὰς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύχχανεν,

925 ὡς ἡ φρονοῦσα τᾶδ' ἐξηλέγγετο
πρὸς τῆς δικαίας, κοῦκ ἀν' ἡπατώμεθα.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ἀλλ' ἤ τις ἐς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
φίλων, νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;
ἐκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσοσσί με

930 λόγοι, παραλλάσσοντες ἐξεδροὶ φρενῶν.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προθήσεται, φρενός;
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίον ἐξογκώσεται,
ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν

935 παναῶργος ἔσται, θεοῖσι πρᾶσθαλεῖν χθονὶ
ἄλλην δεήσει γαίαν, ἢ χωρήσεται
τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.
σκέψασθε δ' ἐς τόνδ', ὅστις ἐξ ἐμοῦ γεγώς
ἦσχυνε τὰ μὰ λέκτρα, κάξελέγγεται

940 πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὢν.

δείξον δ', ἐπειδὴ γ' ἐς μίαν μ' ἐλήλυθας,
τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί,
σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
σύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;

945 οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ,
θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
ἤδη νυν αὖχει καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων
βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούσ'

950 ἐπεὶ γ' ἐλήφθης. τοὺς δὲ τοιοῦτους ἐγὼ
φεύγειν προφωνῶ πᾶσι θηρεύουσι γὰρ
σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μηχανώμενοι.
τέθνηκεν ἦδε· τοῦτό σ' ἐκώσσειν δοκεῖς.
ἐν τῷδ' ἀλίσκει πλεῖστον, ὃ κάκιστε σύ.

955 ποιοὶ γὰρ ὄρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι
τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;
μισεῖν σε φήσεις τήνδε καὶ τὸ δὴ νόθον
τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκένας;
κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,

960 εἰ δυσμενεῖα σὴ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,
γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέους
οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
ὅταν ταραξῆ Κύπρις ἠβῶσαν φρένα·

965 τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
νῦν οὖν τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις,
νεκροῦ παρόντος, μάρτυρος σαφεστάτου;
ἔξερρε γαίης τῆσδ' ὅσον τάχος φυγᾶς,
καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,

970 μήτ' εἰς ὄρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
εἰ γὰρ παθῶν γε σοῦ τὰδ' ἦσσηθήσομαι,
οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ

κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κοιπάζειν μάτην,
οὐδ' αἰ θαλάσσης σύννομοι Σχειρωνίδες

975 φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

οὐκ οἶδ', ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

πάτερ, μένος μὲν ξύστασις τε σῶν φρενῶν
δεινὴ· τὸ μέντοι πράγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,

980 εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.

ἐγὼ δ' ἄκομψος, εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
ἔς ἤλικας δὲ κωλίγους σοφώτερος.

ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἓν σοφοῖς
φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.

985 ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,

γλῶσσάν μ' ἀφεινίχι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον ὡς διαφθερῶν,

κοῦκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾶς φάος τόδε
καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,

990 οὐδ' ἦν σὺ μὴ φῆς, σωφρονέστερος γεγώς.

ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
φίλοις τε χρῆσθαι, μὴ ἴδικεῖν πειρωμένοις,

ἀλλ' οἷσιν αἰδῶς, μὴτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ,
μὴτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις·

995 οὐκ ἐγγελαστῆς τῶν ὀμιλούντων, πάτερ,

ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι κάγγυς ὦν φίλοις.
ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἔλειν δοκεῖς·

λέχους γὰρ ἔς τόδ' ἡμέρας ἀγνὸν δέμας.
οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων

1000 γραφῆ τε λεύσων· οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν

973. κτανεῖν γ' ἑαυτ. Βγ.—984. ἔγωγ' ἄκ. Βγ.—988. οὐκ ἀντ.
Βγ.—993. ἀπαγγέλλειν Μ.—996. αὐτὸς Μ.—999. κοῦκ
Μ.—1000. οὐδὲ τ. μὲν σκ. Βγ.

πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.

καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοῦμόν οὐ πείθει σ' ἴσως.

δεῖ δὴ σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.

πότερα τὸ τῆςδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο

1005 πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,

ἔγκληρον εὐνήν προσλαβῶν, ἐπήλιπσα;

μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν.

ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἠδύ; τοῖσι σῶφροσιν

ἥκιστα γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διεφθορεῖν

1010 θνητῶν ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία.

ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοῦς

πρῶτος θέλοιμ' ἄν ἐν πόλει δὲ δεύτερος

σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.

πράσσειν τε γὰρ πάρεστι· κίνδυνός τ' ἀπὸν

1015 κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

ἐν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις·

εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς, οἶός εἰμ' ἐγὼ,

καὶ τῆςδ' ὀρώσης φέγγος ἠγωνιζόμεν,

ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιῶν.

1020 νῦν δ' Ὀρκιὸν σοὶ Ζῆνα καὶ πέδον χθονός

ἔμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων,

μηδ' ἂν θελήσῃ, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.

ἢ τὰρ ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,

ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,

1025 καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου

σάρκα θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

εἰ δ' ἦδε δευμαινύσ' ἀπώλεσεν βίον,

οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα

ἔσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν,

1030 ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.

1002. καὶ μὴ Br. — 1003. διεφθάρην M. — 1007. φρενῶν M.

οὐδαμοῦ Br. — 1014. πρ. γὰρ εὐ πάρεστι· κίνδ. δ' ἀπὸν

1023. ἢ τ' ἄρ' M. ἢ τ' ἄρ' Br. — 1028. οὐ πέρα θ. λ. Br.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφῆν,
ὄρκους παρασχῶν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

ἄρ' οὐκ ἐπωδὸς, οὐ γόης πέφυχ' ὄδῃ,
ὄς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησία

1035 ψυχὴν κρατήσῃ, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ,
ἔκτεινά τοι σ' ἄν, κοῦ φυγαῖς ἐζημίουν,
εἴπερ γυναικὸς ἤξιους γ' ἐμῆς θιγείν.

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

1040 ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ,
ὡσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·
ταχὺς γὰρ ἄδης ῥᾶστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.
ἀλλ' ἐκ πατρώας φυγὰς ἀλητεῦων χθονός·
ζένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον·

1045 μισθὸς γὰρ ἔστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσθεεῖ.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

οἱ μοι, τί δράσεις; οὐδὲ μνηστῆν χρόνον
δέξει καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελεῖς χθονός;

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

πέραν γε πάντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,
εἴπωσ δυνάμην, ὡς σὸν ἐχθαίρω κᾶρα.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1050 οὐδ' ὄρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;

⊙ Η Σ Ε Υ Σ.

ἡ δέλτος ἦδε, κληρὸν οὐ δεδεγμένη,
κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κᾶρα
φριτώντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1055 ὦ θεοί, τί δῆτα τοῦμόν οὐ λύσω στόμα,
ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
οὐ δῆτα πάντως οὐ πίθοιμ' ἄν, οὓς με δεῖ,
μάτην δ' ἄν ὄρκους συγγέαιμ', οὓς ὤμοσα.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

οἴ μοι τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.
1060 οὐκ εἶ πατρώας ἐκτός ὡς τάχιστα γῆς;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέφομαι; τίνος ξένων
δόμους ἔξειμι, τῆδ' ἐπ' αἰτία φυγῶν;

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἤδεται
ξένους κομίζων καὶ ξυνοικίους κακῶν.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1065 αἶ, αἶ· πρὸς ἦπαρ δακρῶν τ' ἐγγὺς τόδε,
εἰ δὴ κακός τε φαίνομαι δοκῶ τέ σοι.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
ὅτ' ἐς πατρώαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρῦσαισθέ μοι
1070 καὶ μαρτυρήσαιτ', εἰ κακός πέφυκ' ἀνὴρ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ἐς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
τόδ' ἔργον οὐ λέγον· σε μηνύει κακόν.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

φεῦ·

εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
1075 στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ', οἷα πάσχομεν κακά.

Θ Η Σ Ε Υ Σ. Π Ι

πολλῶ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
 ἢ τοὺς τεκόντας· ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὦν.
 Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.
 ὦ δυστάλαινα μήτηρ, ὦ πικραὶ γοναί!
 μηδεὶς ποτ' εἶη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

1080 οὐχ ἔλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
 πάλαι ξενουῖσθαι τόνδε προὔννεποντά με;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

κλάων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίζεται.
 σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγους·
 1085 οὐ γάρ τις αἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ἄραρεν, ὡς εἴοικεν· ὦ τάλαι ἐγώ!
 ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ, ὅπως φράσω.
 ὦ φιλάττη μοι δαιμόνων, Λητοῦς κόρη,
 σύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
 1090 κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις
 καὶ γαί' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζήμιον,
 ὡς ἐγκαθησᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
 χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
 ἴτ', ὦ νέοι μοι τῆςδε γῆς ὀμηλίκες,

1095 προσείπαθ' ἡμᾶς καὶ προπέμψατε χθονός·
 ὡς οὐ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
 ὄψεσθε, κεί μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας
 ἔλθῃ, (στρ. α.)

λύπας παραιρεῖ·

- 4100 ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
 λείπομαι ἐν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσων·
 ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται
 μετὰ δ' ἴσταται ἀνδράσιν αἰὼν
 πολυπλάνητος αἰεὶ.
- 4105 εἴθε μοι εὐξαμένα θεόθεν τάδε μοῖρα παρά-
 σχοι, (ἀντ. α.)
 τύχαν μετ' ὄλβου
 καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·
 δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνεΐη·
 ῥάδια δ' ἦθεα τὸν αὔριον
- 4110 μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ
 βίον συνευτυχοίην.
 οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσ-
 σω· (στρ. β')
- 4115 ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
 φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθήνας
 εἶδομεν, εἶδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
 ἄλλαν ἐπ' αἴαν ἰέμενον.
 ὦ ψάμαθοι πολιῆτιδος ἀκτᾶς
 δρυμὸς τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
 ὠκυπόδων ἐπέβας μέτα θήρας ἐναίρων
- 4120 Δίκτυναν ἀμφὶ σεμνάν.
 οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ (ἀντ. β')
- 4125 τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον
 κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.
 μούσα δ' αὔπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
 λήξει πατρῶον ἀνά δόμον·
 ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι
 Λατοῦς βαθείαν ἀνά χλόαν
 νυμφιδία δ' ἀπόλωλε * * * φυγᾶ σᾶ

4114. Ἀθήνας M. — 4119. ὠκυπ. ἐπέβα θεᾶς μέτα M. —

4123. γυμνάδος ἵππου Bg. — 4128. νυμφιδία δ' ἀπόλωλε λέ-

λέκτρων ἄμιλλα κούραις.
 4130 ἐγὼ δὲ σᾶ δυστυχία (ἐπωδός.)
 δάκρυσι διοίσω
 πτότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
 μάτερ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ,

μανίῳ θεοῖσιν
 4135 ἰὼ συζυγίαι Χάριτες,
 τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρός γὰς
 οὐδὲν ἄτας αἴτιον

πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων;
 καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἴππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
 4140 σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

ποῖ γῆς ἀνακτα τῆσδε Θεσεία μολὼν
 εὔρομ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἶπερ ἴστε, μοι
 σημήνατ' ἄρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

Χ Ο Ρ Ο Σ.

ὁδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

4145 Θεσεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
 σοὶ καὶ πολίταις, οἳ τ' Ἀθηναίων πόλιν
 ναίουσι καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

τί δ' ἔστι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα
 δισσὰς κατείληψ' ἀστυγείτονας πόλεις;

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

4150 Ἴππόλυτος οὐκ ἔτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος
 δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
 ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρός, βία;

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ .

οἰκείος αὐτὸν ὄλεσ' ἀρμάτων ὄχος,
1155 ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἅς σὺ σφ' πατρὶ
 πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.

Θ Η Σ Ε Γ Σ .

ὦ θεοί, Πόσειδον θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ
 ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
 πῶς καὶ διώλετ', εἰπέ· τῷ τρόπῳ Δίκης

1160 ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον, αἰσχύναντ' ἐμέ·

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ .

ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
 ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας
 κλαίοντες· ἦλθε γὰρ τις ἄγγελος λέγων,
 ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῆ τῆδ' ἀναστρέψοι πόδα

1165 Ἴππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.

ὁ δ' ἦλθε ταυτὸ δακρύων φέρων μέλος
 ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
 φίλων ἄμ' ἔστειχ' ἠλίκων ὀμήγουρις.

χρόνω δὲ δὴ ποτ' εἶπ', ἀπαλλαχθεὶς γόων·

1170 τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις.

ἐντύναθ' ἵππους ἄρμασι ζυγηφόρους,
 δμῶες· πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν ἠδὲ μοι.
 τουνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπειγετο,
 καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας

1175 πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν.

μάρπτει δὲ χερσὶν ἠνίας ἀπ' ἄντυγος,
 αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδας.

καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας·
 Ζεῦ, μηκέτ' εἶην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

1180 αἰσθοῖτο δ', ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει, πατὴρ,

1160. αἰσχύναντά με M. — 1163. κλαίοντες. — 1166, 55' —
 ταῦτον M. — 1167. ἡμῖν· ἐπ' ἀκτ. Bg. — 1174. ἐντύναθ' M. —
 1177. ἀρβύλαισιν Bg.

- ἦτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
 κὰν τῶδ' ἐπῆγε κέντρον ἐς χεῖρας λαβῶν
 πῶλοις ὀμαρτῆ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἄρματος
 πέλας χαλινῶν εἰπόμεσθα δεσπότη
- 1185 τὴν εὐθὺς Ἄργους κάπιδαυρίας ὁδόν.
 ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
 ἀκτὴ τις ἔστι τοῦπέκεινα τῆςδε γῆς,
 πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν.
 ἔνθεν τις ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός,
- 1190 βαρὺν βρόμον μεθήκε, φρικῶδη κλύειν
 ὀρθὸν δὲ κρατ' ἔστησαν οὐς τ' ἐς οὐρανὸν
 ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
 πόθεν ποτ' εἶη φθόγγος. ἐς δ' ἀλιρρόθους
 ἀκτὰς ἀποβλέψαντες ἱερὸν εἶδομεν
- 1195 κῦμ' οὐρανῶ σπηρίζον, ὡςτ' ἀφηρέθη
 Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοῦμὸν εἰσορᾶν·
 ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ.
 κάπειτ' ἀνοιδήσάν τε καὶ πέραξ ἀφρόν
 πολὺν κοχλάζον ποντίῳ φυσήματι
- 1200 χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὐ τέθριππος ἦν ὄχος.
 αὐτῶ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμῖα
 κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας,
 οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη,
 φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εἰσορῶσι δὲ
- 1205 κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
 εὐθὺς δὲ πῶλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος
 καὶ δεσπότης μὲν ἵππικοῖς ἐν ἤθεσι
 πολὺς ξυνοικῶν ἤρπασ' ἠνίας χεροῖν,
 ἔλκει δὲ, κόπην ὥστε ναυβάτης ἀνῆρ,
- 1210 ἱμᾶσιν ἐς τοῦπισθεν ἀρτήσας δέμας·

αἱ δ' ἔνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γναθμοῖς,
βία φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερρὸς,
οὔθ' ἵπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
μεταστρέφουσαι· κεῖ μὲν ἐς τὰ μαλθακά

1215 γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
προῦφαίνετ' εἰς τοῦμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν,
ταῦρος, φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·
εἰ δ' ἐς πέτρας φέροντο μαργώσαι φρένας,
σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο,

1220 ἐς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν,
ἄψιδα πέτρῳ προσβαλὼν ὄχηματος.
σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
τροχῶν ἐπήδων ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἠνίασιν ἐμπλακείς

1225 δεσμὸν δυσεζήνυστον ἔλκεται δεθεῖς,
σποδοῦμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κᾶρα,
θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·
στήτ', ὃ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
μή μ' ἐξαλείψητ'. ὃ πατρός τάλαιν' ἀρά!

1230 τίς ἀνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών ;
πολλοὶ δὲ βουληθέντες ὑστέρω ποδὶ
ἐλειπόμεσθα. χῶ μὲν ἐκ δεσμῶν λυθεῖς
τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ', ὅτῳ τρόπῳ,
πίπτει, βραχὺν δὴ βίοντον ἐμπνέων ἔτι·

1235 ἵπποι δ' ἔκρυφθεν καὶ τὸ δύστηνον τέρας
ταύρου λεπταίας οὐ κάτοιδ' ὅποι χθονός.
δούλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἀναξ,
ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε
τὸν σὸν πιθέσθαι παιδ', ὅπως ἐστὶν κακός,

1240 οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθεῖη γένος,
καὶ τήν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλήσειέ τις
πεύκην, ἐπεὶ νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

αἰ, αἰ· κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν,
οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεῶν· τ' ἀπαλλαγῆ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

- 1245 μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε
λόγοισιν ἤσθην τοῖςδε· νῦν δ' αἰδούμενος
θεοὺς τ' ἐκείνόν θ', οὐνεκ' ἔστιν ἐξ ἐμοῦ,
οὐθ' ἤδομαι τοῖςδ', οὐτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.

- πῶς οὖν; κομίζεις, ἢ τί χρῆ τὸν ἄθλιον
1250 δράσαντας ἡμᾶς σὴ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλευμάσιν,
οὐκ ὠμὸς ἐς σὸν παιῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

- κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν, ἐν ὄμμασι
τὸν τὰμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέγη,
1255 λόγοις τ' ἐλέγξω δαιμόνων τε συμφοραῖς.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

Σὺ τὰν θεῶν ἀκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν
ἄγεις, Κύπρι· σὺν δ'
ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
ὠκυτάτῳ πτερῶ.

- 1260 ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν εὐάχητόν θ'
ἄλμυρὸν ἐπὶ πάντον.
θέλγει δ' Ἐρῶς, ᾧ μαινομένα κραδίᾳ
πτανὸς ἐφορμάση
χρυσοφαῆς, φύσιν
1265 ὀρεσκόων σκυλάκων

πελαγίων θ' ὅσα τε γᾶ τρέφει,
τὰν Ἄλιος αἰθομένην δέρεται,
ἄνδρας τε συμπάντων δὲ

1255. λόγοις ἐλέγξω. — 1262. μαινομένην κραδίαν Βγ. —

1263. ἐφορμάσει. — 1267. αἰθόμενας.

1270 βασιληίδα τιμάν, Κύπρι,
τῶνδε μόνα κρατύνεις.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ .

Σὲ τὸν εὐπατρίδαν Λιγέως κέλομαι
παῖδ' ἐπακοῦσαι·

1275 Λητοῦς δὲ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ.
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδει,
παῖδ' οὐχ ὅσως σὸν ἀποκτείνας,
ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεῖς
ἀφανῆ φανεράν δ' ἔσχεθες ἄταν.

1280 πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
δέμας αἰσχυνθεῖς;

1280 ἢ πτανὸς ἄνω μεταβάς βίοτον
πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὐ σοὶ
κτητὸν βιότου μέρος ἐστί.

1285 ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν·
καίτοι προκόψω γ' οὐδέν, ἀλγυνῶ δέ σε.
ἀλλ' ἐς τόδ' ἤλθον, παιδὸς ἐλδειξάμην φρένα
τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνη,
καὶ σῆς γυναικὸς οἴστρον, ἢ τρόπον τινα
γενναϊότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν

1290 ἡμῖν, ὅσαισι παρθένεις ἠδονή,
δηχθεῖσα κέντροις παιδὸς ἠράσθη σέθεν.
γνώμη δὲ νικᾷ τὴν Κύπριν πειρωμένη
τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἐκοῦσα μηχαναῖς,
ἢ σῶ δι' ὄρκων παιδί σημαίνει νόσον.

1295 ὁ δ', ὡσπερ οὖν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
λόγοισιν, οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
ὄρκων ἀφείλε πίστιν, εὐσεβῆς γεγώς.
ἢ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέση, φοβουμένη,

ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε καὶ διώλεσε
 1300 δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

οἶ μοι.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

δάκνει σε, Ἐθυσῆ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἠσυχος,
 τοῦνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώζης πλέον.
 ἄρ' οἶσθα πατρός πρὸς ἀράς σαφεῖς ἔχων,
 ὧν τὴν μίαν παρείλες, ὦ κάκιστε σὺ,
 1305 ἐς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα.

πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος φρονῶν καλῶς
 ἔδωχ', ὅσον περ χρῆν, ἐπεὶ περ ἦνεσεν
 σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κὰν ἐμοὶ φαίνει κακός,
 ὅς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὅπα

1310 ἔμεινας, οὐκ ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
 σκέψιν γ' ἐνειμας, ἀλλὰ θάσσον, ἢ σ' ἐχρῆν,
 ἀράς ἀφῆκας παιδί καὶ κατέκτανες.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

δέσπων', ὀλοίμην.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

δεῖν ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως
 ἐτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν
 1315 Κύπρις γὰρ ἤθελ', ὥστε γίνεσθαι τάδε,
 πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος
 οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμία
 τῆ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' αἰεὶ.

ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
 1320 οὐκ ἂν ποτ' ἤλθον ἐς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ,
 ὥστ' ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
 θανεῖν ἐᾶσαι. τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν
 τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης.

ἔπειτα δ' ἢ θανούσ' ἀνάλωσεν γυνή

- 1325 λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πείσαι φρένα.
 μάλιστα μὲν νῦν σοὶ τὰδ' ἔβρωγεν κακά,
 λύπη δὲ κάμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
 θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τοὺς γε μὴν κακοὺς
 αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

- 1330 καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ σταίγει,
 σάρκασ νεαρὰς
 ξανθὸν τε κάρᾳ διαλυμανθείς.
 ὦ πόνος οἴκων, οἶον ἐκράνθη
 δίδυμον μελάθροισ
 1335 πένθος θεόθεν καταληπτόν.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ!

δύστανος ἐγὼ πατὴρ ἐξ ἀδίκου
 χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.

ἀπόλωλα τάλας, οἶ μοί μοι!

- 1340 διὰ μου κεφαλᾶς ἄσσοις ὀδύνας,
 κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφάκελος.
 σχέες, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.
 (ἔ, ἔ.) ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
 βόσκημα χερὸς,

- 1345 διὰ μ' ἔφθειρας, κατὰ δ' ἔκτεινας.
 φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν, ἀτρέμας, δμῶες,
 χροὸς ἐλκώδους ἄπτεσθε χεροῖν.

τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;
 πρόσφορὰ μ' αἶρετε, σύντονα δ' ἔλκετε

- 1350 τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρατον
 πατὴρ ἀμπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τὰδ' ὄρας;
 ὄδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ,

1326. μὲν νῦν M. — 1337. δύστηνος — 1339. οἶμοι, οἶμοι.

1346. ἀτρέμα Br. — 1351. ἀμπλακία. M.

ὅδ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων,
 προὔπτον ἐς Ἴδαν στείχω κατὰ γᾶς,
 1355 ὀλέσας βίοτον· μόχθους δ' ἄλλως
 τῆς εὐσεβίας
 εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
 καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

1360 μέθετέ με τὸν τάλανα
 καὶ μοι θάνατος παιᾶν ἔλθοι.
 προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί-
 μον'· ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι
 διαμοιρᾶσαι,

1365 διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοτον.
 ὦ πατὴρ· ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ,
 μαιφόνων τε συγγόνων,
 παλαιῶν προγεννητόρων

1370 ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει,
 ἔμολέ τ' ἐπ' ἐμῆ, — τί ποτε; — τὸν οὐ-
 δὲν ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν.

ὦ μοί μοι, τί φῶ;
 πῶς ἀπαλλάξω βιοτᾶν
 ἐμὰν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;

1375 εἶθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα
 Ἄδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

ὦ τλήμον, οἶα ξυμφορᾶ ξυνεζύγης!
 τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

(ἔα.) ὦ θεῖον ὀδυμῆς πνεῦμα! καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
 1380 ὦν, ἠσθόμεν σου κἀνεκουφίσθην δέμας

1354. ἄδην. — 1360. τὸν om M. — 1363. μονά μ'· ἀμφ. Br.
 — 1366. δύστηνος M. — 1372. ἰώ M. — 1374. ἀναλθήτου
 Br. — 1375. κοιμάσειε—δυσδαίμον' Br. — 1377. οἶαις ξυμ-
 φοραῖς Br.

ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσίδ' Ἄρτεμις θεά.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

ὦ τλήμων, ἔστι, σοί γε φιλτάτη θεῶν.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὄρας με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

ὄρω· κατ' ὄσσω δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1385 οὐκ ἔστι σοι κυναγός, οὐδ' ὑπηρέτης.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλέης ἀπόλλυσαι.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

οὐδ' ἵππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ᾧδ' ἐμήσατο.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὦ μοι! φρονῶ δὴ δαίμον', ἢ μὴ ἀπώλεσθαι.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

1390 τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

τρεις ὄντας ἡμᾶς ᾧλεσ', ἤσθημαι, μίξ.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

πατέρα τε· καὶ σὲ καὶ τρίτην ξυνάρορον.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ᾧμωζα τοίνυν καὶ πατρός· δυσπραξίας.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

ἐξηπατήθη δαίμονος βουλευμάσιν.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1395 ᾧ δυστάλας σὺ τῆςδε συμφορᾶς, πάτερ!

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ἔλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.

1381. τοῖςδέ γ' Μ. — 1390. τιμῆς σ' ἐμ. Βγ. — 1391. ἦσθ.

Κύπρις Βγ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

στένω σὲ μᾶλλον, ἢ' μὲ, τῆς ἀμαρτίας.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντί σου νεκρός.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὦ δῶρά πατρός σου Ποσειδῶνος πικρά!

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

1400 ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὄφελ' ἐς τοῦμόν στόμα!

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

τί δ' ; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότε ἦσθ' ὀργισμένος.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

δόξης γὰρ ἤμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

(φεῦ·) εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος!

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ.

ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον

1405 θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
ὄργαι κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας,

σῆς εὐσεβείας κάγαθῆς φρενὸς χάριν.

ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χειρὸς,

ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βροτῶν,

1410 τόξοις ἀφύκτοις τοῖςδε τιμωρήσομαι.

σοι δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντί τῶνδε τῶν κακῶν

τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροίῃνιᾳ

δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος

κόμας κεροῦνται σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ

1415 πένθη μέγιστα δακρῶν καρπούμεν.

ἀεὶ δὲ μουσοποιοὺς ἔς σε παρθένων

ἔσται μέριμνα, κοῦκ ἀνώνυμος πεσῶν

ἔρωσ ὁ Φαίδρας ἔς σε σιγηθήσεται.

σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον· Αἰγέως, λάβε

1420 σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλασι καὶ προσέλκυσαι·

ἄκων γὰρ ὄλεσάς νιν. ἀνθρώποισι δέ,
θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἴππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἣ διεφθάρης.
1425 καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοῦς ὄραν,
οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
ὄρω δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

χαίρουσα καὶ σὺ στείχε, παρθέν' ὀλβία·
μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὀμιλίαν.
1430 λύω δὲ νεῖκος πατρι, χρηζούσης σέθεν
καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
αἴ, αἴ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ὦ μοι, τέκνον, τί δράς με τὸν δυσδαίμονα;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1435 ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὄρω. πύλας.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ἦ τὴν ἐμὴν ἀναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

τί φῆς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

τὴν τοξόδαμον Ἄρτεριν μαρτύρομαι.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

1440 ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί!

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλὰ μοι, πάτερ.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ὦ μοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε καγαθῆς!

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

τοιῶνδε παίδων γνησίων εὐχου τυχεῖν,

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

μή νυν προδῶς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.

Ι Π Η Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

1445 κεκαρτέρηται τᾶμ' ὄλωλα γάρ, πάτερ·
κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος πέπλοις.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὀρίσματα,
αἴου στερήσεσθ' ἀνδρός! ὦ τλήμιον ἐγώ!
ὡς πολλά, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι!

Χ Ο Ρ Ο Σ.

1450 κοινὸν τὸδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
ἦλθεν ἀέλπτως.

πολλῶν δακρῶν ἔσται τίτλος·
τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

ΤΕΛΟΣ ΙΠΗΟΛΥΤΟΥ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΝ.

Τοῦ παρόντος δράματος ἡ κυρία πρᾶξις ἐστὶν ἡ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καταστροφή τοῦ Ἰππολύτου, ἐπειδὴ δὲν ἐτίμα αὐτήν. Αὕτη ἡ πρᾶξις δύνανται νὰ διαιρεθῇ (ἐπειδὴ ἄλλοι ἄλλως διαιροῦσι) εἰς πέντε μικροτέρας πρᾶξεις, ὧν α. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς ἐμφάνσεως τοῦ χοροῦ, ἧτοι ἀπὸ τοῦ 1—120 στίχ. β. ἀπὸ τοῦ 120—525. γ. ἀπὸ τοῦ 525—726. δ. ἀπὸ τοῦ 726—1098 καὶ ε. ἀπὸ τοῦ 1098—1452. Ἐπεισόδιον δὲ ὁ τῆς Φαίδρας ἀφανισμὸς ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἀφροδίτης πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἑαυτῆς πόθου. Ἡ λύσις γίνεται ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν. Κυρίως τὸ δράμα τελευτᾷ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐθραύσθη ἢ ἄμαξα τοῦ Ἰππολύτου, καὶ αὐτὸς θανασίμως κατεκτυπήθη· τὰ δὲ κατωτέρω ἠδύναντο νὰ λείψωσιν ἄνευ βλάβης τινὸς τοῦ τελείου τοῦ δράματος.

Εἰς τὴν σκηνὴν, παριστάσαν τὸ ἐν Τροίῃ παλάτιον τοῦ Πιπθέως, πρῶτον πρόσωπον ἔρχεται ἡ Ἀφροδίτη, ἣτις ἀμέσως ὀνομάζει ἑαυτήν, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον, ἵνα μὴ ἐν ἀγνοίᾳ ὦσιν οἱ θεαταὶ, καὶ μονολογικῶς ἐκτίθησιν ἐν συντόμῳ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος.

Στίχ. 1—6. Μεγάλη μὲν καὶ ἔντιμος θεᾶ εἰμι ἐγὼ ἡ Ἀφροδίτη παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς θεοῖς· καὶ ὅσοι κατοικοῦσιν ἐντὸς τῶν περμόνων τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τοῦ Ἀτλαντος, βλέποντες τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τούτων τοὺς μὲν τιμῶντάς με ὑπερασπίζω, τοὺς δὲ καταφρονούντας καταστρέφω. — Πολλή· κατὰ τὴν ἰσχὺν, τὴν τιμὴν. — κοῦκ ἀνώνωμος· ἐπέθη ἐκ παραλλήλου τοῦ πολλή.— οὐρανοῦ τ' ἔσω· ἧτοι παρὰ τοῖς θεοῖς. σχῆμα συνεκδοχῆς· ἐκ τοῦ περιέχοντος ἔννοεῖται τὸ περιεχόμενον.— ὅσοι τε... ἡλίου, δηλ. ὅσοι κατοικοῦσι τὴν γῆν. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ Κολχίς, ὁ Φᾶσις καὶ ὁ Εὐξείνιος πόντος ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλείου ἦσαν τὰ ὅρια τῆς γῆς.— πόντου· ἡ λέξις πόντος ἐν γένει μὲν σημαίνει πᾶσαν θάλασσαν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν Εὐξείνιον πόντον.— Τινὲς θέτουσι μέσσην στιγμὴν εἰς τὸ οὐρανοῦ τ' ἔσω, συνδέοντες τὸ κατωτέρω ὅσοι τε μετὰ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅπερ οὐκ ἄτοπὸν ἐστίν, ἐσφαλμένως ὅμως θέτουσι τελείαν εἰς τὸ ἡλίου. Ἐπειδὴ αἱ λέξεις, «ὅσοι τε... ἡλίου» προσήκουσι

καὶ εἰς τὰ δύο κῶλα οὐρανοῦ τ' ἔσω... καὶ τοὺς μὲν σέβοντας..
κράτη· δηλονότι οὕτω νοητέον «οὐρανοῦ τ' ἔσω, ὅσοι τε (καὶ παρ' ἐκεί-
νοις, ὅσοι) ναίουσι, φῶς ὄρωντες ἡλίου, (ὦν) τοὺς μὲν σέβοντας...
κράτη.» Ἀντὶ δὲ νὰ ἔπηται «ὦν τοὺς μὲν σέβοντας» ταῦτα σφικτό-
τερον συνέδησε μετὰ τῶν ἀνωτέρω «ὅσοι τε ναίουσι... (τούτων) τοὺς
μὲν σέβοντας...»—ὁ 3 καὶ 4 στίχ. διασάφησίς ἐστι τοῦ ἐν τῷ
πρῶτῳ βροτοῖσι.—τὰ μὰ κράτη· τὴν δύναμίν μου, ἦτοι ἐμέ· σχῆμα
συνεκδοχῆς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον.—πρῆσθεύω· τιμῶ, ὑπερασπί-
ζω.—σφέλλω· βλάπτω. Εἰς ἡμᾶς· ἀντὶ εἰς ἐμέ· τίθεται πληθυντικός
ἀντὶ ἐνικοῦ ἐπὶ ἐκφράσεως θεοῦ, βασιλέως ἢ ἄλλου ἐπισήμου προσώπου.

Στίχ. 8. κὰν· καὶ ἐν· δηλ. οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ
χαίρουσι τιμώμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. 9. μύθων τῶν δε· ὅτι τοὺς μὲν σέβοντάς με τιμῶ, τοὺς δὲ
καταφρονούντάς με τιμῶρῶ.—τάχα· ταχέως.

Στίχ. 11. ἀγνοῦ· σοφοῦ, ἱεροῦ.—παιδεύματα· ἀνάθρεμμα.

Στίχ. 17. παρθένω· τῇ Ἀρτέμιδι.

Στίχ. 19. μείζω· προσπεσῶν ὀμίλιαν μείζω τῆς βροτείας ὀμιλίας·
δηλ. συναναστραφεῖς μετὰ τῆς θεᾶς περισσότερον παρ' ὅσον πρέπει βροτός
τις ὦν μετὰ θεᾶς νὰ συναναστρέφηται.

Στίχ. 20. τί γὰρ με δεῖ (φθονεῖν); δηλ. Δὲν πρέπει ἐγὼ νὰ μισῶ
τὸν Ἰππόλυτον ἐπὶ τούτοις.

Στίχ. 22. ἐν τῇ δε ἡμέρα· σήμερον. Τὰ δράματα κατὰ τοὺς ἀρ-
χαίους δραματούργους δὲν διήρουν περισσότερον τῶν 24 ὥρῶν οὕτως
δ' ὁ κανὼν δὲν τηρεῖται ὑπὸ τῶν νεωτέρων.—Τὰ πολλὰ δὲ πάλαι
προκόψασα... πόνου δεῖ· σχῆμα ἀνακόλουθον (ὄρα Σ. Π. Β'.
Κ. Ἀσωπίου σελ. 917)· διότι ἔπρεπε νὰ εἴπη «τὰ πολλὰ δὲ πάλαι
προκόψασα οὐκ ἔτι πολλὸν ἔχω πόνον». Ὀνοῦς· ἐπειδὴ τὰ περισσότερα
τῶν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἰππολύτου συντεινόντων πρὸ πολλοῦ ἐξετέλεσσα,
δὲν θέλω κοπιᾶσαι πλέον πολὺ πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ.—δεῖ· δεῖα ἔστι
πολλοῦ πόνου ποιῆσαι ἐμὲ τούτο.

Στίχ. 24 — 28. ἐλθόντα. Ἰδοῦσα γὰρ αὐτὸν (τὸν Ἰππόλυτον)
ἐλθόντα (ὅτε ποτὲ ἦλθεν) ἐκ τῶν δόμων τοῦ Πιθέως εἰς τὴν γῆν τοῦ
Πανδόνου (τὴν Ἀττικὴν) εἰς ὄψιν καὶ τέλος (ἵνα ἴδῃ καὶ τελεσθῇ,
μυηθῇ τὰ σεπτὰ Ἑλευσίνια μυστηρία) τῶν σεμνῶν μυστηρίων ἢ εὐγε-
νῆς σύζυγος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φαίδρα κατέσχετο τὴν καρδίαν ἔρωτι
δεινῷ τοῖς ἐμοῖς βουλευμάσι.—δεινῷ· δεινὸν λέγει ἐνταῦθα τὸν ἔρωτα,
ἐπειδὴ δεινὰ ἦσαν τὰ ἔργα αὐτοῦ, δηλ. ὁ τῆς Φαίδρας καὶ τοῦ Ἰππολύ-
του ἀφρανισμός.

Στίχ. 29. καί· ἡ Φαίδρα κατέσχετο καὶ ἐγκαθείσατο· πρὶν ἔλθειν· πρὶν ἡ Φαίδρα ἔλθῃ εἰς ταύτην τὴν γῆν τὴν Τροϊζηνίαν, ἔκτισε ναὸν τῆς Κύπριδος παρ' αὐτὴν τὴν πέτραν τῆς Παλλάδος (παρὰ τὸ Γλαυκώπειον ὄρος τῆς Ἀττικῆς), ἀπέναντι (κατόψιον) ταύτης τῆς γῆς (τῆς Τροϊζηνίας).

Στίχ. 33. ἔκδημον· ἐπειδὴ εἶχεν ἔρωτα ξένον· δηλ. ὁ ἐρωμένος αὐτῆς Ἰππόλυτος ἐν ξένη γῇ κατόφκει.—Ἰππολύτω δ' ἔπι . . . ὑμνήσουσι θεάν. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλουσιν εἰπεῖ οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἴδρυται ἡ θεὰ (ὅτι ἔκτισται ὁ ναὸς οὗτος τῆς Κύπριδος) διὰ τὸν Ἰππόλυτον· ἄλ. γρ. ὠνόμαζε, ὠνόμασε· κατ' αὐτὰς τὰς γραφὰς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὡς ὑποκείμενον τὸ ὀ λά ος.

Στίχ. 35. μίασμα φεύγων . . . Παλλαντιδῶν· ἐξορισθεὶς ἕνεκα τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου τῶν Παλλαντιδῶν· «Νίσος καὶ Πάλλας καὶ Αἰγεὺς τρεῖς ἀδελφοὶ ἐκ Πανδίωνος, καὶ ὁ μὲν Νίσος τὰ Μέγαρα ἔκει, Αἰγεὺς δὲ καὶ Πάλλας δῆμων τινῶν ἤρχον τῆς Ἀττικῆς, οὕτω συμφικισμένης εἰς ἓν· λόγος οὖν τὸν Θησέα ἀνεψιὸν ὄντα τῶν Παλλαντιδῶν παίδων ἓνα αὐτῶν ἀντιποιούμενον τῆς βασιλείας ἀνελεῖν.»

Στίχ. 36. ναυστολεῖ· πλεύσας ἔρχεται μετὰ τῆς αὐτοῦ συζύγου εἰς ταύτην τὴν γῆν διὰ τὸν φόνον, ὅπως ἐνιαυτὸν ποιήσῃ.

Στίχ. 37. ἐνιαυσίαν· ἔθος ἦν οἱ διὰ φόνον ἐξοριζόμενοι ἐπὶ ἓν ἔτος νὰ μένωσιν ἐκτὸς τῆς πατρίδος.

Στίχ. 38. αἰνέσας· ἐγκρίνας.

Στίχ. 41. ἀλλ' . . . πεσεῖν· ἀλλὰ δὲν πρέπει οὕτω, δηλ. σιωπηλῶς, νὰ πέσῃ, ἦτοι καταστροφῇ, οὗτος ὁ ἔρωσ.

Στίχ. 42. πρᾶγμα· τὸν ἔρωτα.—ἀκφανήσεται· καὶ ἐκφανήσεται τὸ πρᾶγμα.

Στίχ. 46. μηδὲν . . . εὔξασθαι· νὰ μὴν εὐχηθῇ τρίς τι ματαίως· μίαν μὲν ἤτήσατο τὸ ἀνελεῖν ἐξ Ἄδου, δευτέραν δὲ ἐκ Λαβυρίνθου, καὶ τρίτην τοῦ Ἰππολύτου.

Στίχ. 47. εὐκλεῆς· εὐκλεῆς λέγεται ἡ Φαίδρα· διότι Μίνωος μὲν θυγάτηρ, Θησεῶς δὲ γυνὴ ἦν, ἡ διότι ἐρώσα καρτερεῖ.—ἀπόλυται· ἐνεστώσως ἀντὶ μέλλοντος ἀπολεῖται, καίπερ οὕσα εὐκλεῆς, ὅμως ἀπολεῖται.

Στίχ. 48. καλόν· διότι ἡ εὐκλεία τῆς Φαίδρας δὲν θέλει μὲ ἐμποδίσαι τοῦ νὰ μὴν ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθροὺς μου· ἔτ. γρ. κακόν· ἡ ἀπώλεια τῆς Φαίδρας· ἡ ἔννοιά ἐστιν ἡ αὐτή.

Στίχ. 49. μὴ οὐ· ἐνταῦθα δὲν ἀποτελοῦσι κατάφασιν τὰ μόρια ταῦτα, ἀλλὰ τὸ ἐν ἐπιτείνει τὴν ἄρνησιν τοῦ ἄλλου.

Στίχ. 50. ὡς τ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν· ὥστε νὰ εὐχαριστηθῶ.

Στίχ. 50. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἀφροδίτη ἰσταμένη ἔμ-
προσθεν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Πιπθέως βλέπει μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν
Ἴππόλυτον μετὰ τῶν αὐτοῦ θεραπόντων ἀπὸ τοῦ κυνηγίου· τοῦτου ἕνεκεν
σπεύδει νὰ φύγη, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ μείνη ἐνώπιον ἀνδρὸς, ὅστις τὴν
κατεφρόνει, πρὶν ὅμως φύγη, λέγει ἔτι ὀλίγα τινά.

Στίχ. 54. πολὺς δέ . . . λέλακεν. — Πολὺ δὲ πλήθος δούλων
βαῖνον ὅπισθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ ψάλλει τιμῶν ὕμνοις τὴν θεὰν Ἀρτεμιν.
Τὸ κῶμος σημαίνει κυρίως τὰ τραγῳδία, ἅτινα ἔψαλλον οἱ κωμα-
σταὶ κατὰ τὰ Διονύσια, περιφερόμενοι τὰς κώμας, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν
ὀμάδα, ἣτοι τὸ πλήθος τῶν κωμαζόντων.

Στίχ. 56. οὐ γὰρ· διότι οὐκ ἐγίνωσκεν ὅτι ἀνεωγμένοι εἰσὶν αὐτῶ
αἱ τοῦ Ἄδου πύλαι, καὶ ὅτι τὸ φῶς τοῦτο βλέπει τελευταῖον, ἣτοι αὕτη
ἡ ἡμέρα τελευταία αὐτῶ ἐστίν.

Στίχ. 58. ἔπεσθε· ἔπεσθέ μοι ἀεΐδοντες.

Στίχ. 60. ἔ· περὶ ἧς φροντίζομεν.

Στίχ. 67. εὐπατέρειαν αὐλάν· τὸ παλάτιον τοῦ ἐνδόξου πα-
τρὸς σου.

Στίχ. 71. σοὶ τὸν δεπλεκτόν. Εἰς σέ, ὦ δέσποινα, φέρω τοῦτον
τὸν πλεκτὸν στέφανον πλέξας ἐκ καθαροῦ λειμῶνος, ἐν ᾧ οὔτε ὁ ποι-
μὴν δύναται νὰ τρέφῃ τὰ αὐτοῦ ποιμίνα, οὐδ' ἔτι τὰ ἐν αὐτῷ ἀνθη ἔκο-
ψεν ὁ σιδηρὸς, ἀλλὰ μόνον ἡ μέλισσα διέρχεται αὐτὸν τὸν ἀγνὸν καὶ ἑα-
ρινὸν λειμῶνα. Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τρώντι ἐν τῇ Τροϊζηνίᾳ
χώρᾳ ὑπῆρχε τοιοῦτός τις λειμῶν, ἐξ οὗ εἰς οὐδένας ἄλλους ἦτο συγκε-
χωρημένον νὰ κόπτωσιν ἀνθη (ὡς λέγει κατωτέρω) εἰμὴ μόνον τοῖς σο-
φοῖς καὶ αἰδήμοσι, τοῖς δ' ἄλλοις ἀνθρώποις, οὐκ ἦν ποσῶς συγκεχωρη-
μένον· ἀλλ' ὅτι ἐνταῦθα ὁ Εὐριπίδης ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἴππολύτου
ἐπεινεῖ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῶ ποιητάς. Παρομοιεῖ δὲ ἑαυτὸν ὁ
Ἴππόλυτος (ἣτοι ὁ Εὐριπίδης) πρὸς τὴν μέλισσαν λέγων ὅτι, καθὼς
ἔκεινη διέρχεται διὰ τῶν καθαρῶν καὶ ἑαρινῶν λειμῶνων, καὶ ἐξ αὐτῶν
ἀποτελεῖ τὸ μέλι· οὕτω καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀνθῶν καθαρᾶς καὶ ἀγνῆς
καρδίας καὶ σοφοῦ νοῦς ἔπλεξε τὸν πρὸς τὴν Ἀρτεμιν στέφανον (δηλ.
τὸν ὕμνον), ὃν οἱ ποιμένες, καὶ οἱ μὴ ἐκ φύσεως αἰδήμονες καὶ σοφοὶ
δὲν δύνανται νὰ ποιήσωσι. Αἰδῶς . . . Ἡ δὲ αἰδῶς τοῦτον τὸν λει-
μῶνα γεωργεῖ καὶ ποτίζει ὕδασι ποταμίοις· τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ τοῖς
ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι τὸ αἰδημονικόν. Διὰ τούτου φαίνεται
ἔθλων νὰ προσβάλλῃ τοὺς αἰσχρολόγους ποιητάς, καὶ πρὸ πάντων τῶν
Ἀριστοφάνην, ὅστις ὅχι ὀλίγον ἐκωμώδησε τὸν Εὐριπίδην.

Στίχ. 78. ὅσοις . . . Ἀσύνδετον τὸ σχῆμα· διότι ἔπρεπε νὰ εἴπη

καὶ ὅσοις ἢ ὅσοις δὲ μηδὲν ἔστι διδασκτὸν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἐβλήχεν εἰς τὰ πάντα ὁμῶς τοῦτοις θεμίς ἐστὶ δρέπεσθαι αὐτοῦ τοῦ λειμῶνος, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ.—τὸ σωφρονεῖν· ἡ φρόνησις, ἡ σοφία.—τοῖς κακοῖς· τοῖς ἀσόφοις. Περὶ τοῦ ἀσυνδέτου σχήματος ὄρα Σ. Π. Β'. Κ. Ἀσωπίου σελ. 880. §. 64.

Στίχ. 81. ἀλλ', ὦ φίλη... Ἡ τῶν λέξεων τάξις αὕτη· ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, δέξου ἀπὸ εὐσεβοῦς χειρὸς ἀνάδημα χρυσέας κόμης.—ἀνάδημα· δέμα διὰ τὴν χρυσὴν σου κόμην. Δέμα λέγει τὸν στέφανον, ἐπειδὴ καὶ ὁ στέφανος τρόπον τινὰ δένει τὴν κόμην· ἡ δὲ γενικὴ χρυσέας κόμας ἐστὶ γενικὴ κτητικὴ ἀντικειμενικὴ τοῦ ἀνάδημα.

Στίχ. 83. μόνῳ γάρ... Μόνῳ ἐμοὶ ἐκ τῶν βροτῶν ἔστι τοῦτο τὸ γέρας, ὅτι σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι.

Στίχ. 86. τέλος· τὸ δὲ τέλος τοῦ βίου κάμψαιμι, ὡς περ ἠρξάμην· δηλ. εἴθε νὰ ἀποθάνω σώφρων.

Στίχ. 87. ἀναξ θεοῦς γάρ· τὸ γὰρ αἰτιολογεῖ τὴν ἔξωθεν ἐννοουμένην πρότασιν (καλῶ δέ σε ἀνακτα καὶ οὐχὶ δεσπότην), θεοῦς γὰρ δεσπότητας καλεῖν χρεῶν.

Στίχ. 92. τὸ σεμνόν· τοὺς ὑπερηφάνους· ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ.

Στίχ. 93. τίς... Τίς δὲ τῶν βροτῶν θρασὺς οὐκ ἔστι μισητός;

Στίχ. 96. ἦ... καὶ μεταξὺ τῶν θεῶν ὁ αὐτὸς νόμος πιστεύεις ὅτι εἶναι;

Στίχ. 97. εἴπερ γε. Πιστεύω ὅτι ὁ αὐτὸς νόμος ὑπάρχει, ἐὰν βέβαια ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι μεταχειριζόμεθα τοὺς νόμους τῶν θεῶν. Ἡ δὲ ιδέα ὅτι οἱ παρὰ τοῖς βροτοῖς νόμοι καὶ παρὰ θεοῖς εἰσιν ἐστηρξέτο εἰς τοὺς λόγους τῶν ἀρχαίων νομοθετῶν Σόλωνος καὶ Λυκούργου, ὅτι παρὰ τῶν θεῶν ἔλαβον, οὓς νόμους ἔθεσαν.

Στίχ. 100. τὴν δε· Τὴνδε τὴν Κύπριν, ἢ ἐφέστηκεν πύλαις σαῖς. Γενομένης δὲ ἑλέως λέγει τὴν δε, ἢ Κύπρις. Φαίνεται ὅτι πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ παλατίου ἵστατο ἀγαλμά τι τῆς Ἀφροδίτης, καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεράπων λέγει εἰς τὸν Ἰππόλυτον «τὴν δε... ἢ πύλαις σαῖς ἐφέστηκεν.»

Στίχ. 103. ἄλλοις· δηλ. ὁ μὲν τιμᾶ καὶ σέβεται τὸν δεῖνα θεὸν ἢ τὸν δεῖνα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἄλλον θεὸν ἢ ἄνθρωπον.

Στίχ. 105. γυκτὶ θαυμαστός· ἢ τῆς Ἀφροδίτης ἑορτὴ νύκτωρ ἐτελεῖτο.

Στίχ. 110. ὅπως ἂν ἴνα τοὺς ἵππους γυμνάσω τὰ κατ'ἀλληλα γυμνάσματα.

Στίχ. 114. ἡμεῖς δέ· ἡμεῖς δὲ φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις φρονεῖν καὶ λέγειν, προσευχόμεθα τοῖς σοῖς ἀγάλμασι, δέσποινα Κύπρι, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον. Περὶ τῆς βραχυλογίας ταύτης ἴρα Σ. Π. Β'. Κ. Ἀσωπίου σελ. 870. §. 31.

Στίχ. 116. χρὴ· χρὴ συγγνώμην ἔχειν παρὰ σοῦ, εἴ τις σε μάταια βάζει.—ὄψ' ἢ β' ἡς· ἔχων ἰσχυρὰν (θρασεῖαν) καρδίαν ἕνεκα τῆς νεότητος.

Στίχ. 118. τούτων· τῶν ὑβριστικῶν λόγων.

Στίχ. 120. Ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ δευτέρα πράξις, ἐπειδὴ οἱ μὲν θεράποντες καὶ ὁ Ἰππόλυτος εἰσῆλθον εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ παλατίου· ὁ δὲ χορὸς ἔρχεται εἰς τὴν σκηνὴν κενωθεῖσαν, καὶ ψάλλει. Καὶ πρῶτον μὲν διηγεῖται πόθεν ἔμαθεν ὅτι ἡ Φαίδρα ἀσθενεῖ, μετὰ ταῦτα δὲ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ταῦτα πράττων ὁ χορὸς δὲν παρεκτρέπεται ποσῶς τοῦ ἔργου του· διότι ὁ χορὸς ἐν ταῖς τραγωδίαις παριστᾷ ἠθικὸν πρόσωπον συμβουλευθὲν καὶ συλλυπούμενον τῷ πάσχοντι καὶ ἀνακεφαλαιοῦν τὰ ἤδη λεχθέντα καὶπραχθέντα. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ χαρακτήρα, ἐνταῦθα ὁ χορὸς ὁ ὁποῖος συνίσταται ἐκ Τροϊζηνίων γυναικῶν, ἅμα μαθὼν τὴν ἀσθένειαν τῆς Φαίδρας, τρέχει εἰς τὸ παλάτιον, καὶ πρῶτον μὲν καθ' ἑαυτὸν διαλέγεται ζητῶν τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τῆς Φαίδρας, εἶτα δ' εὐρῶν περιστάσιν ἐρωτᾷ τὴν τροφὸν, ὅπως μαθὼν τὴν αἰτίαν παρηγορήσῃ ἢ βοηθήσῃ τὴν Φαίδραν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου. Δωριστὶ δὲ διαλέγεται ὁ χορὸς.

Ἄκεανου· ἡ τῶν λέξεων τάξις αὕτη. Λέγεται πέτρα τις στάζουσα ὕδωρ Ἄκεανου, παγὰν ῥυτὰν βαπτὰν κάλπισι προεῖσα κρημνῶν. Ὑπάρχει πέτρα τις στάζουσα ὕδωρ διὰ τοῦ χέειν κατὰ τῶν κρημνῶν πηγὴν βευστὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ δύνανται νὰ βυθισθῶσι κάλπεις. Λέγεται ἡ λέξις αὕτη ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῆ ἔστι.—ὕδωρ ἄκεανου· ἐπειδὴ πᾶν πηγαῖον ὕδωρ ἐστοχάζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὅτι εἶναι μέρος τοῦ Ἄκεανου, ὄνπερ ἐνόμιζον ποταμὸν περὶρρέοντα τὴν γῆν, διὰ τοῦτο τὸ Ἄκεανου ὕδωρ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀπλῶς ὕδατι· εὐθὺς δὲ κατωτέρω στίχ. 162 λέγει αὐτὸ τὸ ὕδωρ ποταμίαν δρᾶσον· καὶ τοῦτο δι' ἣν αἰτίαν ἀνωτέρω εἶπομεν— κάλπισι βαπτὰν· διὰ τούτου δηλοῖ ὅτι αὕτη ἡ πηγὴ ἀφθονον ὕδωρ εἶχε καὶ πότιμον.

Στίχ. 124. ἴθι... Ὅπου ἦν τις φίλη μου πλύνουσα ὕδατι (ποταμίᾳ δρόσῳ) ὑφάσματα πορφυρᾶ, ἐπὶ δὲ τὰ νῶτα θερμῆς προσηλίου πέτρας ἐξήπλου αὐτά.—κατέβαλεν· ἄλλ. γρ. κατέβαλ'—κατέβαλλεν—κα-

τέβαλ' ἔνθεν ἀμῖν' περὶ δὲ τοῦ μέτρου ἀπορῶν ὁ Ματθίας θεωρεῖ τὸ κατέβαλεν ἀντὶ δακτύλου, ἀλλὰ πάλιν λείπει συλλαβή.

Στίχ. 128. ὅθεν . . Ἀπὸ τοῦ ὁποίου μέρους, ἦτοι ἐξ αὐτῆς τῆς οἰλῆς μου κατὰ πρῶτον ἔμαθον, ὅτι ἡ δέσποινα καταθασανίζομένη ἔχει τὸ σῶμα τῆς ἐντὸς τῶν οἰκῶν, ἦτοι μένει ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐν κλίνῃ νοσερᾷ (δηλ. ἐν τῇ κλίνῃ ἀσθενείας ἕνεκεν), καὶ ὅτι λεπτὰ σκεπάσματα σκεπάζουσι τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Διὰ τούτου ἐκφράζει τὴν φλόγα ἣν εἶχεν ἡ Φαίδρα μὴ ὑποφέρουσα βαρέα σκεπάσματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Στίχ. 134. ἀκούω δὲ ὅτι αὐτὴ τρίτην ἤδη ἡμέραν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ ὠραίου στόματος τὸ ἀγνὸν δέμας τῆς ἀκτῆς τῆς Δήμητρος (δηλ. δὲν θέλει νὰ φάγῃ).

Στίχ. 135. θέλωσαν' ἐπειδὴ θέλει κρυπτῶ πάθει νὰ φθάσῃ πρὸς τὸ δυστυχὲς τέρμα τοῦ θανάτου.

Στίχ. 140. Σὺ γὰρ ἔνθεος φοιτᾷς. — Ὁ χορὸς νῦν πρὸς τὴν Φαίδραν, ὡσανεὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ᾔη, στρέφων τὸν λόγον, λέγει· «διότι σὺ, ὦ κόρη, μαίνεσαι (ἔνθεος φοιτᾷ) εἴτε ἐκ τοῦ Πανὸς κτλ.» καὶ ἐκ τοῦ Πανὸς μὲν λέγει· διότι ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι ὅτι ὁ Πᾶν τοὺς ποιμένας τοὺς παίζοντας τὸν αὐλὸν κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε αὐτὸς ἐκοιμᾶτο καθίστα μανιώδεις· καὶ ἐν γένει, ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ καθιστᾶν ὄσους ἤθελε μανιώδεις. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἔλεγον καὶ περὶ τῆς Ἑκάτης καὶ περὶ τῶν Κορυβάντων καὶ περὶ τῆς Ῥέας, διότι ταύτην ἔννοεῖ διὰ τοῦ ματρὸς ὀρείας.

Στίχ. 144. σὺ δ' ἀμφί . . Ἡ μήπως καὶ βασανίζεσαι, ἐπειδὴ εἶσαι ἀνίερος πρὸς τὴν πολύθηρον Δίκτυαν (τὴν κυνηγὸν Ἄρτεμιν) ἕνεκεν ἀμαρτημάτων προερχομένων ἐκ μὴ προσφορᾶς πλακουντίων (ἀμπλακίαις ἀθύτων πελάνων)· ἐπειδὴ ἡ Φαίδρα ἦν θυγάτηρ τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης, διὰ τοῦτο ἐρωτᾷ τρόπον τινὰ ὁ χορὸς μήπως καὶ ὅτε ἦσο ἐν τῇ Κρήτῃ δὲν ἐθυσίαζες εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου τώρα καταθασανίζεσαι.—Δίκτυαν· Δίκτυνα ἢ Ἄρτεμις ἐκλήθη, ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, ἀπὸ τοῦ δικτύου, θηρευτικοῦ πλέγματος· ἢ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. «Βριτόμαρτος νύμφη ἐγένετο συγκυνηγοῦσα τῇ Ἄρτέμιδι· ταύτης ἠράσθη Μίνως, καὶ κατεδίαξεν αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας ὀκτώ· καὶ μὴ ὑποφέρουσα ἔτι ἔβριψεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ἐν τοῖς δικτύοις, καὶ τούτου χάριν ἐκλήθη ἢ Ἄρτεμις Δίκτυνα».—ἀθύτων πελάνων· μὴ ἱερεύσασα πελάνους· διὸ καὶ ἄθυτοι πέλανοί εἰσι.

Στίχ. 147. φοιτᾷ γὰρ . . Λέγω ταῦτα μήπως ὑπὸ τῆς Ἄρτεμιδος βασανίζεσαι τώρα· ἐπειδὴ αὕτη περᾶ καὶ τὰς κατὰ τὴν χέρσον λίμνας, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐν καιρῷ τῶν δινῶν τῆς θαλάσσης τῶν ὑπὸ νοτίων ἀνέμων προερχομένων.

Στίχ. 150. ἢ πόσιν . . . Ἡ μήπως τὸν σύζυγόν σου τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἑρεθειδῶν τὸν Εὐπατρίδην ἀπατᾶ τις ἀνὴρ ἐν τοῖς οἴκοις ἔχων κρυφίαν σχέσιν μετὰ σοῦ καὶ οὕτω ἐν ἀπορία καὶ δυσθυμίᾳ εὕρισκσαι, μήπως μάθῃ αὐτὸ ὁ Θεσεύς. Οὕτω μὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ἐκλαμβάνοντες τὸ ποιμαίνει ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀπατᾶ, ἐφ' ἧς σπανίως εὐρηται· ἐὰν ὅμως τὸ ποιμαίνει δεχθῶμεν ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας, τότε θὰ ἐρμηνεύσωμεν οὕτω· ἢ μήπως τὸν σύζυγόν σου . . . βόσκει γυνή τις κρυφίως, καὶ τούτου ἕνεκεν σὺ λυπεῖσαι μεγάλως.

Στίχ. 154. ἢ ναυδάτης . . . Ἡ μήπως ναύτης τις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Κρήτης ἐπλευσεν ἐνταῦθα εἰς τὸν ἀσφαλέστατον λιμένα φέρων κακὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν βασιλίσσαν.

Στίχ. 158. λύπη δ' . . . Ἐκ τῆς λύπης δὲ ἕνεκεν τῶν παθημάτων (τῶν κακῶν αὐτῶν ἀγγελιῶν) δέδεται τὴν ψυχὴν, καὶ μένει ἐν τῇ κλίνῃ.

Στίχ. 160. φιλεῖ δέ . . . Φιλεῖ δὲ ἡ κακὴ δύστηνος ἀμηχανία τῶν ὠδίνων (ἢ προσερχομένη ἐκ τῶν ὠδίνων) καὶ τῆς ἀφροσύνης (καὶ ἐκ τῆς ἀφροσύνης, ἀνοίας, δηλ. ἐξ ἐρώτων ἀθεμίτων καὶ ἄλλων, ὧν ἡ ὑποψία τῆς φανερώσεως προξενεῖ ἀμηχανίαν μεγίστην) συνοικεῖν τῇ δυστρόπῳ ἀρμονίᾳ—τῇ δυστροπίᾳ, δηλονότι καθιστᾶ τὰς γυναῖκας δυστρόπους.—τὸ δύστροπος ἀρμονία ἐστὶ σγῆμα ὀξύμωρον.

Στίχ. 164. δι' ἐμάς . . . αὔρα· αὕτη ἡ πνοὴ ἤλθε ποτε διὰ τῆς ἐμῆς γα· τρός· δηλ. ὁ χορὸς λέγει ὅτι καὶ ἐγὼ ποτε ἐγκυος ὑπήρξα, καὶ ἕνεκα τῶν τῆς ἐγκυμοσύνης ὠδίνων δυστροπίας τινὰς εἶχον.

Στίχ. 166. αὐτεὺν· ἐπεκαλούμην πρὸς βοήθειαν τὴν Ἄρτεμιν, τὴν βοηθοῦσαν τὰς λεγούσας καὶ τὴν περὶ τῶν τόξων φροντίζουσαν, δηλ. τὴν κυνηγὸν Ἄρτεμιν.

Στίχ. 169. ἀλλ' ἤδε . . . Ἄλλ' ἰδοῦ. Τὴν στιγμὴν ταύτην φαίνεται πρὸ τῶν θυρῶν ἡ τροφὸς φέρουσα ἔξω τῶν δωμάτων τὴν Φαίδραν, ἧτις ὡς ἐκ τῶν κατωτέρω (στίχ. 175 καὶ ἐξ.) ἐξάγεται, ὅτι ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλήν.

Στίχ. 171. στυγνὸν δὲ νέφος ἀφρύων αὐξάνεται· δηλ. πολὺ σκυθρωπὸς ἐστὶ.

Στίχ. 172. τί ποτ' ἐστὶ . . . Ἡ ψυχὴ μου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποία ἐστὶν ἡ αἰτία.

Στίχ. 173. τί δεδήληται· διὰ τί βέβλαπται τὸ σῶμα τῆς βασιλίσσης, καὶ ἤλλαξε χρῶμα.

Στίχ. 175. ὦ κακά· Ἡ τροφὸς μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν δυστροπίαν τῆς Φαίδρας λέγει ταῦτα· ὦ κακά θνητῶν κτλ.

Στίχ. 183. ταχὺ γὰρ σφάλλει· διότι ταχέως μεταβάλλεις γνώμην, καὶ εἰς οὐδὲν εὐχαριστεῖσαι.

Στίχ. 185. κρεῖσσον· εἶναι καλλίτερον νὰ ἀσθενῇ τις παρὰ νὰ περιποιῆται ἄλλον (τὸν ὁποῖον πολὺ ἀγαπᾷ) ἀσθενοῦντα.

Στίχ. 186. τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν· τὸ μὲν νοσεῖν ἐστὶν ἀπλοῦν· δηλ. τότε τις λυπεῖται μόνον διότι ἀσθενεῖ, τῷ δὲ συνάπτει· εἰς δὲ πὸ θεραπεύειν συνάπτεται ἡ λύπη τῶν φρενῶν (ἐπειδὴ τὸ ἀσθενοῦν πρόσωπον εἶναι ἀγαπητὸν εἰς τὸν περιποιούμενον αὐτὸ) καὶ κόπος τῶν χειρῶν· καθὼς τὸρα ἐγὼ λυποῦμαι ἐπειδὴ ἀσθενεῖς, καὶ κοπιᾶζω περιποιουμένη σε.

Στίχ. 190. ἀλλ' ὅ,τι· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄλλο, ὅπερ ἐστὶ φίλτερον τοῦ ζῆν, ὁ σκότος περικαλύπτων κρύπτει ταῖς νεφέλαις. Ἐνταῦθα ἐπιλήψιμός ἐστὶν ὁ Εὐριπίδης, ἐπειδὴ ἐν τῷ στόματι τῆς τροφοῦ τίθησιν ἰδέας φιλοσοφικὰς ἀνωτέρας τῶν εἰς τροφὸν ἀρμοζουσῶν.

Στίχ. 192. δυσέρωτες· λίαν οὖν ἐρασταὶ εἴμεθα τοῦδε (ταύτης τῆς ζωῆς), ἐπειδὴ αὕτη στίλβει ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἀπειρίαν τῆς ἄλλης ζωῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ τὴν γῆν ὄντων ἵνα δὲ ἄλλαις λέξουσιν εἴπω (ἄλλως δὲ), ὑπὸ τῶν μύθων παρασυρόμεθα.

Στίχ. 197. αἴρετέ μου. Κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, ἐπειδὴ τὸ πάθος τῆς Φαίδρας ἠῤῥησε, δὲν εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ ἐν τῇ κλίνῃ, διὸ λέγει «αἴρετέ μου δέμας, ὀρθοῦτε κἀρα κτλ.»

Στίχ. 198. λέλυμαι μελέων σύνδεσμα· δηλ. δὲν δύναμαι νὰ ὀρθώσω τὰ μέλη μου (λέλυμαι κατὰ τὸ σύνδεσμα τῶν μελῶν μου)· φίλαι, ὁμιλεῖ πρὸς τὸν χορόν.

Στίχ. 200. βαρὺ μοι· ταῦτα λέγει πρὸς τὴν τροφόν.—ἀμπέτασον· ἀναπέτασον τὸν βόστρυχον εἰς τοὺς ὠμούς.

Στίχ. 203. μὴ μετ'άβαλλε δέμας χαλεπῶς· μὴ μεταβάλλης ἀπρεπῶς τὸ σῶμά σου.

Στίχ. 205. καὶ γενναίου λήματος· καὶ γενναιότητος.

Στίχ. 207. αἶ, αἶ· φεῦ, φεῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀντλήσω (ἀρυσάμαν) καὶ ἐπομένως νὰ πῶ ἀπὸ ὀροσερᾶς πηγῆς πόμα καθαρῶν ὑδάτων, ἦτοι καθαρὸν ὕδωρ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ κλιθεῖσα ὑπὸ αἰγείρους καὶ ἐντὸς καθαροῦ λειμῶνος.

Στίχ. 211. τί θροεῖς; τί μουρμουρίζεις; Φαίνεται ὅτι τὰ ἀνωτέρω εἶπεν ἡ Φαίδρα σιγαλῇ τῇ φωνῇ, καὶ δὲν ἤκουσεν αὐτὰ ὁ χορὸς· καὶ διὰ τοῦτο λέγει εἰς αὐτὴν ἡ τροφὸς τὸ «ᾧ παι, τί θροεῖς;» καὶ τὰ κατωτέρω «οὐ μὴ παρ' ὄχλω...» βεβαίως δὲν θέλεις εἰπεῖ αὐτὰ εἰς τὸν ὄχλον, δηλονότι δὲν θέλεις τὰ εἰπεῖ τόσον δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκούσῃ

αὐτὰ καὶ ὁ χορὸς, καὶ ἐπομένως μάθωσιν αὐτὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Στίχ. 213. μανίας ἐποχον. Ἐπειδὴ οἱ λόγοι σου αὐτοὶ μανικοὶ εἰσι.

Στίχ. 214. εἶμι πρὸς ὕλαν. Θέλω πορευθῆ πρὸς τὸ δάσος κτλ. ἀφοῦ πρῶτον εἶπε τὸ πέμπετέ με εἰς ὄρος, ἐπειδὴ ἔβλεπεν, ὅτι κανεῖς δὲν ᾔθελε νὰ φέρῃ αὐτήν, διὰ τοῦτο εἶτα λέγει τὸ εἶμι, δηλ. ἀφοῦ υμεῖς δὲν μὲ φέρετε, ἐγὼ ἢ ἰδία θέλω πορευθῆ· ὁ ἐνεστῶς τοῦ εἶμι ἔχει καὶ μέλλοντος σημασίαν.

Στίχ. 215. ἴνα ὅπου.

Στίχ. 217. ἐγχιριμπτομένα· ἐγὼ ἢ Φαίδρα ἐγχιριμπτομένη· ἐτ. γρ. ἐγχιριμπτόμενα· αἱ κύνας.

Στίχ. 218. πρὸς θεῶν . . . βέλος· πρὸς θεῶν ἐπιθυμῶ νὰ παρορμήσω τὰς κύνας, καὶ παρὰ τὴν ξανθὴν κόμην μου ὑψώσασα καὶ πάλλουσα τὸ δόρυ νὰ ρίψω αὐτὸ, κρατοῦσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸ σιδήριον (ἐπιλογχον βέλος). Ἐνταῦθα λέγει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔρριπτον τὸ δόρυ οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι τῇ μὲν μιᾷ χειρὶ ἔπαλλον αὐτὸ παρὰ τὴν κεφαλὴν, ἐκράτουν δὲ συγχρόνως τῇ ἑτέρᾳ τὸ σιδήριον τοῦ δόρατος, ἴνα κατ' εὐθείαν ὑπάγῃ ριπτόμενον.

Στίχ. 220. Θεσσαλὸν ὄρπανα· ὄρπαξ κυρίως ἐστὶ κλόνος, ἐνταῦθα δὲ Θεσσαλὸν ὄρπανα λέγει τὸ δόρυ.—ἐπιλογχον δὲ βέλος, τὸ σιδήριον τὸ ἐπὶ τῆς λόγχης, ἦτοι τὸ ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ δόρατος ὄν.

Στίχ. 222. τὰ θεα κηραίνεις· φροντίζεις περὶ τούτων.

Στίχ. 223. τί . . . μελέτης; τί καὶ σὺ μέτεστι μελέτης κυνηγεσίων; τί καὶ σὺ περὶ τοῦ κυνηγίου φροντίζεις;

Στίχ. 225. πάρα γάρ· λέγει εἰς τὴν Φαίδραν ἢ τροφὸς, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ πῆς ὕδωρ κρηναῖον, ὑπάρχει παρὰ τοῖς πύργοις (τῷ παλατίῳ) συνεχῆς κρήνη (κλυτὴ), ἐκ τῆς ὁποίας δύνασαι νὰ πῆς.

Στίχ. 227. δέσποινα. Ἡ Φαίδρα ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πάθους ἐτιοῦσα λέγει ταῦτα· Ὡ Ἄρτεμι, δέσποινα τῆς παραθαλασσοῦ λίμνης (ἢ λίμνη αὕτη ἱπποδρόμιόν τι ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν) καὶ τῶν ἱπποκρότων γυμνασίων (τῶν γυμνασίων ἕτινα κρατοῦσιν ὑπὸ τῶν ἵππων), εἴθε ἐν τοῖς σοῖς δαπέδοις ἦν δαμάζουσα Ἐνετας ἵππους. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἐφημίζοντο· καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἔζη ἢ Φαίδρα δὲν ἦσαν ποσῶς γνωστοὶ οἱ Ἐνετοί. Τὸ δὲ νὰ λέγῃ ἢ Φαίδρα περὶ τῶν Ἐνετῶν, οἵτινες τότε δὲν ἦσαν γνωστοί, τοῦτο λέγεται ἀναχρονισμός. Οἱ Ἐνετοὶ οὗτοι ἦσαν ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσία κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμὸν. Οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντίφορος καὶ κατέκησαν εἰς τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Στίχ. 233. πρόθον ἐστέλλου· ἐπεθύμεις νὰ κυνηγήσης ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις, ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἣτις δὲν κυμαίνεται, ταρασσεται· λέγει δ' ἐπὶ ψαμάθοις, ἐπειδὴ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, τὸ ἵπποδρόμον τοῦτο ἦτο παράθαλάσσιον.

Στίχ. 235. τὰ δέ· δηλ. ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει· τὸ ἀνασειράζει ἐλήφθη μεταφορικῶς ἐκ τῶν ἵππων τῶν πολεμικῶν, οἵτινες ἐξέρχονται τῆς σειρᾶς, ὅθεν καθὼς οὗτοι οἱ ἵπποι πράττουσι κακῶς ἐξερχόμενοι τῆς σειρᾶς, οὕτω καὶ σὺ κακῶς πράττεις ἐξερχομένη τοῦ ὀρθοῦ λόγου·—καὶ παρακόπτει· καὶ πλήττει, κρούει τὰς φρένας σου, ὦ παῖ.

Στίχ. 238. δύστανος ἐγὼ. Ἡ Φαίδρα συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν λέγει ταῦτα· δυστυχῆς ἐγὼ, τί ἔπραξα; πῶς ἐπλανήθην ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς γνώμης; ἐμάνην, ἔπεσον εἰς τὴν βλάβην δαίμονος (δηλαδὴ θεός τις με ἔβλαψεν)· φεῦ, φεῦ, ὦ ταλαίπωρε.

Στίχ. 242. κρύψον· σκέπασον.

Στίχ. 243. αἰδούμεθα· ἐπειδὴ ἐντρέπομαι δι' ὅσα εἶπον.

Στίχ. 246. τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι. Διότι τὸ νὰ ἐπανέλθῃ τις εἰς ἑαυτὸν μετὰ τὴν μανίαν ὀδυνηρόν ἐστι (ἐπειδὴ ἐνθυμεῖται ὅσα ἔπραξε καὶ εἶπε, διὸ ἐντρέπεται καὶ λυπεῖται δι' αὐτά)· τὸ δὲ μαινόμενον· τὸ δὲ νὰ μένῃ ἐν τῇ μανίᾳ, κακόν.

Στίχ. 247. ἀλλὰ κρατεῖ· ἀλλὰ τὸ μαινόμενον (τὸ νὰ μένῃ ἐν τῇ μανίᾳ) ὑπερισχύει τοῦ τὴν γνώμην ὀρθοῦσθαι (τοῦ ἐπανελθεῖν εἰς ἑαυτὸν) κατὰ τὸ ἀπολέσθαι τινὰ μὴ γιγνώσκοντα (ἐπειδὴ τις ἀπόλλυται μὴ γνωρίζων τὴν ἑαυτοῦ μανίαν).

Στίχ. 249. κρύπτω· κρύπτω τὴν κεφαλὴν σου, ἀποκρίνεται εἰς αὐτὴν ἡ τροφός· ἐν τούτοις μεγάλη λύπη κατεχομένη διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Φαίδρας λέγει τὰ ἀκόλουθα· τὸ δ' ἐμὸν σῶμα... καλύψει; δηλ. πότε τέλος ἐγὼ θέλω ἀποθάνει, ἵνα μὴ σε βλέπω τοιαῦτα πράττουςαν, καὶ λυπῶμαι ἀγαπῶσά σε πολὺ.

Στίχ. 253. φιλίας ἀνακίρνασθαι· μετρίας φιλίας νὰ συνδέωσι, μετρίως νὰ ἀγαπῶνται οἱ θνητοί.

Στίχ. 254. καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς· καὶ νὰ μὴ φθάνῃ εἰς τὸ ἐνόδατον τῆς ψυχῆς.—λέγει δὲ μυελὸν ψυχῆς ὡσανεὶ ἡ ψυχὴ ὅσοῦν τί ἐστι.

Στίχ. 255. εὐλυτα... ζύντεῖναι· εὐκόλως δὲ νὰ δύναται τις ν' ἀπωθήσῃ, καὶ ν' ἀξήσῃ τὴν φιλίαν.

Στίχ. 260. βιότου ἀτερκεῖς ἐπιτηδεύσεις· τὰ δὲ ἀγνὰ αἰσθήματα.

Στίχ. 263. οὕτω τὸ λίαν ἤσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν·

οὕτω τὸ λίαν ἐπαινῶ ὀλιγώτερον τοῦ μηδὲν ἄγαν (ἦτοι τοῦ μετρίου) ἢ, οὕτω τὸ πολὺ ὀλιγώτερον, ἦτοι τὸ μετριώτερον, ἐπαινῶ, ἢ τὸ μέτριον.

Στίχ. 265. καὶ ἐυμφήσουσι σοφοί μοι· καὶ θέλουσιν ὁμολογήσει, συμφωνήσει μετ' ἐμοῦ οἱ σοφοί.

Στίχ. 270. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσα ἐξετάζουσα αὐτήν οὐκ ἔμαθον—θελει· ἢ Φαίδρα.

Στίχ. 271. οὐδ' ἦτις· οὐδὲ τὴν ἀρχὴν οἶσα τῶν πημάτων τῶνδε, ἦτις ἔφω, καὶ καθ' ἕλξιν «οὐδ' ἦτις ἀρχὴ κτλ.»

Στίχ. 272. εἰς ταυτὸν ἦκει· δηλονότι τὸ ἴδιον με ἐρωτᾷς, ὅπερ καὶ πρότερον με ἠρώτησας.

Στίχ. 273. ὡς κτλ. πόσον ἀσθενής ἐστί καὶ κατεξαμμένη τὸ σῶμα (κἀτισχνος).

Στίχ. 274. πῶς δ' οὐ· πῶς δὲ νὰ μὴν ἀσθενῇ καὶ κατεξαμμένη ἦ.

Στίχ. 275. πότερον· πότερον, ἄσιτος μένει ὑπ' ἄτης (ὑπὸ βλάβης τινός, δηλ. πάσχει τὸ στόμα, ἢ τὸν στόμαχον καὶ μένει ἄσιτος), ἢ ἐπειδὴ προσπαθεῖ νὰ ἀποθάνῃ.

Στίχ. 276. θανεῖν· πειράται θανεῖν.

Στίχ. 277. εἰ τὰ δ' ἐξαρκεῖ· ἐὰν ταῦτα ἐξαρκῶσιν, ἀρέσκωσιν εἰς τὸν ἄνδρα της.

Στίχ. 278. κρύπτει· δὲν γνωρίζει ταῦτα ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, διότι αὐτὴ κρύπτει τὴν ἀσθένειαν.

Στίχ. 280. ἔκδημος· δὲν ἐννοεῖ τοῦτο ἐκ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἐπειδὴ εἶναι ἐκτός ταύτης τῆς γῆς (ἐκδημος γὰρ ὢν τυγχάνει . . .) Ὁ Θεσεὺς ἔλειπε τότε εἰς τοὺς Δελφούς.

Στίχ. 282. πλάνον φρενῶν· τὴν ἀποπλάνησιν τῶν φρενῶν της, τὴν μανίαν.

Στίχ. 283. εἰς πάντ'· ὁ νοῦς· παντοιοτρόπως ἐπειράθην, οὐδὲν ὅμως κατώρθωσα, καὶ τώρα δὲ θέλω προθυμηθῆ ἵνα μοι καὶ σὺ μάρτυς ἦ τοῦ πῶς τὴν δεσποιναν μετεχειρίσθην ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀσθενείᾳ.—δεσπόταις· ἀντὶ δεσπότη, ὅρα ἀνωτέρω στίχ. 8.

Στίχ. 289. στυγνὴν ὄφρ' ὄν λύσσα· παύσασα τοῦ κατηφῆ εἶναι καὶ ἐμμένειν τῇ σῇ ἀποφάσει.

Στίχ. 290. ἐγώ τε· καὶ ἐγὼ ἀφήσασα τοὺς κακοὺς λόγους, οὓς τότε σοι εἶπον, μὴ ποιήσασα καλῶς, θέλω σοι εἰπεῖ ἄλλον ἠδύτερον λόγον· εἴ μοι ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 214.

Στίχ. 293. συγκαθιστάναι· ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς· αἱ γυναῖκες αὗται ἄς σε συμβοηθήσωσιν εἰς τὴν ἀσθένειαν.

Στίχ. 294. εἰ δ' ἐὰν δὲ ἦναι δυνατόν νὰ ῥηθῆ ἡ συμφορὰ σου πρὸς ἄρσενας, λέγε αὐτὴν, ἵνα κτλ.

Στίχ. 298. συγχωρεῖν ἢ νὰ πεῖθῃσαι εἰς τοὺς εὖ λεχθέντας λόγους μου.

Στίχ. 299. φθέγγεται τι ἀντὶ προστακτικῆς, φθέγγον τι.

Στίχ. 300. ἄλλως ματαίως.

Στίχ. 301. ἴσον δ' ἄπεσμεν ἐπίσης ὡς καὶ πρότερον δὲν δύναμαι νὰ μάθω τι.

Στίχ. 303. ἀλλ' ἴσθι. Ἐπειδὴ ἐβαρύνθη πλέον ἡ τροφὸς, παρακαλοῦσα αὐτὴν, ὀργίζεται καὶ λέγει τούτους τοὺς ἐγγικτικούς λόγους. Ἄλλ' ὅμως μάθε καλῶς.—Διὰ ταῦτα δὲ τὰ ὅποια θέλεις ἀκούσει, ἂν θέλῃς γίνου αὐθαδέστερα τῆς θαλάσσης, δηλ. μᾶλλον ἀγρία καὶ τῆς θαλάσσης.—Ὅτι ἐὰν ἀποθάνῃς, δὲν θέλουσι μετέσχει οἱ παῖδές σου τῆς βασιλείας (πατρῶν δόμων), ἐπειδὴ προὔδικας αὐτοὺς ἀποθάνουσα (ἐπειδὴ οὕτω θέλει κατορθῶσει μετὰ τὸν θάνατόν σου ὁ Ἴππόλυτος νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τῶν Ἀθηναίων καὶ οὐχὶ τὰ τέκνα σου).

Στίχ. 308. φρονοῦντα γνήσια ἔχοντα καλὰ φρονήματα.

Στίχ. 309. τόδε ὅτι θέλει γίνῃ αὐτὸς βεβαίως.

Στίχ. 314. ἄλλη δ' ἐν τύχη ἐν ἄλλῃ δυστυχεῖ εὐρίσκομαι.

Στίχ. 317. μὲν ἡ τροφὸς ἐλαβοῦσα τὴν λέξιν ἵασμα ἀντὶ τοῦ παθήματος, ἐρωτᾷ αὐτὴν « ἄρα γε τοῦ πάθους αὐτοῦ τῆς φρενός σου αἴτιος ὑπῆρξεν ἔχθρός τις ξένος; »

Στίχ. 320. μὴ δρῶσα εἴθε καθὼς ἐκεῖνος οὐδεμίαν ἔπραξεν εἰς ἐμὲ ἁμαρτίαν, οὕτω καὶ ἐγὼ νὰ μὴν φανῶ ἐκείνῳ αἰσχύνουσα.

Στίχ. 323. οὐ δὴ θ' ἐκοῦσα γ' δὲν θέλω σ' ἀφήσει θεληματικῶς νὰ ἁμαρτήσῃς (δηλ. νὰ ἀποθάνῃς), ἐκτός ἂν με βιάσῃς.—Ἐν δὲ σοὶ λέλειψομαι· θέλω δὲ κρεμασθῆ ἑπάνω σου.—Ἐνῶ δὲ λέγει ταῦτα λάμβάνει τὴν Φαίδραν ἀπὸ τῆς χειρός.

Στίχ. 327. σοῦ μὴ τυχεῖν τοῦ νὰ μὴν ἔχω ἐσέ, δηλ. τοῦ νὰ σε ἀφήσω νὰ ἀποθάνῃς.

Στίχ. 328. ὄλεῖ θέλεις χαθῆ.

Στίχ. 329. ἰκνουμένης ἐμοῦ ἐμοῦ παρακαλοῦσης.

Στίχ. 330. ἐκ τῶν γάρ· διότι ἐκ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, ἣν ἔχω πρὸς τὸν Ἴππόλυτον (ὅπερ αἰσχρὸν ἐστὶ) μηχανῶμαι καλὰ, δηλ. νὰ ἀποθάνω πρὶν ὑποπέσω εἰς αἰσχρὰν τινα πράξιν.—ταῦτα ἐνοεῖ ἡ Φαίδρα, ἡ τροφὸς ὅμως μέχρι τοῦδε ποσῶς δὲν εἶχεν ἐνοήσει τὸν ἔρωτα αὐτῆς.

Στίχ. 336. ὦ πλῆμον. Δινηγματωδῶς θέλει ἡ Φαίδρα νὰ ἐκφέρῃ τὸν αὐτῆς ἔρωτα, καὶ ἐνταυτῷ νὰ δείξῃ, ὅτι συγγωρητέα ἐστίν, ἐπειδὴ

προγονικὸν ἦν αὐτῇ τὸ πάθος αὐτὸ, καὶ τρόπον τινὰ παρὰ Θεοῦ ἐπιβεβλημένον.—Ἡ μήτηρ τῆς Φαίδρας, Πασιφάη, ἠράσθη κατὰ τὴν μυθολογίαν ὄρατου τινὸς ταύρου, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον.

Στίχ. 337. ἢ τί φῆς τόδε· ἢ διὰ τί λέγεις τοῦτο.

Στίχ. 338. σύ τ'. ὦ. καὶ σύ, ὦ τάλαινα ἀδελφῆ, σύζυγε τοῦ Διούσου· λέγει δὲ τὴν Ἀριάδην.

Στίχ. 342. ἐκεῖθεν· ἀπὸ ἐκεῖ, δηλ. ἐκ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐν γένει ἐκ τῶν προγόνων ἐγὼ δυστυχῶ.—οὐ νεωστί· δηλ. δὲν εἶμαι ἐγὼ ἢ πρώτη ἐκ τῆς οἰκογενείας μας, ἥτις ἔπαθον τοιαῦτα δυστυχήματα.

Στίχ. 344. φεῦ· πῶς ἂν σύ. Ἡ Φαίδρα αἰσχουμένη νὰ εἴπῃ ἢ ἰδία θεὶ ἐρᾶ, προσπαθεῖ ὅπως ἢ τροφὸς τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ τοιούτου, καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ πῶς ἂν σύ λέξεις αἰς.

Στίχ. 346. τί τοῦθ'· τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ κτλ.

Στίχ. 347. ἦδιστον· ἦδιστόν ἐστι τὸ ἐρᾶν καὶ ἐνταυτῷ ἀλγεινὸν, λυπηρόν.

Στίχ. 348. ἡμεῖς ἂν... θατέρω· τὸ ἡμεῖς πληθ. ἀντὶ ἐγώ.—θατέρω· δηλ. τῷ ἀλγεινῷ.

Στίχ. 350. ὅστις... οὗτος· ἐρᾶ τοῦτου, ὅστις ποτ' ἐστὶν ὁ τῆς Ἀμαζόνος, καὶ κατ' ἔλξιν «ὅστις ποθ' οὗτος ὁ τῆς Ἀμαζόνος».

Στίχ. 351. σοῦ τάδε· ἀπὸ σοῦ ἀκούεις ταῦτα, οὐχὶ ἀπ' ἐμοῦ, δηλ. σὺ λέγεις ταῦτα, ὅχι ἐγώ.

Στίχ. 353. οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ εἰσὶν ἀνασχετὰ ταῦτα.

Στίχ. 358. Κύπρις οὐκ· οὗτός ἐστιν ὁ νοῦς. Ἡ Φαίδρα ἦν τοσοῦτον σώφρων, ὥστε καὶ θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ταύτης τῆς σωφροσύνης, ἄρα ἡ Κύπρις, ἥτις τοῦτο κατώρθωσεν, εἶναι ἀνώτερόν τι Θεοῦ.

Στίχ. 361. αἶες ὦ, ἔκλυες ὦ. Ταῦτα λέγουσιν αἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ πρὸς ἀλλήλας.

Στίχ. 364. ὀλοίμαν ἔγωγε· εἴθε ἐγὼ βέβαια νὰ ἀφανισθῶ (νὰ ἀποθάνω) πρὶν ἀκολουθήσω τὴν σὴν ἀγαπητὴν φρένα· δηλ. πρὶν ὑποπέσω εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα.

Στίχ. 369. τίς σε παναμέριος· δηλ. ὁ μετὰ ταῦτα καιρὸς θέλει σοι εἶναι κάκιστος.

Στίχ. 370. τελευτάσεται· ἐξάπαντος θέλει συμβῆ τι νέον εἰς τοὺς δόμους, τὰ παλάτια· ἴδιον τοῦ χοροῦ ἐστὶ καὶ τὸ προλέγειν.

Στίχ. 373. Τροισήναι. Τώρα πρῶτον λαμβάνει ἀφορμὴν ἡ Φαίδρα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν χορόν.

Στίχ. 375. ἤδη ποτ' ἄλλως· ἤδη ποτὲ ἐν ἄλλῃ καταστάσει οὔσα (δηλ. πρὶν εἰς αὐτὸ τὸ πάθος ὑποπέσω, ὅτε τὰς φρένας μου ἀβλαβεῖς εἶχον), ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ τῆς νυκτὸς ἐσκέφθην πῶς διέφθαρται ὁ τῶν θνητῶν βίος.

Στίχ. 377. καί μοι· καί μοι φαίνονται οἱ θνητοί, ὅτι δὲν δυστυχούσι μᾶλλον σύμφωνα πρὸς τὴν τοῦ νοῦς φύσιν (δηλ. ἐπειδὴ εἶναι τοιαύτη ἡ φύσις των)· ἔστι γάρ· διότι εἰσὶ καὶ πολλοὶ φρόνιμοι, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐκ φύσεως οἱ ἄνθρωποι δυστυχούσιν.

Στίχ. 382. οἱ δ' ἄλλοι δὲ, ἐπειδὴ προτιμῶσιν ἄλλην τινὰ ἡδονήν, ἢ τὸ ἀγαθόν.

Στίχ. 384. μακρὰί· οἷον αἱ μακρὰι συναναστροφαί, καὶ ἡ ἀργία, ἡ ὁποία εἶναι τερπνὸν κακόν.

Στίχ. 385. αἰδῶς τε· ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ αἰδῶς· δι· σ· αἰ· δ'· εἰ· σῖ· ν· δύο δὲ εἰσιν αἱ αἰδοί· ἡ μὲν οὐ κακὴ, δηλ. ἡ αἰδῶς ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν πράττομεν τὸ κακὸν εἶναι καλὴ αἰδῶς, ἡ δὲ αἰδῶς τὴν ὁποίαν ὑποφέρει τις, ἐπειδὴ ἐφανερῶθη ἡ κακὴ πράξις, ἣν ἔπραξεν, εἶναι κακὴ αἰδῶς.

Στίχ. 386. εἰ δ' ὁ καιρός· ἂν ὅμως ἡ περίστασις ἦτο σαφής, δηλ. ἂν ὁ πράξας τὴν κακὴν πράξιν ἐγνώριζεν ὅτι ἐξάπαντος θέλει φανερωθῆ, τότε δὲν ἤθελε πράξει ταύτην, ἐπομένως δὲν ἤθελον ὑπάρχει· δύο αἰδοί, ἀλλὰ μόνον μία, ἡ καλὴ.

Στίχ. 387. ταῦτ' ἔχοντε γράμματα· τὰ ἴδια γράμματα καὶ αἱ δύο ἔχουσαι, δηλ. καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη αἰδῶς ὀνομαζομένη·—ἔ· χ· ο· ν· τ· ε· δοικὸς ἀρσενικὸς ἀντὶ τοῦ θηλ. ἐχούσα.

Στίχ. 388. ταῦτ' οὔν. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐγὼ ἐγίνωσκον ταῦτα, ἐνόμιζον, ὅτι δὲν θέλει ὑπάρξει φάρμακον δι' οὗ νὰ διαφθαρῶ καὶ νὰ μεταβάλλω φρένας.

Στίχ. 395. γλώσση... πιστόν· ὅταν τις θέλῃ νὰ μὴν γίνῃ τι γνωστὸν, δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆ τοῦτο εἰς τὴν γλῶσσαν, δηλ. νὰ εἴπῃ αὐτὸ εἰς ἄλλον, ἐπειδὴ ἐξάπαντος θέλει φανερωθῆ.—ἡ θυραῖα· ἡ ὁποία τοὺς μὲν ξένους ἤξεύρει νὰ συμβουλευῆ.

Στίχ. 398. τὴν ἀνοίαν· τὸν ἔρωτα.

Στίχ. 405. ἦ δ' ἡ· ἐγίνωσκον, ἤξευρον, ὅτι τὸ ἔργον ἦν δυσκλεές.

Στίχ. 406. γυνή τε· πρὸς τοῖσδε καλῶς ἐγίνωσκον ὅτι γυνὴ οὔσα εἰμὶ μίσθημα πᾶσιν.

Στίχ. 409. ἐκ δὲ γενναίων. Ἐκ τῶν εὐγενῶν δὲ γυναικῶν ἤρριψε τοῦτο τὸ κακόν· διότι ὅταν τὰ αἰσχροῦ φανῶσι καλὰ εἰς τοὺς εὐγενεῖς, βεβαίως κατὰ πολλὰ θέλουσιν ἐγκριθῆ ὑπὸ τῶν κατωτέρων ὡς καλὰ.

Στίχ. 426. μόνον· μόνον δὲ αὕτη ἡ ἄμιλλα λέγουσιν ὅτι ὑπάρχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τίς δίκαιος καὶ ἀγαθὸς θέλει καταστῆ.

Στίχ. 428. προθεῖς· καθὼς εἰς τὴν νέαν παρθένον προτίθεται κήτοπτρον, ἵνα ἴδῃ τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον, οὕτω καὶ ὁ καιρὸς, ὅταν τύχη περιστάσις, φανερώσει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, μεταξύ τῶν ὁποίων εἴθε νὰ μὴ φανῶ ποτε ἐγὼ (ἀλλὰ μεταξύ τῶν καλῶν).

Στίχ. 433. Ἡ τροφὸς παρατηρήσασα, ὅτι οὐδεμίᾳ ἄλλῃ θεραπείᾳ ὑπάρχει ἢ νὰ παρακινήσῃ τὴν Φαίδραν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἔρωτα, αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ κατορθώσῃ, παριστώσα, ὅτι ὁ ἔρωσ ἐν γένει δὲν εἶναι αἰσχρόν. Ἐκ τῶν λόγων τούτων παρίσταται ἡ τροφὸς αἰσχρὰ καὶ πονηρά.

Στίχ. 441. οὐ δεῖ· οὐ δεῖ (ἐρᾶν τῶν πέλας) τοῖς ἐρώσι τῶν πέλας.— Ὅσοι τε . . . καὶ ἐκείνοις ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾶν. Δὲν πρέπει οἱ ἐρώντες καὶ οἱ μέλλοντες νὰ ἐρώσι τῶν πλησίων νὰ πράττωσι τοῦτο, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἀποθάνωσι.

Στίχ. 451. γραφάς· τὰ συγγράμματα.

Στίχ. 459. ἐπὶ ῥήτοισι· ἐπὶ ὀρισμέναις συμφωνίαις.

Στίχ. 462. κάρτα φρενῶν· κατὰ πολλὰ φρόνιμοι.

Στίχ. 463. βλέποντες τὰς συζύγους των ἀμαρτανούσας, προσποιῶνται, ὅτι δὲν βλέπουσι.

Στίχ. 464. πόσους δέ· πόσοι δὲ πατέρες τὰ αὐτῶν τέκνα εἰς ἔρωτα πεσόντα συμβοηθοῦσιν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωσιν αὐτόν.

Στίχ. 466. λανθάνειν· νὰ μὴ γινώσκωσι, νὰ κρύπτωσι τὰ αἰσχρά.

Στίχ. 467. οὐδ' ἐκπονεῖν· οὐδὲ πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ θέλωσι νὰ ζῶσιν ἐν τελειότητι (δηλ. νὰ ἀνθίστανται εἰς τὸν ἔρωτα), ἀφοῦ οὐδὲ οἱ τέκονες δύνανται μετ' ἀκριθείας νὰ συνδέσωσι τὴν στέγην δι' ἧς σκεπάζεται ἡ οἰκία.

Στίχ. 470. πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκεῖς; πῶς στοχάζεσαι ὅτι θέλεις δυνηθῆ ἀποφύγῃς; οὐχί.

Στίχ. 471. ἀλλ' εἰ τὰ πλείω· ἀλλ' ἐὰν ἔχῃς πλείονα καλὰ, βραχύτερα δὲ κακὰ, ὡς ἄνθρωπος πολὺ εὐτυχῆς θέλεις λογισθῆ.

Στίχ. 482. χρῆσιμώτερα· ὠφελιμώτερα πρὸς τὴν παροῦσαν δυστυχίαν, ἐπειδὴ οὕτω θέλει σε σώσει· ἐπαινοῦ ὅμως τὰ ἐδικά σου φρονήματα· ὁ ἔπαινος δ' οὕτος δυσκολώτερός ἐστι πρὸς ἐκτέλεσιν, ἢ οἱ λόγοι αὐτῆς, καὶ μᾶλλον λυπηρὸς σοι κατὰ τὸ ἀκούειν (ἐπειδὴ ἂν ἀκούσῃς τὸν ἔπαινον, πρέπει νὰ ἐναντιωθῆς εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ νὰ ἀποθάνῃς).

Στίχ. 486. τοῦτ' ἐστίν· τοῦτο ἐστίν (δηλ. οἱ λίαν εὐχάριστοι λόγοι), ἕπερ καταστρέφει τὰς καλῶς κατοικουμένας πόλεις καὶ τοὺς οἴκους.

Στίχ. 491. ἀλλά· ἀλλὰ δεῖα σοι ἔστι τοῦ ἀνδρός (τοῦ Ἰππολύτου).
—ὡς τάχος διϊστέον· τάχιστα πειρατέον τῆς γνώμης αὐτοῦ.

Στίχ. 492. τὸν εὐθύν· κατ' εὐθείαν ὁμιλήσαντες περὶ σοῦ.

Στίχ. 496. δεῦρο· δὲν σ' ἔφερον ἐδῶ δηλ. δὲν σὲ παρεκίνοῦν εἰς τὰ τοιαῦτα.

Στίχ. 497. κοῦκ ἐπίφθονον τόδε· καὶ δὲν εἶναι μεμπτόν τοῦτο.

Στίχ. 498. οὐχὶ συγκλήσεις στόμα; σὲ προστάζω αὐστηρῶς νὰ κλείσῃς τὸ στόμα σου, καὶ νὰ μὴν εἴπῃς πάλιν αἰσχίστους λόγους. Ἐπὶ αὐστηρᾶς ἀπαγορεύσεως τίθεται μέλλων τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῶν ἀποφατικῶν μορίων οὐ, μὴ, οὐχί· μετ' ἐρωτήσεως δὲ σημαίνει αὐστηρὰν προσταγὴν.— καὶ μὴ μεθήσεις· ἔπρεπε, ἐπειδὴ εἶναι ἀνεξάρτητος ἡ ἐρώτησις, νὰ τεθῇ οὐ καὶ ὅχι μὴ, μολοντοῦτο παρὰ τοῖς πεζοῖς ὡς καὶ παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾶται μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ.

Στίχ. 501. κρεῖσσον δὲ τοῦργον... γαυρουμένη· προτιμότερον εἶναι νὰ πράξῃς τοῦτο, ὅπερ λέγεις αἰσχρόν, ἐπειδὴ καὶ θέλει σὲ σώσει ἀπὸ τοῦ θανάτου, παρὰ τὸ νὰ ἀποθάνῃς μὴ ὑπακούσασα εἰς τὸν ἔρωτα χάριν τοῦ ὀνόματος, δηλονότι χάριν τοῦ νὰ μὴ δυσφημηθῇς, ὅτι ἔπραξας αἰσχρόν.

Στίχ. 504. ὡς ὑπείργασμαι... ἀναλωθήσομαι· ἐπειδὴ ὑπέταξα μὲν τὴν ψυχὴν μου ἐντίμως εἰς τὸν ἔρωτα, ἂν ὅμως τὰ αἰσχροὶ λέγῃς καλὰ (καλῶ τρόπῳ) θέλω πιασθῆ ἔν τούτῳ ὅπερ τόρα ἀποφεύγω, δηλ. ὑπακούσασά σοι θέλω δυσφημηθῆ.— Ὑπείργασμαι· ὑπείργασμαι τὴν ἑμαυτοῦ ψυχὴν.

Στίχ. 507. εἴ τοι δοκεῖ σοι· ἂν φαίνωνταί σοι ὅτι αἰσγρά εἰσιν ἔπρεπε νὰ μὴν ὑποπέσῃς εἰς τὸν ἔρωτα· ἂν δὲ ἠράσθῃς, πιθοῦ μοι. Ἐνταῦθα ἡ τροφὸς παρίσταται ἀποκρινομένη ὡς γυνὴ ἀπαίδευτος, δηλονότι μὴ προσέξασα εἰς τοὺς λόγους τῆς Φαίδρας « ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ ψυχὴν ἔρωτι » ἀλλὰ ἐπιμένουσα εἰς ἃ ἀνωτέρω εἶπε, στίχ. 493. εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι... .

Στίχ. 508. πιθοῦ μοι· πιθοῦ εἰς τὰ ἐξῆς· « ἔστι κατ' οἴκους » δευτέρα γὰρ ἡ χάρις· ἐπειδὴ τοῦτο, τὸ νὰ πεισθῇς εἰς τὸ νὰ κάμω χρῆσιν τῶν φαρμάκων αὐτῶν εἶναι δευτέρα χάρις, τὴν ὅποιαν παρὰ σοῦ ζητῶ, ἀφοῦ τὴν πρώτην (δηλ. τὸ νὰ μηνύσω ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Ἰππόλυτον τὸν ἔρωτά σου) δὲν ἐδέχθῃς.

Στίχ. 514. ἂ σ' οὔτε· τὰ ὅποια οὔτε αἰσχύνῃν θέλουσι προξενήσει εἰς σὲ οὔτε βλάβῃν τῶν φρενῶν σου, λέγει δὲ βλάβῃν τῶν φρενῶν, ἐπειδὴ ἐπιστεύετο, ὅτι αἱ μαγεῖαι ἔπιπτον πολλάκις, ἢ κατ' αὐτῶν τῶν πραττόντων προσώπων, ἢ ὑπὲρ ὧν ἐγίνοντο.

Στίχ. 512. ἦν σὺ μὴ γένη κακὴ· ἐὰν σὺ πεισθῆς εἰς ἐμέ.

Στίχ. 513. ἐξ ἐκείνου... ποθουμένου· ἐκ τοῦ Ἴππολύτου.

Στίχ. 515. ξυνάψαι τε ἐκ δυοῖν μίαν χάριν· καὶ πρέπει ἐκ δύο πραγμάτων νὰ συνάψω μίαν εὐχαρίστησιν, ἐπιθυμίαν, δηλονότι νὰ κατορθώσω διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἢ τῶν λόγων νὰ γίνῃ καὶ ἔνωσις τῶν αἰσθημάτων ὑμῶν, ἧτοι ἐπίσης καὶ αὐτὸς νὰ ἐρασθῇ σου. Ταῦτα δὲ συνήθως ἐπῆρδον, οἷον « Ἴππόλυτος ὁ τότε εἰπὼν ἐρασθεῖα Φαίδρας τῆς τότε εἰπούσης ».

Στίχ. 516. χριστὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον· ἐκτὸς τῶν ἄλλων τρόπων τῆς μαγείας ἐνίοτε κρυφίως ἤλειπον τῷ μαγικῷ τούτῳ φαρμάκῳ τὸ πρόσωπον, καθ' οὗτινος τοῦτο ἔπραττον, ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἔδιδον αὐτῷ νὰ τὸ πῆρ.

Στίχ. 517. ὄνασθα βούλου, ὦ τέκνον, ὄνασθα (νὰ ὠφεληθῆς μόνον) καὶ μὴ μαθεῖν ὁποῖόν ἐστι τὸ φάρμακον, ὥπερ κατὰ Ἴππολύτου χρήσομαι.

Στίχ. 518. δέδοιχ'... φανῆς σοφίῃ· δηλ. φοβοῦμαι μὴ πράξης ἀνόητόν τι.

Στίχ. 519. πάντ' ἄν... ἴσθι· ἐὰν καὶ τοῦτο φοβῆσαι, μάθε ὅτι οὕτω πάντα πρέπει νὰ φοβηθῆς.

Στίχ. 523. τ' ἄλλα δ',... φρονῶ· τὰ ἄλλα δὲ ὅσα ἐγὼ ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω ἀρκεῖ μόνον εἰς τοὺς ἐντὸς φίλους νὰ εἴπω. Ἄριστα ἐνταῦθα παρίστησιν ὁ ποιητῆς τὴν τροφὸν μὴ θέλουσαν ἐνώπιον τοῦ χοροῦ καὶ τῶν θεατῶν νὰ πράξῃ τὰς τοιαύτας μαγείας.

Στίχ. 525. Ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ τρίτη πράξις. Παρατηρήσας ὁ χορὸς τὴν δεινὴν θέσιν τῆς Φαίδρας, καὶ προγνωρίζων τὰ δεινὰ ἐπακόλουθα τοῦ ἔρωτος αὐτῆς, ἐξυμνεῖ τὴν τοῦ ἔρωτος δύναμιν, καὶ ἀνοήτους λέγει τοὺς καταφρονοῦντας αὐτὸν, εὐχόμενος συγχρόνως ὅπως μήποτε αὐτῷ ἐπέλθῃ κακὸς καὶ ἀπρεπής.— Ἐρωσ' ὦ Ἐρωσ, Ἐρωσ, ὅστις στάζεις ἀπὸ τῶν ὀμμάτων (τοῦ ἐρώντος) πόθον (ἐπιθυμίαν), καὶ εἰσάγεις γλυκεῖαν χάριν εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπέλθῃς, εὐχομαι νὰ μὴ φανῆς ποτε μετὰ κακῶν (δηλ. προξενῶν εἰς ἐμὲ κακὰ), μηδὲ ἀπρεπῆς ἔλθῃς. Ὁ. Τὸ ἄρθρον ὃ ἢ τὸ μετὰ τόνου ἀπαντᾷται ἀντὶ ὅς ἢ ὁ παρ' Ὀμήρῳ μὲν συγχρότατα, παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς δὲν ἀπαντᾷται ἐξαιρέσει μόνον τούτου τοῦ χωρίου, περὶ οὗ καὶ ἀμφιβάλλεται ἂν πρέπη νὰ γραφῇ ὃ ἢ ὅς.— κατ' ὀμμάτων στάσεις· ὡς στάζουσι τὰ δάκρυα κατὰ τῶν ὀμμάτων, ἧτοι ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, οὕτω τρόπον τινὰ στάζει καὶ ὁ πόθος ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐρώντων.— Ἐπιστρατεύσῃ μέσον, ἐπιστρατεύσης δι' ἑαυτοῦ, δηλ. σὺ ὁ ἴδιος ἐπέλθῃς, τούτεστι δὲν πέμψῃς ἄλλον.

Στίχ. 530. οὔτε γὰρ πυρός· διότι οὔτε τὸ βέλος τοῦ πυρός οὔτε τῶν ἀστρῶν ἐστὶν ὑπέρτερον ἐκείνου, ὅπερ ἐκπέμπει ὁ Ἔρως, ὁ τοῦ Διὸς παῖς, ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀφροδίτης·—πυρὸς βέλος ἐννοεῖ τὸν κεραυτὸν, ἀστρῶν δὲ βέλος τοὺς διάττοντας ἀστέρας.

Στίχ. 535. ἄλλως... ἀέξει· μάτην ἢ Ἑλλάς γῆ τρέφει βοῦς πρὸς θυσίαν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὸν Πύθειον Ἀπόλλωνα· τὸν δὲ Ἔρωτα τὸν τύραννον τῶν ἀνθρώπων (ἀνδρῶν) τὸν κλειδοῦχον τῶν θαλάμων τῆς Ἀφροδίτης δὲν σεβόμεθα, μολονότι πορθεῖ καὶ διὰ πάσης συμφορᾶς ἔρχεται εἰς τοὺς θνητούς, ὅταν ἔλθῃ.—ἄλλως· μάτην, ἦτοι ἀνωφελῶς· ὁ νοῦς ἐστὶν οὗτος· ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι θυσιάζομεν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἵνα ἡμῖν βοηθῶσι, καὶ ἀπομακρύνουσιν ἀπ' ἡμῶν τὰ κακὰ, ἀλλὰ μάτην ποιούμεν τοῦτο, διότι ὁ Ἔρως δὲν πείθεται εἰς τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐπέρχεται κακὸς καθ' οὔτινος τῶν ἀνθρώπων θελήσῃ. — Πυθείοις τεράμνοισι Φοίβου· δηλ. εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθειον·—βούταν φόνον. Ὡς λέγεται δοῦλον γένος ἀντὶ τοῦ δουλικῶν γένος, ἄνθρωπον ἦθος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον ἦθος, οὕτω καὶ βούτας φόνος (βουκόλος φόνος) ἀντὶ τοῦ βουτικῶς (βουκολικῶς) φόνος· κατὰ συνεκδοχὴν δὲ εἴρηται τὸ βούταν φόνον ἀντὶ τοῦ βοικῶν (τῶν βοῶν) φόνον. Ὅθεν τὸ βούταν φόνον Ἑλλάς αἰ' ἀέξει σημαίνει ἢ Ἑλληνικὴ γῆ αὐξάνει, ἦτοι τρέφει βοῶν θυσίαν, ἦτοι βόας πρὸς θυσίαν.—Ἔρωτα δὲ ἐνταῦθα θεωρεῖ ὡς θεὸν τὸν ἔρωτα.—τύραννον ἀνδρῶν· τὸν βασιλεύοντα, τυραννοῦντα, τοὺς ἀνθρώπους· τὸ ἀνδρῶν ἐτέθη ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων·—τὸν κλειδοῦχον τῶν θαλάμων τῆς Ἀφροδίτης· θαλάμους τῆς Ἀφροδίτης ἐννοεῖ τὰς καρδίας τῶν ἐρώντων ἀνθρώπων ἐντὸς τῶν ὁποίων κλείει ὁ θεὸς ὁ Ἔρως τὴν Ἀφροδίτην, ἦτοι τὸν πόθον, τὸν πραγματικὸν ἔρωτα.—πέροντα· μολονότι ὁ Ἔρως πορθεῖ τὰς πόλεις· ὡς π. χ. ἐπορθήθη ἡ Τροία ἕνεκα τοῦ ἔρωτος. — καὶ διὰ πάσας συμφορᾶς ἴοντα· δηλ. προξενεῖ πᾶσαν συμφορὰν.

Στίχ. 545. τὰν μὲν· τὴν μὲν ἐν Οἰχαλίᾳ κόρην, ἣτις ἦτον ἐλευθερά (ἄζυγος) καὶ ἀνύπανδρος τὸ πρὶν καὶ ἀνυμφος (μὴ οὔσα νύμφη δηλ. ἄγαμος) ζευξάσα (σύρασα, ἀποσπάσασα) ἀπὸ τῶν οἴκων τῆς διὰ θαλασσοπολείας δρομάδα (ποιήσασα αὐτὴν δρομάδα), ὡς ἐστὶ δρομάς ἢ βάρχη τοῦ ἔδου, αἵματος ῥοῆ καὶ πυρπολήσει καὶ φονίους ὑμεναίοις, ἔδωκεν ἢ Κύπρις εἰς τὸν τόκον τῆς Ἀλκμήνης. Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως Οἰχαλίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἕνεκεν τοῦ ἔρωτος· ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ταύτης Εὐρυτος κατεφρόνησε τὸν Ἡρακλέα ζητήσαντα τὴν κόρην αὐτοῦ Ἰόλην εἰς γάμον.—Πῶλον

λέγει τὴν κόρην διὰ τὸ ἀμμαῖον. — ἄζυγα λέκτρων ἄζυγον, ἐλευθέραν ἄνυμφον, μὴ γεννάμενην νύμφην τὸ πρίν. — εἰρεσία· διὰ θαλασσοπλοίας, δηλ. ἔβαλεν αὐτὴν εἰς πλοῖον καὶ ἔφυγεν. Ἡ Οἰχαλία ἦν κώμη τις τῆς Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας. — δρομάδα· δευτέρα αἰτιατικὴ ἐκφράζουσα τὴν ποιότητα τῆς πρώτης πῶλον, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη ποιήσασα τὴν κόρην τρέχουσαν δρομαίως ὡς ἡ Βάκχη τοῦ ἄδου, καὶ καθ' ἔλξιν ἔγινεν « ὥστε Βάκχαν ἀίδος. — οἴκων ζεύξασ' ἄπ' εἰρεσία· αὕτη εἶναι ἡ τοῦ Μαθθία διόρθωσις. — τὰν ἄιδος· καὶ τοῦτο διόρθωσις ἄλλων ἦν παρεδέχθη καὶ ὁ Μαθθίας ἀντὶ τῆς γραφῆς ναῖδα. — ἄδου δὲ βάκχαν καλεῖ πᾶσαν παράφρονα.

Στίχ. 554. ὦ τλάμων ὑμεναίων ὦ Ἰόλη δυστυχῆς ἕνεκα τῶν ὑμεναίων.

Στίχ. 555. ὦ Θήβας· ὦ ἱερὸν τεῖχος τῶν Θηβῶν, ὦ στόμα τῆς κρήνης Δίρκης, δύνασθε νὰ ὁμολογήσητε μετ' ἐμοῦ οἷον κακὸν ἐστὶν ἡ Κύπρις, ὅταν ἔλθῃ. Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν παθημάτων τῆς Δίρκης θυγατρὸς τοῦ Ἥλιου καὶ γυναικὸς τοῦ Λύκου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἥτις ἀπανθρώπως φερομένη πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου ὑπὸ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, υἱῶν τῆς Ἀντιόπης, δεθείσα εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου τινὸς ταύρου καὶ παρασυρθεῖσα ἀπέθανεν ἐλεεινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν τῆς σώμα ἐβρίφθη εἰς κρήνην τινὰ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη.

Στίχ. 559. βροντᾶ· διότι κεραυνῷ ἀμφιπύρρι καὶ μοῖρα φονία ἡ Κύπρις τὴν γεννήσασαν τὸν Διογενῆ Βάκχον νυμφευσάμεναν (ἀφοῦ ἐνυμφεύθη) ἠφάνισεν. Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῆς Σεμέλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τῆς ὁποίας τὴν κεραύνωσιν εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀποδίδει ὁ χορός. Ἐπειδὴ τάχα ὁ μέγας ἔρωσ πρὸς τὸν Δία ἔκαμιν αὐτὴν νὰ ζητήσῃ τὴν μεθ' ὅλης τῆς λαμπρότητος ἐμφάνισιν αὐτοῦ. — Βροντῆ ἀμφιπυρος, ἀντὶ κεραυνὸς ἀμφιπυρος κατὰ συνεκδοχὴν.

Στίχ. 564. δεῖνὰ γάρ· ἐπειδὴ φοβερὰ τὰ πάντα πνέει (ποιεῖ), ὡς μέλισσα δὲ ἵπταται· δηλ. ἐπειδὴ εἶναι δεῖνῆ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ πανταχόσε δίκην μελίσης περιίπταται, τὰ κάλλιστα τῶν σωμάτων μαραίνουσα. Δηλονότι καθὼς ἡ μέλισσα ἐκλέγει τὰ καλλίτερα σώματα, καὶ τὸν ζῶμὸν αὐτῶν ἀποροφῶσα μαραίνει, οὕτω καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐπὶ τὰ κάλλιστα τῶν σωμάτων ἵπταται μαραίνουσα αὐτὰ.

Στίχ. 565. σιγήσατ' ὦ . . . Ἡ τροφὸς ἀφοῦ εἶπε τὰ ἀνωτέρω στίχ. 323. « ἄλλα δ' οἱ ἐγώ. . . φίλοις » εἰσελθοῦσα εἰς τοὺς δόμους εὔρε τὸν Ἰππόλυτον, καὶ ἀφοῦ πρῶτον κατέπεισεν αὐτὸν νὰ κάμῃ ὄρκον ὅτι εἰς οὐδένα ποτὲ δὲν θέλει εἰπεῖ οὐδὲν τῶν ὅσα παρ' αὐτῆς μέλλει νὰ ἀ-

κούσῃ, μετὰ ταῦτα τῷ λέγει τὸν πρὸς αὐτὸν μέγαν ἔρωτα τῆς Φαίδρας, ὅπερ ἀκούσας ὁ Ἰππόλυτος μετὰ ἐκπλήξεως λέγει τὰ ἐν τῷ στίχῃ. 596. « ὦ γαῖα μήτηρ . . . ὅπα » εἶτα μετὰ θυμοῦ ἐπιπλήττει τὴν τροφόν. Τὰς φωνὰς ταύτας ἀκούουσα ἡ Φαίδρα λέγει πρὸς τὸν χορὸν τὸ « σιγήσατ' ὦ γυναῖκες ». — ἐξείργασμεθα· ἡφανίσθη ὑπὸ τῆς τροφοῦ· ἂν καὶ ἡ Φαίδρα ἀπλῶς μόνον φωνὴν ἤκουσεν, εὐθὺς ὅμως ἐνόησεν ὅπερ συνέβαιεν.

Στίχ. 567. ἐπίσχετε· ἐπίσχετε ἑαυτὰς (σιωπήσατε)—αὐδὴν ὅπως ἐκμάθω αὐδὴν τῶν ἔσωθεν.

Στίχ. 572. τίς φοβεῖ σε· τίς φήμη εἰσελθοῦσα φοβεῖ τὰς φρένας σου. — σὲ . . . φρένας . . . σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος ἀντὶ φρένας σου.

Στίχ. 576. σὺ παρὰ· σὺ στῆθι παρὰ κλῆθρα.—πομπίμα φάτις· ἡ ἐκ τῶν δωμάτων πεμπομένη φάτις.

Στίχ. 577. ἔβα· τί κακὸν συνέθη.

Στίχ. 581. ὅπα· δωρ. ἀντὶ τοῦ ὅπη· ὅπη ἡ ἰαχὴ ἐστίν· ἄλλως ὅπη ἔχει ἡ ἰαχὴ, δηλ. τίνες εἰσὶν αἱ λέξεις τοῦ φωνάζοντος.

Στίχ. 583. διὰ πύλας· διὰ τῆς πύλης ἔμολεν· ἔμολε σοι ἡ βοή· σοι, δοτικὴ ἠθικὴ αἰσθηματικὴ.

Στίχ. 584. καὶ μὴν· καὶ ὅμως σαφῶς ὁ Ἰππόλυτος ὑβρίζει τὴν προξενήτριαν κακῶν, τὴν προδοῦσαν τὸ λέχος τοῦ δεσπύτου τῆς.

Στίχ. 586. ὦ μοι . . . συνήθως λέγεται οἶμοι ἐμοὶ τῶν κακῶν = τῷ, ἐμοὶ ἔστι τὸ οἶμοι τῶν κακῶν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ οἶμοι ἐγὼ τῶν κακῶν, ἧτοι ἐγὼ ἔχω τὸ οἶμοι τῶν κακῶν.

Στίχ. 592. φίλωσ, καλῶσ δ' οὐ· μετ' εὐνοίας μὲν, ἀστόχως ὅμως θεραπεύουσα αὐτὴν τὴν νόσον· ἐπὶ τοιαύτης δὲ περιστάσεως ἐφαρμόζεται καὶ ἡ παροιμία « εὐνοια ἀκαιρος οὐδὲν δ' ἀλάσσει ἔχθρας ».

Στίχ. 594. πλὴν ἐν· πλὴν ἐν ἄκρος μόνον τῶν νῦν παρόντων πημάτων, δηλονότι τὸ κατθανεῖν ὅσον τάχος.

Στίχ. 596. ὦ γαῖα· ὁ Ἰππόλυτος ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς γράδος, ἧτις πρὶν εἶχεν ὀρκίζει αὐτὸν, ἐπικαλεῖται μάρτυρας τὴν γῆν καὶ τὸν ἥλιον.—ἀναπτυχαὶ ἡλίου· ἡλίου ἀναπτυχαὶ εἰσὶν αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ, καθότι τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, καὶ εἰς ἡμᾶς φανερόνουσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός. Ταῦτα μὲν σημειοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταί· κάλλιον ὅμως μοὶ φαίνεται ἂν εἰπωμεν, ὅτι αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες λέγονται ἀναπτυχαὶ, διότι τρόπον τινὰ ἐκδιπλώσεις εἰσὶν αὐτοῦ τοῦ ἡλίου.

Στίχ. 597. οἴων· ὁποῖων λόγων φωνῆν εἰσῆκουσα οὐκ ἀξίαν τοῦ βῆθῆναι.

Στίχ. 598. πρίν τιν' αἰσθέσθαι· πρίν τις ἀκούσῃ τὴν βοήν σου.

Στίχ. 599. οὐκ ἔστι· οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως σιγήσομαι, ἐπεὶ δευνὰ ἤκουσα.

Στίχ. 600. ναί· ναί· σίγησον σὲ παρακαλῶ (σὲ λίσσομαι) χάριν τῆς σῆς εὐωλένου δεξιᾶς.

Στίχ. 604. οὐ μὴ· σὲ ἀπαγορεύω αὐστηρῶς νὰ μὴ πλησιάσῃς τὴν χεῖρά σου. Ἡ τροφὸς εἰποῦσα τ' ἀνωτέρω « πρὸς δεξιᾶς » ἐξέτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν πιᾶσῃ.

Στίχ. 602. μηδαμῶς· δηλ. δὲν θέλεις μὲ καταστρέψῃς, εἰπὼν αὐτά.

Στίχ. 603. τί δ'· διὰ τί δὲ ἐξεργάσομαί σε, ἐὰν βέβαια, ὡς λέγῃς, μὴδὲν κακὸν εἴρηκας.

Στίχ. 604. ὁ μῦθος . . . κοινός· ἡ τροφὸς, ἀντὶ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶναι κακὸς ὁ μῦθος οὗτος, λέγει, ὅτι μηδαμῶς ἔστι κοινός, δηλ. εἶναι μὲν καλὸς, οὐχὶ δὲ καὶ κοινός, δηλ. ἐνίοτε καὶ τὰ καλὰ δὲν πρέπει νὰ λέγωνται.

Στίχ. 607. ἡ γλῶσσα. Τὰ μὲν χεῖλη μου ὤμοσαν ἢ φρήν ὅμως ὄχι. Ταῦτα ἐν τῷ θεάτρῳ ἀκούσαντες οἱ Ἀθηναῖοι ὠρμησαν κατὰ τοῦ Εὐριπίδου ὡς δῆθεν διδάσκοντος τὴν ψευδορκίαν· αὐτὸς δὲ παρεκάλεισεν αὐτοὺς νὰ ἡσυχάσωσιν ἕως οὗ ἀκούσωσι καὶ τὰ κατωτέρω. Κατωτέρω βλέπομεν, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος ἐφύλαξε τὸν ὄρκον του. Στίχ. 654.

Στίχ. 609. ἀπέπτυσ'· ἀπέπτυσα τοιαύτους φίλους· τὸ ἀπέπτυσα ἀντὶ ἐνεστώτος ἀποπτύω, μισῶ, βδελύττομαι.

Στίχ. 614. ὦ Ζεῦ· ὁ Ἰππόλυτος ἀκούσας ἀπὸ τῆς τροφοῦ τὰς ἀπρεπεῖς ἐκείνας λέξεις, τοσοῦτον ὠργίσθη, ὥστε εὐχεταὶ τὴν μὴ ὑπαρξίν τοῦ γυναικείου φύλου, ὡς ἐν γένει κακοῦ.—Ἐκ τούτου καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων ἐλέχθη μισογόνης ὁ Εὐριπίδης, ὅχι ὅμως δικαίως, ἐπειδὴ οὐχ ἤττον ἀλλαχοῦ ἐπαινεῖ τὰς καλὰς γυναῖκας.—κίβδηλον κακόν· κακὸν μὴ εὐκόλως γνωρίζομενον· δηλ. καθὼς ὁ κίβδηλος χρυσὸς ἢ ἄργυρος δὲν γνωρίζεται εὐκόλως εἰμὴ διὰ δοκιμασίας, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες εἰσὶ κίβδηλον κακόν.

Στίχ. 615. ἀλλ' ἀντιθέντας· ἀλλ' ἕκαστος βροτὸς ἀντιθεὶς ἐν τοῖς σοῖς ναοῖς ἢ χρυσόν, ἢ σίδηρον, ἢ βάρος χαλκοῦ, ἀντὶ τοῦ τιμήματος (τῆς τιμῆς) τῆς ἀξίας (ἢν ἔχει τὸ σπέρμα) πρίασθαι σπέρμα παίδων ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ σιδήρου κ.τ.λ.—ἐκαστον· ἐπανάληψις τοῦ βροτού· —ἀντιθέντας· ἰσθέντας ἀντὶ τοῦ τιμήματος.

Στίχ. 621. ἐκτίνομεν· πληρόνομεν (ἀπόλλυμεν) πρὸς ποινὴν τῆς λήψεως αὐτοῦ τοῦ κακοῦ (δηλ. τῆς γυναικὸς) τὸν ὄλθον (τὴν εὐδαιμονίαν) τῆς οἰκίας μας.

Στίχ. 624. ἀπώκισ' ἀποπέμπει τῆς οἰκίας.

Στίχ. 627. καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ· καὶ πέπλοις κοσμεῖ.

Στίχ. 628. ὑπεξελών· καὶ ἀνεπαισθήτως ἀπόλλυσι τὴν εὐδαιμονίαν του.

Στίχ. 629. ἔχει δ' ἀνάγκην· ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀνάγκῃ ἐστίν, ὥστε ἢ χαίρων σώζει ἑαυτῷ (δηλονότι διατηρεῖ) τὸ πικρὸν λέχος (τὴν κακὴν γυναῖκα), ἐπειδὴ ἐσυγγένευσε καλοῖς συγγενέσι· ἢ χρηστὰ λέκτρα (καλὴν γυναῖκα) λαβὼν, ἀνωφελεῖς δὲ πενθεροὺς, πιέζει τὸ δυστυχεῖς (ἕνεκεν τῶν κακῶν πενθερῶν) τῷ ἀγαθῷ δηλ. ὑποφέρει τοὺς ἀνωφελεῖς αὐτοὺς πενθεροὺς χάριν τῆς ἀγαθότητος τῆς γυναικὸς του.—ὥστε· τὸ ὥστε ἐνταῦθα φέρεται πρὸς ὀριστικὴν «ὥστε σώζεται» ἐπειδὴ ὁ Εὐριπίδης τὸ θεωρεῖ ὡς θετικῶς γενόμενον.—γαμβροῖσι· τὸ γαμβροῖς ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ἐπέθη ἀντὶ τοῦ πενθεροῦς, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς κατωτέρω ἀντιθέσεως, ἢ γενικῶς ἀντὶ τοῦ συγγενέσι.

Στίχ. 633. ῥᾶστον δ' . . . γυνή· ὠφελιμώτερον δὲ ἐστίν ὧτινι τὸ μηδὲν, ἀλλὰ ἀνωφελῆς διὰ τὴν εὐθιείαν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ὡς ἀγαθὸν ὑπάρχει γυνή. Δηλονότι μᾶλλον εὐτυχῆς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἔχει τὸ τίποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω (δηλ. μήτε καλὴν γυναῖκα, καὶ καλοὺς συγγενεῖς, μήτε κακὴν γυναῖκα καὶ καλοὺς συγγενεῖς), ἀλλὰ μόνον ἀνωφελῆ γυναῖκα διὰ τὴν εὐθιείαν τῆς, καὶ τρόπον τινὰ ὡς ἀγαθὸν.

Στίχ. 636. φρονοῦσα πλεῖον· περισσώτερον γινώσκουσα παρ' ὅσον πρέπει νὰ γνωρίζῃ γυνή.

Στίχ. 638. ἡ δ' ἀμήχανος· ἡ δὲ ἄσοφος γυνή διὰ τὸν μικρὸν τῆς νοῦν (γνώμη βραχεία) δὲν πράττει ἀνήτητα (ἀφηρέθη μανίαν), κακὰ πράγματα.

Στίχ. 640. οὐ περᾶν· νὰ μὴν ἐμβραίνῃ εἰς τὸ διωμάτιόν των πρόσπολος.

Στίχ. 641. δάκη θηρῶν· ἄγρια, φαρμακερὰ θηρία.

Στίχ. 648. ἂ γώ· ταῦτα δὲ τὰ πρὸς συναλλαγὴν κακὰ λόγια ἐγὼ θέλω ἐκπλύνει πηγαίους ὕδασι (ἄτινα ἱερὰ θεωροῦντο) χύων εἰς τὰ ὕδατά μου.

Στίχ. 650. δε· ὅς οὐδ' ἀγνεύειν δοκῶ, ἀκούσας τοιάδε· ὅστις οὐδὲ ἀγνὸς στοχάζομαι ὅτι εἶμαι, ἐπειδὴ τοιαῦτα ἤκουσα.

Στίχ. 652. εἰ μὴ· δηλονότι ἂν δὲν ἐμποδιζόμεν ἐκ τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον ἔκαμον· μὴ ἄφρακτος· αἱ δύο αὐται ἀρνήσεις δὲν ποιοῦσι μίαν κατάφασιν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐπιτείνει τὸ ἀρνητικὸν ἄφρακτος, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ τὸ μὴ ἐπιτείνει τὸ οὐ.

Στίχ. 655. ἀπειμι· θέλω ἀναχωρήσει.

Στίχ. 656. μολὼν ποδί· ἐπιστρέψας σὺν τῷ ποδί τοῦ πατρὸς, δηλ. ὅταν καὶ ὁ πατὴρ ἔλθῃ.

Στίχ. 660. οὐδ' . . . λέγειν· δηλονότι καὶ καθημέραν ἐὰν ὑποθέσῃ τις, ὅτι λέγω κακὰς τὰς γυναῖκας, οὐδὲ οὕτω θέλω παύσει τοῦ νὰ μισῶ αὐτάς.

Στίχ. 663. ἐπεμβαίνειν· ὑβρίζειν.

Στίχ. 664. τάλανες· τοὺς στίχους τούτους μέχρι τοῦ 666 τινὲς θεωροῦσι τοῦ χοροῦ, ἄλλοι δὲ τῆς Φαίδρας.

Στίχ. 666. κάθαμμα· τὸν δεσμὸν τοῦ λόγου δηλ. τὸν μετὰ τῆς κακίας δεσμὸν ἡμῶν, ὃν προὔξενησεν ὁ λόγος ὁ ῥηθεις εἰς τὸν Ἰππόλυτον.

Στίχ. 667. ἐτύχομεν δίκησ· ἐτιμωρήθημεν, ἀντὶ μέλλοντος.

Στίχ. 668. πᾶ ποτε· πῶς ποτε.

Στίχ. 672. τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν· διότι ἡμεῖς αἱ πάσχουσαι (δηλ. ἐγὼ ἢ Φαίδρα) τὸ παρὸν πάθος κακῶς περῶσαι διερχόμεθα τὸν βίον· τὸ παρ' ἡμῖν πάθος εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς αἱ πάσχουσαι, κατὰ τὸ σχῆμα τῆς συνεκδοχῆς· τὸ περιεχόμενον ἀντὶ τοῦ περιέχοντος· τὸν δὲ βίον θεωρεῖ ὡς θάλασσαν δι' ἧς διέρχεται τὸ προσωποποιημένον πάθος, ἦτοι αἱ πάσχουσαι. — δυσεκπέρατον· κακῶς περῶσαι· πολλάκις τὰ εἰς τὸς ῥηματικὰ ἔχουσιν ἐνεργητικὴν σημασίαν. Τῶν παλαιῶν δέ τις σχολιαστῶν θεωρεῖ τοῦτο ὡς σχῆμα ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ « τὸ γὰρ παρὸν μοι δυστύχημα τοῦ βίου δυσεκπέρατόν ἐστι ».

Στίχ. 675. πέπρακται· τὸ πρᾶγμα πέπρακται, εἴρηται πλέον ὁ λόγος· τέχναι· αἱ τέχναι τῆς σῆς προσπόλου οὐ κατώρθωνται· κακῶς δὲ ἔχει· κακῶς δὲ ἔχει τὸ πρᾶγμα.

Στίχ. 678. ὁ γεννήτωρ ἐμός· ἐπειδὴ Μίνως ὁ πατὴρ τῆς ἦν υἱὸς τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Διὸς, διὰ τοῦτο ἡ Φαίδρα λέγει τὸν Δία γεννήτορά της.

Στίχ. 679. πυρί· κεραυνῷ.

Στίχ. 680. οὐκ εἶπον· δὲν προεγνώρισα τὸν σκοπὸν σου, δὲν σοῦ εἶπον νὰ σιωπᾷς ταῦτα ἐφ' οἷς ἐγὼ νῦν πάσχω;

Στίχ. 691. τὸ γάρ· διότι ἡ λύπη ἐμποδίζει τὴν διάγνωσίν σου, δηλ. δὲν σε ἀφίνει νὰ σκεφθῆς καλῶς.

Στίχ. 698. συγχωρεῖν λόγους· ἰσολογεῖν μοι, ἐκ τῶν ἴσων ἀμφισβητεῖν.

Στίχ. 699. μακρηγοροῦμεν· μάτην φλυαροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνου· ἐγὼ ὁμολογεῖ ἢ τροφὸς ὅτι κακῶς ἔπραξεν, ἐπειδὴ εἶδε τὴν Φαίδραν πρὸς τὴν ἀπολογία δυσχεραίνουσαν· ὁμολογῶ, φησί, τὸ πρότερον πταῖσμα οὐκ ἐκ τύχης, ἀλλὰ ἐξ ἀνοίας γενόμενον.

Στίχ. 705. ὕμεῖς δὲ παῖδες· ἀποτείνεται πρὸς τὸν χορὸν, ὕμεῖς δὲ εὐγενεῖς κόραι Τροϊζήνιαι.

Στίχ. 710. προτρέπουσα· ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα, ἐξερευνῶσα· μετατρέπουσα, φησί, καὶ πολλὰ δοκιμάζουσα καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσα τὴν γνώμην μου, ἐν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὔρον.

Στίχ. 713. πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα· δηλ. νὰ ὠφεληθῶ, ὅσον τὸ συγχωρεῖ ἢ παροῦσά μου δυστυχία.

Στίχ. 716. οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς· δηλ. μᾶλλον θέλω προτιμήσει νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κατασιχθῶ τοὺς οἰκείους, καὶ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεσέως αἰσχρὰ πράξασα.

Στίχ. 719. εὐφημος ἴσθι· ἔσω εὐφημος, λέγε καλῶ.

Στίχ. 723. χᾶτέρω· δηλ. τῷ Ἰππολύτῳ.

Στίχ. 727. Ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ τετάρτη πράξις. Ὁ χορὸς ἰδὼν ὅτι ἐξάπαντος ἡ Φαίδρα θέλει αὐτοχειριασθῆ εὐχεται τὴν εἰς ὄρνιν μεταμόρφωσίν του, ἵνα μὴ παρὼν ἢ τῷ δυστυχίματι τούτῳ, καὶ τὴν εἰς τὸν Ἄδριαν καὶ Ἡριδανὸν καὶ Ἐσπερίδας ἔλευσίν του αἰτεῖ, ἐπειδὴ οὗτοι μάλιστα οἱ τόποι πείραν μετεμψυχώσεως ἐδέξαντο, καὶ συμφορῶν ἐπειράθησαν (ἴρα τὰς κατωτέρω σημειώσεις 730—737). Εἶτα δὲ καταρώμενος τρόπον τινὰ τοῦ πλοίου, ὅπερ κακοῖς οἰωνοῖς μετέφερε τὴν Φαίδραν ἀπὸ τῆς Κρήτης εἰς Ἀθήνας, καὶ τούτου ἔνεκεν ὑπέπεσον εἰς τοῦτον τὸν ἀνόσιον ἔρωτα, προλέγει τὸν τρόπον τοῦ θανάτου αὐτῆς.—Ἡλιβάτοις ὑπό· Εἴθε ἦν ὑπὸ φωλεᾶς ὑψηλοτάτας, ἵνα ποιήσῃ με ὁ θεὸς πτερωτὴν ὄρνιν ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν πτηνῶν, καὶ ἐπέτων ὑπεράνω τοῦ κύματος τῆς Ἀδριανῆς ἀκτῆς καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ (Πάδου), ὅπου αἱ τριτάλαιναί κόραι τοῦ πατρὸς Φαέθουτος ἀπὸ λύπης (τοῦ ἀδελφοῦ των, ὅστις ὁμοίως Φαέθων ὀνομάζεται) σταλάσσουσιν εἰς τὸ πορφυροῦν φούσκωμα τοῦ Ἡριδανοῦ δάκρυα λάμποντά ὡς ἤλεκτρον. Καὶ εἴθε ἔφθανον εἰς τὴν ἐκ χρυσῶν μῆλων ἐσπαρμένην ἀκτὴν τῶν ἀδουσῶν Ἐσπερίδων (τῶν ἀοιδῶν Ἐσπερίδων), ὅπου ὁ Ποσειδῶν ἄρχων τῆς πορφυρᾶς θαλάσσης δὲν ἀφίνει πλέον τοὺς ναύτας νὰ προχωρήσωσι, ψαύων τὸν σεμνὸν στύλον τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὅποιον κρατεῖ ὁ Ἄτλας, καὶ ὅπου παρὰ τὰς κοίτας τῶν μελάθρων τοῦ Διὸς χύνονται πηγαὶ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος, καὶ ὅπου ἡ Ὀλυβιδώδωρος θειοτάτη γῆ αὐξάνει τοῖς θεοῖς εὐδαιμονίαν· ὦ λευκότερε Κρησία ναῦς, ἥτις διὰ μέσου τοῦ θαλάσσιου ἠχητικοῦ κύματος ἐπόρευσας τὴν βασιλισσάν μου γενομένην νύμφην κακίστη τύχη.—Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι· Ἡλιβάτος κευθμῶν λέγεται ὁ κευθμῶν εἰς ὃν μόνος ὁ ἥλιος βαίνει.

Στίχ. 730. ἐπὶ πόντιον . . . ἀκτᾶς· ὑπεράνω τοῦ θαλάσσιου κύ-

ματος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ἡ Ἴω εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα διὰ βούλησιν Ἑρας, διεπέρασε τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἴόνιον πέλαγος κληθέν. Συνελυπήθη δὲ ὁ Ἀδρίας τῇ Ἴοι διὰ τὴν εἰς βοῦν μεταμόρφωσιν αὐτῆς, καὶ ὁ Ἡριδανὸς τῷ Φαέθοντι διὰ τὴν κεραύνωσιν αὐτοῦ, περὶ οὗ ὅρα τὴν ἐξῆς σημείωσιν.

Στίχ. 733. ἔνθα· ἐν τῷ Ἡριδανῷ.

Στίχ. 733. Φαέθοντος· ἐναυῦθα διὰ τοῦ Φαέθοντος ἐννοεῖ αὐτὸν τὸν ἥλιον καὶ ὄχι τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ ἀδελφὸν τῶν Ἡλιάδων.—οἴκτω· οἴκτω τοῦ ἀδελφοῦ των, Φαέθοντος καὶ αὐτοῦ ὀνομαζομένου· παρέλειψε δὲ τὴν γενικὴν ἀδελφοῦ, ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους ὁ μῦθος· ὁ δὲ μῦθος εἶναι ὁ ἐξῆς· Φαέθων ὁ υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Κλειομένης παρακαλέσας τὸν πατέρα του νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸς μίαν ἡμέραν τοὺς ἵππους, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, ἐπειδὴ δὲν ὀδήγησεν αὐτοὺς καλῶς, καὶ μέγα μέρος τῆς γῆς ἔκαυσε, διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς κεραυνοβολήσας αὐτὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Ἡριδανόν, ποταμὸν τῆς Ἰταλίας, ἔνθα αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ Ἡλιάδες θρηνοῦσαι αὐτὸν εἰς αἰγείρους μετεβλήθησαν, ὧν τὰ δάκρυα ἦτοι ἡ ρυτίνη λάμπουσιν ὡς τὸ ἤλεκτρον.—δακρύων ἀυγάς· ἀντὶ ἀυγάζοντα δάκρυα, σχῆμα ἐν διὰ δυοῖν.—ἤλεκτροφαεῖς· τὰς ἤλεκτρου φάος, λάμπειν, ἐχούσας.

Στίχ. 737. Ἐσπερίδων· αἱ τοῦ Ἁπλαντος θυγατέρες αὐταὶ ἐφύλαττον ἐντὸς κήπου τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μήλα τῶν Ἐσπερίδων, οὗτος δὲ ὁ κήπος ἐπλάττετο, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύῃ ἐντὸς ἱεροῦ ἄλλους κειμένου πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῇ μήλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἥλιου ἢ τῆς Ἑρας, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της.—Ἐσπερίδες δὲ ὀνομάζονται, διότι ἐν τῇ Ἐσπέρᾳ, τοῦτέστιν ἐν τῇ δύσει, κεῖνται· καὶ αὐταὶ δὲ ἐν θρήνοισι ἦσαν, θρηνοῦσαι τὸν δράκοντα τὸν μηλοφύλακα, τὸν νεωστὶ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα· αἰδοῦς δὲ αὐτὰς λέγει, διότι ἐν θρήνοισι ἦσαν.—ἴνα· ὅπου.—Ποντομέδων· ὁ Ποσειδῶν, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ πόντου δηλ. περὶ τῆς πορφυρᾶς λίμνης ἧτοι θαλάσσης.

Στίχ. 744. μελάθρων . . . κοίταις· παρὰ ταῖς κλῖναις τῶν οἰκιῶν τοῦ Διὸς. Διὰ τοῦτου δεικνύει, ὅτι, ἴνα μὴ κοπιᾶζωσιν οἱ θεοί, ἔχουσι πλησίον τῶν κλινῶν των τὴν ἀμβροσίαν καὶ τὸ νέκταρ.

Στίχ. 752. ἡ γάρ· διότι ἡ ἀπὸ ἀμφοτέρων, δηλ. καὶ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ μόνον ἐκ τῆς ξηρᾶς δηλ. ἐκ τῆς Κρήτης ἀνεχώρησεν (ἡ ἐμὴ δέσποινα) κακοῖς οἰωνοῖς, καὶ ἦλθεν εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας, ἔδησαν δὲ ἔξω (οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς) πλεκτὰς ἄκρας σχοινίων, ἧτοι ἄκρας πλεκτῶν σχοινίων εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μουουχίας, καὶ

ἐξέβησαν ἐπὶ ἠπείρου γῆς. Ἄντι τούτων δὲ τῶν μὴ ὀσίων ἐρώτων ἀπὸ τῆς φοβεραῆς ἀσθενείας τῆς Ἀφροδίτης ἠσθένησε κατὰ τὰς φρένας· μὴ ἀντέχουσα δὲ εἰς τὴν χαλεπὴν συμφορὰν θέλει περιβάλει ἑαυτὴ ἠηλυὰν κρεμαστὴν ἀπὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, ἀρμόζουσα περὶ τὸν λευκὸν λαιμόν της, ἐντραπέισα τὸν μισητὸν δαίμονα, ἥτοι τὸ μισητὸν ἀμάρτημά της, καὶ προτιμῶσα τὴν ἔνδοξον φήμην καὶ ἐλευθεροῦσα τὰς φρένας της ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ἔρωτος.—ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων δύσορνις· δηλ. ἡ ἐκ κακῶν πραγμάτων γενομένων ἐν τῇ Κρήτῃ καὶ τῇ θαλάσῃ ἦλθεν) (δύσορνις ἢ Φαίδρα) κακοῖς οἰωνοῖς, ἢ μόνον ἐν τῇ Κρήτῃ ἐπραξέτι κακόν, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τοῦ ἐλθεῖν κακοῖς οἰωνοῖς.

Στίχ. 756. πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς· ὑπαλλαγῆς σχῆμα, ἀντι πλεκτῶν πεισμάτων ἀρχάς· πείσμα δὲ λέγεται τὸ σχοινίον, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ πείθεται ἡ ναῦς.

Στίχ. 764. ὑπέραντλος· κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς νηὸς, ὅταν δὲν ᾖναι δυνατὸν διὰ τῆς ἀντλίας νὰ ἐκβληθῶσι τὰ ἐν αὐτῇ εἰσερχόμενα ὕδατα, ὅθεν μεταφορικῶς εἴρηται ἡ Φαίδρα ὑπέραντλος δηλ. ἀνίσχυρος, μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ.— τεράμωνων περιάψεται· κρεμαστὸν βρόχον· δηλ. θέλει κρεμάσει βρόχον ἀπὸ τῶν νυμφιδίων τεράμωνων.

Στίχ. 765. δαίμονα στυγνόν· τὸν μισητὸν δαίμονα, ὅστις τὴν παρεκίνησε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα, δηλονότι ἐντραπέισα τὸ μισητὸν ἀμάρτημά της.

Στίχ. 777. ἐπισπαστῶν βρόχων· ἐκ τῆς σφιχθείσης ἠηλυᾶς.

Στίχ. 779. τὸ πολλὰ πράττειν· οὐκ ἔστιν ἀσφαλῆς ὁ βίος τῶν ἐκβαλλόντων ἑαυτοὺς εἰς πολλὰ πράγματα.

Στίχ. 784. πικρὸν τόδε· αὕτη ἡ φύλαξις τοῦ πράγματος τοῦ οἴκου, δηλ. τοῦ νεκροῦ, ἢ γενομένη χάριν τῶν δεσποτῶν μου, δηλονότι τοῦ Θεσέως, εἶναι πικρά. Ὁ δὲ ἀρχαῖος σχολιαστὴς ἐρμηνεύει οὕτω « ἀπορθώσατε αὐτῆς τὰ μέλη, καὶ κατ' ὄρθον σχηματίσατε τὸν νεκρὸν, τὸ πικρὸν οἰκούρημα τῶν ἐμῶν δεσποτῶν, ὅ ἔστι τὸν ἀτυχή οἰκουρόν ».

Στίχ. 786. οὐ γάρ με . . . θεωρόν· διότι ὁ οἶκός μου δὲν ἀξιοῖ ἀνοίξαι τὰς πύλας νὰ μὲ προσκυνήσῃ εὐφρόνως, ὡς ἀπὸ μαντείας ἐπιστρέφοντα.— θεωρόν· λέγει ἐνταῦθα τὸν Θεσέα, ἐπειδὴ ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω στίχ. 280 ὁ Θεσεὺς ἔλιπεν εἰς τὴν Πυθίαν πρὸς θυσίαν, καὶ ἤδη ἐπέστρεφεν. Οἱ δὲ τοιοῦτοι ἤρχοντο ἐστεφανωμένοι, καὶ πάντες οἱ τοῦ οἴκου αὐτοὺς προσεκύνουν.

Στίχ. 788. μῶν· μήπως νέον τι, δηλ. ὁ θάνατος ἐφθειρε τὸ γῆρας τοῦ Πιθέως, δηλ. τὸν γηραιὸν Πιθέα.— γῆρας Πιπέως· ἐστὶ τὸ λεγόμενον σχῆμα ἐν διὰ δυοῖν.

- Στίχ. 789. πρόσω· προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν.
- Στίχ. 793. τέκνων· μὴ ἄρα τῶν τέκνων μου ἡ ζωὴ κλέπτεται; δηλ. ἀπέθανον.
- Στίχ. 796. ἀνήψατο· ἀνήψατο ἑαυτῆ.
- Στίχ. 797. παχνωθεῖσα· κυριευθεῖσα.
- Στίχ. 806. εἰργάσω τοσοῦτον· τοσοῦτον μέγα κακὸν ἔπραξας σεαυτῆ, ὥστε νὰ σύγχύσης τούτους τοὺς δόμους.
- Στίχ. 810. πάλαισμα· ἀγώνισμα, καὶ ἐπομένως κατανίκημα ἐνταῦθα σημαίνει.
- Στίχ. 811. τίς ἄρα τῶν δαιμόνων ἀφανῆ καθιστᾷ, ἤτοι φθείρει τὴν σὴν ζωὴν.
- Στίχ. 813. τὰ μάλιστα· ταῦτα εἰσὶ τὰ μήκιστα (τὰ μέγιστα) τῶν ἐμῶν κακῶν.
- Στίχ. 815. κηλὶς ἄφραστος· κηλὶς ἀπροόρατος προξενουμένη ἔκ τινος ἐκδικητικῆς θεότητος.—κηλίδα· λέγει τὸν θάνατον τῆς Φαίδρας.—ἀλαστόρων· ἀλάστορες λέγονται αἱ θεότητες αἱ ὁποῖαι τιμωροῦσι τοὺς ἀμαρτάνοντας, αἱ Ἑρινύες.
- Στίχ. 816. κατακονά· καταφθορὰ μὲν λοιπὸν τῆς ζωῆς ὑπάρχει εἰς ἐμὲ ἀνυπόφορος.
- Στίχ. 818. ἐκνεῦσαι· πάλιν· ἐκφυγῶ, ἐξέλθω.
- Στίχ. 819. κῦμα· ἐπειδὴ ἀνωτέρω εἶπε πέλαγος κακῶν, διὰ τοῦτο ταύτην τὴν συμφορὰν λέγει «κῦμα τῆς δε συμφορᾶς».
- Στίχ. 820. τίνα λόγον. . . προσαιδῶν τύχῳ· τίνα λόγον νὰ εἶπω ὁ τάλας, πῶς νὰ ὀνομάσω τὴν κακόμοιρον τύχην σου; ἐκ τοῦ προσαιδῶν, κατὰ τὸ σχῆμα τῆς βραχυλογίας δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν ὀνομάζων, εἰς δὲ νὰ ἀποδώσωμεν τὸ «τίνα τύχην σέθεν».
- Στίχ. 822. ὄρνις γάρ· ὥσπερ πτηνόν, κρατούμενον ὑπὸ τινος, ἀφαντον γίνεται, οὕτω καὶ σὺ μετὰ ὀρμῆς ταχέως πηθήσασα εἰς τοὺς δόμους τοῦ ἄδου εἶσαι ἀφαντος.
- Στίχ. 825. πρόσωθεν· ἀρχαιότερον δὲ ποθεν φέρω εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἐκ τῶν δαιμόνων δυστυχίαν δι' ἀμαρτήματά τινος τῶν συγγενῶν μου, δηλ. λέγει ὁ Θεσεύς, ἢ μήπως τιμωροῦμαι διὰ τὰ ἀμαρτήματά τινος τῶν προσγόνων μου.
- Στίχ. 834. τίνος δὲ κλύω; παρὰ τίνος λοιπὸν νὰ μάθω;—κλύω ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως· τίθεται δὲ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ ἢ ὑποτακτικῆ ἐπὶ ἐρωτήσεως μετ' ἀπορίας περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι.
- Στίχ. 836. ἢ μάτην· ἢ μάτην τύραννον δῶμα στέγει ὄχλον (πληθος) προσπόλων ἐμῶν;

Στίχ. 842. Ἐλιπεες, Ἐλιπεες· ἀπέθανες, ἀπέθανες.

Στίχ. 847. δάκρυσί μου· τὰ βλέφαρά μου καταχυθέντα (περιχυθέντα) δακρύοις βρέγονται τῆς σῆς δυστυχίας ἕνεκεν.

Στίχ. 849. τὸ δ' ἐπὶ τῷ δε· πρὸ πολλοῦ δὲ φρίττω διὰ τὸ κατόπιν τοῦτου πάθημα δηλ. διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἴππολύτου. Πάλιν προλέγει ὁ χορὸς τὰ μέλλοντα.

Στίχ. 850. Ἐα, Ἐα· φεῦ, φεῦ.

Στίχ. 855. θάρσει· ὡσανεὶ ἀκούει αὐτὸν ἡ τεθνηκυῖα Φαίδρα, λέγει αὐτῇ ὁ Θησεύς, ἔχε θάρρος· συγχωρητὸν δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς μεγίστην λύπην εὐρισκόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ εἰς τὰς λέξεις του. — λέκτρα γάρ· οὐκ ἔστι γὰρ γυνὴ ἣτις εἴσεισι (εἰσπορεύσεται) λέκτρα τὰ Θησεύς καὶ δῶμα.

Στίχ. 857. καὶ μὴν· προσέτι αἱ ἐπὶ τῆς χρυσῆς ταινίας σφραγίδες τῆς μὴ ὑπαρχούσης πλέον (δηλ. τῆς Φαίδρας) μὲ προτρέπουσιν, ἐνθαρήβουσαι. Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἦν γνωστὸς ὁ χάρτης, ἀλλ' ἔγραφον ἐπὶ μεμβράνης· φαίνεται ὅτι ἡ Φαίδρα γράψασα ἐπὶ τινος μεμβράνης ἐδίπλωσε καὶ ἐτύλιξεν αὐτὴν χρυσῇ ταινίᾳ, δέσασα τὴν ἄλλην ἄκραν αὐτῆς εἰς τὰς χεῖράς της. — τύπος· αἱ ἐπὶ τῆς χρυσῆς ταινίας σφραγίδες.—σφενδόνῃ· λέγεται ἔτι καὶ ἀπλῶς πᾶσα ταινία, σχοινίον.

Στίχ. 861. ἐκδοχαῖς· κατὰ διαδοχὴν, διαδοχικῶς.

Στίχ. 862. ἐμοὶ μὲν οὖν· ἐγὼ μὲν λοιπὸν πρὸς τὸ πραχθὲν ἀποβλέπουσα, εἶθε νὰ ἔχω τύχην τοῦ βίου ἀβίωτον δηλ. ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς, ἐνῶ οἱ οἰκοὶ τῶν δεσποτῶν μου εὐρίσκονται ἐν τοσοῦτοις δυστυχίμασι.

Στίχ. 865. λέγω· ἀντὶ ὀρῶ· σχῆμα συνεχδοχῆς τὸ ἐπόμενον ἀντὶ τοῦ ἡγουμένου.

Στίχ. 868. πρὸς γάρ τινος· διότι ἀπὸ τινος δαίμονος ὀδηγουμένη, ὡς μάντις βλέπω οἰωνὸν κακοῦ.

Στίχ. 872. μέτα· μέτεστι.

Στίχ. 873. ἄλστα· κακὰ τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ λησμονηθῶσι.

Στίχ. 874. ὀλόμενος οἴχομαι· μετὰ σπουδῆς χάνομαι.

Στίχ. 875. μέλος· φαίνεται ὅτι ἐμμέτρως ἡ Φαίδρα εἶχε γράψῃ τὴν κατὰ τοῦ Ἴππολύτου διαβολήν.

Στίχ. 877. ἀρχηγόν. . . λόγον· λέγεις λόγον ὁ ὅποιος εἶναι ἀρχὴ κακῶν.

Στίχ. 878. τόδε· τοῦτο μὲν δὲν θέλω κρατήσῃ πλέον, ἐντὸς τῶν πυλῶν τοῦ στόματος δυσκολοπέραστον, δηλ. θέλει ἐξέλθει πλέον τῶν χειλέων μου εὐκολοπέραστον.

Στίχ. 881. Ζηνὸς ὄμιμ' ἀτιμάσας· μὴ σεβασθεὶς τὸ ὄμμα τοῦ Διός. Ὁ Ζεὺς θεωρεῖτο, ὅτι ἐπεστάται εἰς τὰ λέκτρα.

Στίχ. 882. ἀλλ'· ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον.— κατέργασαι (ἀπόλεσαι) ἐμὸν παῖδα μᾶζ' τούτων τῶν τριῶν ἀρῶν, ἅς ἐμοί ποτε ὑπέσχου. Γενομένης δὲ ἔλξεως, ἔγινεν ὡς ἐν τῷ κειμένῳ ἐστί.

Στίχ. 883. ὦ πασας· παρέσχες ἀληθεῖς ἀράς.

Στίχ. 886. ἀπεύχου· πόησον τὴν ἐναντίαν εὐχὴν.

Στίχ. 888. οὐκ ἔστι· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πεισθῶ εἰς σέ· πρὸς δὲ τούτοις θέλω ἐξορίσει αὐτὸν ταύτης τῆς γῆς.

Στίχ. 889. δυοῖν· τῇ ἐτέρᾳ δὲ τῶν δύο τούτων μοιρῶν πεπλήξεται, διότι ἢ ὁ Ποσειδῶν κ.τ.λ.

Στίχ. 893. ἀντλήσει βίον· λυπηρὸν βίον θέλει διαγάγει περιπλανώμενος εἰς ξένην γῆν.— ἀντλήσει βίον· μεταφορικῶς ὡσανεὶ ὕδωρ ὁ βίος ἐστί.

Στίχ. 900. ἔα τι χρῆμα; ταύτην τὴν στιγμήν ἰδὼν, φαίνεται, ὁ Ἰππόλυτος τὸν νεκρὸν τῆς Φαίδρας λέγει « φεῦ τί πρᾶγμα; »

Στίχ. 901. νεκρόν· νεκρὰν, σπανίως εὐρηται δικλίτως ὁ καὶ ἡ νεκρὸς τὸ νεκρόν. Ἴσως ἐνταῦθα ἡ λέξις νεκρὸν ἐτέθη οὐσιαστικῶς σημαίνουσα λείψανον.

Στίχ. 906. σιωπῆς· οὐδὲν ὠφελεῖ ἡ σιωπὴ ἐν ταῖς δυστυχίαις.

Στίχ. 908. κὰν τοῖς κακοῖς· οὐ μόνον ἐν ταῖς εὐτυχίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς δυστυχίαις ἀλίσκεται οὔσα λαίμαργος εἰς τὸ ἀκούειν.

Στίχ. 909. οὐ μήν· βεβαίως δὲν εἶναι δίκαιον, ὦ πάτερ, νὰ κρύπτῃς τὰς σὰς δυσπραξίας εἰς τοὺς φίλους σου, καὶ ἔτι περισσότερον, παρὰ φίλους ὄντας.— κρύπτειν· τὸ συνέταξε μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς ὡς ἀναγόμενον εἰς τὰ στερητικά.

Στίχ. 916. δεινὸν σοφιστὴν εἶπας· ἰκανότατον φιλόσοφον (διδάσκαλον) εἶπας, ἀπήτησας· εἰσὶ δύο προτάσεις· ὁ σοφιστὴς, ὃν εἶπας, ἐστὶ δεινός.

Στίχ. 918. λεπτοურγεῖς· λεπτοურγεῖς, φιλοσοφεῖς ἐν μὴ δέοντι καιρῷ.

Στίχ. 919. δέδοικα· φοβοῦμαι μήπως ἡ γλῶσσα ἔνεκεν τῶν δυστυχιῶν νικήσῃ τὸν νῦν σου· δηλ. μήπως ἔνεκεν τῶν δυστυχιῶν εἴπῃς λόγους οὓς, ἂν ἦσο ἀτάραχος, δὲν ἔλεγες.

Στίχ. 924. τὴν δ' ὅπως ἐτύγγαεν· δηλ. ἄδικον, ὑβριστικὴν.

Στίχ. 926. πρὸς τῆς δικαίας· ὑπὸ τῆς δικαίας.

Στίχ. 927. ἀλλ' ἦ τις· ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Θησέως ἐνόησεν ὁ Ἰππόλυτος, ὅτι ἐξάπαντος διεβλήθη ὑπό τινος, διὸ ἀποκρίνεται· « ἀλλὰ βεβαίως τῶν φίλων τις εἰς τὸ οὓς σου ψιθυρίζων μὲ δίδυλα ».

Στίχ. 928. νοσοῦμεν· νομίζομαι δὲ αἴτιος, ἐνῶ οὐδόλωσ εἶμαι αἴτιος.

Στίχ. 930. παραλλάσσοντες· ὄντες παράφρονες.

Στίχ. 933. εἰ γάρ· διότι ἐάν σύμφωνα τῇ ἡλικίᾳ τοῦ ἀνθρώπου μέλλῃ νὰ ἐξογκώσῃ ἑαυτὸ τὸ θράσος, καὶ ἐάν ὁ ὕστερος (ὁ ἀπόγονος) μέλλῃ νὰ ἦναι εἰς ὑπερβολὴν πανοῦργος τοῦ προτέρου, θέλει γίνεαι ἀνάγκη εἰς τοὺς θεοὺς νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν γῆν ἄλλην γῆν, ἢ ὅποια νὰ χωρέσῃ τοὺς πεφυκότας μὴ δικαίους καὶ κακοὺς.

Στίχ. 946. θεοῖσιν προσθεῖς ἀμαθίαν· ἀποδοὺς εἰς τοὺς θεοὺς ἀμαθίαν ὅτι φρονοῦσι κακῶς, δηλ. ὅτι δὲν γνωρίζουσι τοὺς κακοὺς.

Στίχ. 947. ἤδη καυχῶ καὶ τρώγων ἄψυχα βρώματα, δηλ. φυτὰ, ἀπάτα, καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ὀρφέα μαινου, τιμῶν πολλῶν γραμμάτων καπνοὺς (δηλ. τιμῶν τὰς ἀνοησίας τῶν πολλῶν γραμμάτων, ἅτινα ἔμαθες). Κατὰ τὸν Ὀρφικὸν βίον δὲν ἔτρωγον ζῶα καὶ ἄλλα ἔμψυχα, ἀλλὰ μόνον φυτὰ· ἐπίσης καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἀπέτρεχον τῆς βρώσεως τῶν ζώων, οἱ δὲ τοιοῦτοι ἐλέγοντο φιλόσοφοι. Διὰ ἐνταῦθα τῷ λέγει, ὅτι μὴ τρώγων ἔμψυχα, δι' αὐτοῦ σου τοῦ τρόπου ἀπάτα τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἶσαι φιλόσοφος καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

Στίχ. 959. κακὴν· δηλ. κακῶς λοιπὸν αὐτῇ ἐπραγματεύθη τὸν βίον τῆς (ἐπώλησε τὸν βίον τῆς), ἐάν διὰ τὴν κατὰ σοῦ δυσμένειάν τῆς, ὤλεσε τὰ ἑαυτῆς τέκνα (ἐδυστύχησε, κατέστησε δυστυχεῖ τὰ τέκνα τῆς, ἀφῆσασα αὐτὰ ὄρφανὰ εἰς μικρὰν ἡλικίαν)· δηλ. κακῶς ἐπώλησε τὸν βίον τῆς, ἐάν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς τιμωρίας σοῦ κατέστησε δυστυχεῖ τὰ ἑαυτῆς τέκνα.

Στίχ. 961. τὸ μῶρον· ἡ μωρία, ἡ Κύπρις.

Στίχ. 963. οὐδὲν ἀσφαλεστέρους· ποσῶς ἐδραιωτέρους.

Στίχ. 972. οὐ μαρτυρήσει· δὲν θέλει μαρτυρήσει . . . ὅτι ἐγὼ ἐφόνευσα αὐτὸν ὡς τιμωρὸς τῶν κακῶν, ἀλλ' ὅτι ματαίως κομπάζω, ὅτι εἶμαι τοιοῦτος.—Ἰσθμῖος Σίνις· « Ἰσθμοῖ Σίνις ἐγένετο, ὅστις εἶχε κράθβατον ἀνὰ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ κρατῶν τοὺς παριόντας προσεμέτρει τῷ κράθβατι, καὶ εἰ μὲν ἦν μακρὸς ἀπέκοπτεν ἐκ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κράθβατι· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεὺς μόνος· λέγει οὖν, ὅτι ἐάν ὑπὸ σοῦ ἡττηθῆσομαι, οὐ μὴ πιστεύσῃ ἐκεῖνος ὁ Ἰσθμῖος ὅτι αὐτὸν ἐφόνευσα. »

Στίχ. 974. Σκείρωνίδες· ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίω τῆς Μεγαρίδος χώρας, ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων· « ὁ Σκείρων ἐν Μεγάρῳ ἦν τύραννος ξένος, ὃν τῇ χελώνῃ ἐῤῥίψεν ὁ Θησεύς. Σκείρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην

ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλιμάχος· οὗτος ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας καὶ λακτιζομένους ὑπ' αὐτοῦ βρώμα ἐποίει γίνεσθαι χελώνης· Θησεὺς δὲ τοῦτον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐποίησε βρωθῆναι ὑπὸ τῆς χελώνης. »

Στίχ. 977. τὰ γὰρ δὴ· διότι τὰ πρῶτα ἀναστρέφονται πάλιν· γνωμικὸν περὶ τοῦ εὐμεταβλήτου τῆς τύχης. Ὁ Ἰππόλυτος μέχρι τοῦδε ἠτύχει καὶ νῦν εὐρίσκειται εἰς δυστυχίαν μεγίστην.

Στίχ. 978. πάτερ· πάτερ, ἢ μὲν κατ' ἐμοῦ μανία καὶ συνομοσία τῶν φρενῶν σου φοβερά ἐστι· τὸ πρᾶγμα ὅμως μόνον ὅτι ἔχει καλοὺς λόγους, ἂν τις αὐτὸ φανερώσῃ, δὲν θέλει πράξει καλῶς (ἐντίμως). — οὐ καλὸν τόδε· δηλ. τὸ διαπτύξαι τὸ πρᾶγμα· λέγει δὲ ὁ Ἰππόλυτος, ὅτι ἡ φανέρωσις οὐκ ἐστὶν ἐντιμος, ἐπειδὴ οὕτω παρέβαινε τὸν αὐτοῦ ὄρκον.

Στίχ. 983. ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδε· ἔχει δὲ τὸ καλὸν του καὶ τοῦτο, τὸ ἀκομψὸν τινα εἶναι εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον· διότι οἱ ἐν σοφοῖς φαῦλοι. . . λέγειν.

Στίχ. 985. ὅμως δ' ἀνάγκη· ἐγὼ δ' ἀκομψος μὲν . . . ὅμως δ' ἀνάγκη.

Στίχ. 996. μήτ' ἀνθυπουργεῖν· μήτε νὰ ἐκδικῶνται τοὺς κακοποιήσαντας αὐτούς.

Στίχ. 996. ἀλλ' αὐτός· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ὦν τοῖς οὐ παροῦσι καὶ ἐγγὺς φίλοις.

Στίχ. 1000. γραφῆ· ἐν τῇ δέλτῳ παρατηρῶν.

Στίχ. 1003. τῷ τρόπῳ· τίνι τρόπῳ.

Στίχ. 1007. τὸ οὐδαμοῦ φρενῶν σημαίνει τὸ αὐτὸ ὅπερ τὸ μάταιος.

Στίχ. 1009. ἡκιστα γέ· ἡκιστα ἡδὺ ἐστὶ τοῖς σώφροσι τὸ τυραννεῖν, εἰμὴ διέφθειρεν ἡ μοναρχία τὰς φρένας τῶν θνητῶν, ὅσοις αὕτη ἀνδάνει.

Στίχ. 1011. ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν· ἐγὼ δὲ εἰς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα, ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ δευτέρος ὦν νὰ εὐτυχῶ, καὶ τοὺς ἀρίστους πολίτας νὰ ἔχω φίλους.

Στίχ. 1014. πράσσειν τε· οὕτω γὰρ πράσσειν τε καλῶς πάρεστι, κίνδυνος τ' ἀπὸν δίδωσι χάριν κρείσσω τῆς τυραννίδος. Διότι οὕτω καὶ νὰ εὐτυχῇ τις δύναται, καὶ ἐπειδὴ κίνδυνος δὲν ὑπάρχει, μᾶλλον εὐχαριστεῖται, ἢ ἐὰν τύραννος ᾦν.

Στίχ. 1030. ἡμεῖς δ' ἔχοντες· ἐγὼ δὲ σώφρων ὦν δὲν μετεχειρίσθην καλῶς τὴν σωφροσύνην μου ταύτην.

Στίχ. 4032. ὄρκους παρασχών· ὄρκισθεις εἰς τοὺς θεούς, ὅπερ οὐχὶ μικρὰ πίστις ἐστίν, ἀρκούντως ἀπεμάκρυνας τὴν κατηγορίαν.

Στίχ. 4034. εὐοργησίᾳ· διὰ τῆς αὐτοῦ ἀταραξίας.

Στίχ. 4036. καὶ σοῦ γε· καὶ σὲ πολὺ θαυμάζω, ὦ πάτερ, εἰ ταῦτα καρτερεῖς· εἰ γὰρ κτλ.

Στίχ. 4040. ὡς· πόσον.—τόδε· τὸ κτεῖναί σε.

Στίχ. 4042. ταχύς γὰρ ἔδης· διότι ὁ ταχύς θάνατος ἀρεστότατός ἐστιν εἰς ἄνδρα δυστυχῆ.

Στίχ. 4043. ἀλλ'· ἀλλ' ἐκ πατρῴας χθονὸς φυγὰς ἀλητεύων ἐπὶ ξένην αἴαν λυπηρὸν ἀντλήσεις βίον (λυπηρὸν βίον θέλεις διαγάγει).—τὸ ἀντλήσεις βίον εἴρηται μεταφορικῶς, ὡσανεὶ ὕδωρ ὁ βίος ἐστίν.

Στίχ. 4046. οὐδέ· δηλ. οὐδὲ καιρὸν τινα δὲν θέλεις περιμεῖνει πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας;

Στίχ. 4052. ἡ δ' ἔλτος ἦδε· « αὕτη ἡ δέλτος οὐκ ἐστίν ἀπὸ μαντείας κατεσκευασμένη, ἀλλὰ κατηγορεῖ σου πιστὰ, ἦν περ ἐγὼ δέχομαι καὶ ταῦτη πιστεύω.—κλήρος δ' ἐστὶ τὸ σημεῖον τὸ διδόμενον τοῖς μαντευομένοις, ἀφ' ὧν οἱ μάντις ὀρμώμενοι προφητεύουσι περὶ τῶν μελλόντων. » —Καὶ ἐν Φοινίσσαις στίχ. 838 ὁ μάντις Τειρεσίας λέγει εἰς τὴν ὀδηγοῦσαν αὐτὸν θυγατέρα του « κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερσὶ, οὐς ἔλαβον οἰωνίσματα ὀρνίθων μαθὼν Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν οὐ μαντεύομαι » ἔφη τὸ κλήρους σημαίνει τὰς ἐν δέλτοις σημειώσεις· διότι οἱ οἰωνοσκοποὶ πρὸς ἐνθύμησίν των ἐσημεῖον ἐν δέλτοις τὰς τῶν ὀρνίθων πτήσεις, ἐξ ὧν μετὰ ταῦτα ἐμάντευον.

Στίχ. 4054. πόλλ'· ἐγὼ λέγω νὰ χαίρωσι κατὰ πολλὰ, ἐγὼ λέγω νὰ ἔχωσιν ὑγίαν, δηλονότι ἐγὼ εἰς οὐδεμίαν ὑπόληψιν ἔχω τοὺς ὑπὲρ κἀρα φοιτῶντας ὄρνις, ἤτοι τὰς τοιαύτας μαντείας.

Στίχ. 4057. οὐ δῆτα (λύσω)· δηλονότι πάντως εἴτε λύσω, εἴτε δὲν λύσω τὸ στόμα μου δὲν θέλω πείσει, οὐς εἶναι ἀνάγκη νὰ πείσω.

Στίχ. 4060. οὐκ εἶ; δὲν θέλεις ἀναχωρήσει;

Στίχ. 4063. ὅστις γυναικῶν· (εἴτελθε εἰς τοὺς δόμους ἐκείνου) ὅστις εὐχαριστεῖται . . . καὶ ξυνοικούρους (συνεργάτας, αἰτίους) κακῶν.

Στίχ. 4069. ὦ δώματ'· ὦ δώματα, εἴθε φωνὴν ἀφίετε καὶ ἐμαρτυρήσατέ μοι, εἰ κακὸς ἀνὴρ γέγονα.

Στίχ. 4072. σαφῶς τόδε ἔργον· σαφῶς τόδε ἔργον (ὅτι ἡ Φαίδρα ἐκρεμάσθη) μηνύει σε κακόν.

Στίχ. 4074. εἴθ' ἦν· « εἴθε δυνατόν ἦν ἐμαυτὸν ἄλλον γενόμενον προσβλέψαι δακρύνοντα καὶ κατιδεῖν, ἐν ὁποίοις κακοῖς εἰμι· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ τὸν Θησέα προσβλέποντα αὐτὸν οἰκτεῖρειν. »

Στίχ. 1080. οὐχ ἔλξετε; οὐ διώξετε αὐτὸν ἐκ ταύτης τῆς γῆς;

Στίχ. 1081. πάλα ξενουσθαι· οὐκ ἀκούετε ἐμὲ πάλα προύνεποντα ξενουσθαι τὸν δε; δὲν ἀκούετε, ὅτι ἐγὼ πρὸ πολλοῦ εἶπον νὰ γίνῃ οὗτος ξένος; ξενουσθαι· ξένος ἀντὶ πολίτου γίνεσθαι, ἐπὶ ξένης γῆς διατρίβειν.

Στίχ. 1082. κλάωντις· «οὐχ ὡς ἀντιτείνων λέγει· ἀλλ' ὡς ἐξ ἐλευθέρως χειρὸς ὠθεῖσθαι βουλόμενος· ὄντως, ἐὰν μέ τις διώξῃ ἐκ δούλων, κλαίων ἀναχωρήσει· ἐὰν δὲ θέλῃς, σὺ διώξόν με ἐκ ταύτης τῆς γῆς.»

Στίχ. 1086. ἄραρεν· προσήρμωσε, δηλονότι ἀπεφασίσθη, ὡς φαίνεται, τὸ νὰ διωχθῶ ἀπὸ ταύτης τῆς γῆς.

Στίχ. 1087. ὡς οἶδα· ἐπειδὴ γινώσκω μὲν ταῦτα (διὰ τί ἡ Φαίδρα ἐκρεμάσθη, καὶ τὴν δέλτον αὐτὴν ἔγραψε), δὲν γινώσκω ὅμως, ὅπως εἶπω αὐτὰ, ἦτοι δὲν δύναμαι ὅμως νὰ εἶπω αὐτά.

Στίχ. 1089. φευσόμεσθα· θέλομεν φύγει τὰς κλεινάς Ἀθήνας (ἢ ἀπὸ τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν), λέγει δὲ Ἀθήνας ἀντὶ τοῦ Τροιζῆνα, ἐπειδὴ ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἦσαν αἱ Ἀθήναι καὶ ἡ Τροιζήν, ἐπομένως ὁ ἐξώριστος τῆς Τροιζήνος ἦν ἐξώριστος καὶ τῶν Ἀθηνῶν.—ὡς· ἐπειδὴ πολλὰ μέρη εὐδαίμονα ἔχεις πρὸς τὸ διάγειν τὴν ἡδικὴν ἡλικίαν.

Στίχ. 1098. Ἐνταῦθα ἄρχεται ἡ πέμπτη πράξις. Ὁ χορὸς ἰδὼν ὅτι ὁ ἀγαθὸς καὶ χρηστοῖθης Ἰππόλυτος δεινὰ ἔπαθεν, ἦτοι ὅτι καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἀνθρώποι ὑπόκεινται εἰς τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον, καὶ ὅτι ὅσον τις ἐνδοξότερός ἐστι, τοσοῦτο μᾶλλον καὶ ἡ τῆς τύχης μεταβολὴ χειροτέρα· τούτων ἕνεκεν εὔχεται ὅπως ὁ μὲν βίος αὐτοῦ ὄλιγος ἦ καὶ ἄλυπος, ἡ δὲ δόξα μῆτε μεγάλη μῆτε μικρὰ, ἀλλὰ μετρία.—Ἡ μέγα· ὁ νοῦς· Ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν μου ἡ τῶν θεῶν πρόνοια, ἀφαιρεῖ μου τὰς λύπας, μολονότι δὲ ἡ ἐλπίς μου αὕτη φρόνιμός ἐστιν, ὅμως ἀπελπίζομαι παρατηρῶν εἰς τὰς τύχας τῶν θνητῶν καὶ εἰς τὰς πράξεις.

Στίχ. 1102. ἄλλα· διότι ἄλλα διαδέχονται ἄλλα, ὁ δὲ βίος τῶν ἀνθρώπων πάντοτε μεταβάλλεται.

Στίχ. 1107. ἀκήρατον· καὶ ἀμόλυντον ψυχὴν εἰς λύπας, ἢ καὶ ψυχὴν ἀμέτοχον λυπῶν.

Στίχ. 1108. δόξα δὲ μῆτ' ἀπερχήσ· μῆτε μεγάλης δὲ δόξης ἐπιθυμῶ μῆτε μικρᾶς.

Στίχ. 1109. ῥάθια δ' ἤθεα· εὐκόλους δὲ μεταβολὰς πάντοτε ὑφισταμένη εἶθε νὰ ζῶ εὐτυχῆς μετ' ἄλλων.

Στίχ. 1114. ἀστέρα· ἀστέρα λέγει τὸν Ἰππόλυτον διὰ τὸ ἐπιφανὲς τῆς παρθενίας αὐτοῦ.

Στίχ. 1148. ὄθι· ὄθι· μετὰ κυνῶν ὠκυπόδων ἐπέβης θῆρας ἐναίρων, τοὺς περὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὅ ἐστι τοὺς ὑποτεταγμένους τῇ Ἄρτέμιδι.

Στίχ. 1121. οὐκέτι συζυγίαν πῶλων· δηλονότι δὲν θέλεις τρέξει πλέον τὸ πεδίον τῆς λίμνης ἐπὶ τοῦ σοῦ ἔρματος διευθύνων τοὺς κατὰ τὸν πόδα γυμνασμένους Ἐνέτας ἵππους.

Στίχ. 1124. Μοῦσα· ἡ δ' ἄυπνος φῶν τῶν χορδῶν τῶν ὑπὸ τῆ ἄντυγι λήξει ἀνὰ τὸν πατρῶον δάμον· ἄντυγα καλεῖ τὸν ζυγὸν τῆς κιθάρας, ἢ τὸν πῆχυν.

Στίχ. 1126. ἀστέφανοι· τὰ δὲ κατὰ τὴν βαθεῖαν ὕλην ἀγάλματα τῆς Ἄρτέμιδος ἀστέφανα θέλουσιν εἶναι. Ἐντὸς τοῦ δάσους ἀγάλματα ἦσαν τῇ Ἄρτέμιδι, ὡς θεᾶ τοῦ κυνηγίου.

Στίχ. 1128. φυγᾶ σᾶ· «φυγάδος σοῦ ὄντος, ἡ φιλονεικία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμῳ ἀπώλετο.»

Στίχ. 1132. πότμον ἀπότμον· βίον ἀβίωτον.

Στίχ. 1135. συζυγαί χάριτες· αἱ τῆς συζυγίας ἔφοροι χάριτες.

Στίχ. 1141. ποῖ· ποῖ μολῶν, ὦ γυναῖκες, εὔροιμ' ἂν Θησεία ἄνακτα τῆς δε γῆς;

Στίχ. 1144. τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Θησεὺς ἐξήρχετο τῶν δόμων, καὶ διὰ τοῦτο ὁ χορὸς ἀποκρίνεται εἰς τὸν ἄγγελον, ὅδ' αὐτός.

Στίχ. 1145. Θησεῦ· οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐξ ὀνόματος τοὺς δεσπότης ἐκάλουν· πολίτας δὲ φησι τοῦ Θησεῖως τοὺς Ἀθηναίους καὶ Τροϊζηνίους, διότι τούτων ἀμφοτέρων πολίτης ἐστίν, ἐκ μὲν πατρὸς Ἀθηναίων, ἐκ δὲ μητρὸς Τροϊζηνίων.

Στίχ. 1147. τέρμονας· «τέρμονας γὰρ Τροϊζῆνος τοὺς ὄρους φησί· ἀστυγείτονας δὲ πόλεις τὴν Τροϊζῆνα καὶ Ἀθήνας φησί.»

Στίχ. 1151. ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς· ἐπ' ὀλίγον.

Στίχ. 1152. πρὸς τοῦ· ὑπὸ τίνος; δηλονότι μὴ ἄρα γυναῖκα τινὸς ἔφθειρεν, ὡς καὶ τὴν ἐμὴν, καὶ ἐκεῖνος φονεῦει αὐτόν;

Στίχ. 1156. πέρι· ἢ περὶ ἀντὶ τῆς κατὰ.

Στίχ. 1166. μέλος· τὸν αὐτὸν ὀρθῶν ὀρθῶν, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δοῦλοι του.

Στίχ. 1167. ὀπισθόπους· πολλὴ ἄθροισις ἀκολουθοῦσα ὀπισθεν τοῦ Ἰππολύτου.

Στίχ. 1170. τί ταῦτ'· διὰ τί ἀδῆμονῶ καὶ ὀρθῶν διὰ ταῦτα;

Στίχ. 1176. μάρπτει· ἀπὸ τῆς ἄντυγος ἀρπάζει τοὺς χαλινούς ἐν ταῖς χερσίν. Συνειθίζουσιν οἱ ἀμαξηλάται νὰ περιάπτωσι τὰς ἡνίας εἰς τὴν ἄντυγα, ὅπως οἱ ἵπποι νομίζουσιν ὅτι ὑπὸ τίνος ἄρχωνται.

Στίχ. 1177. αὐτᾶσιν ἀρβύλαισιν· εἰς αὐτὰς τὰς ἀρβύλας τοῦ

ἄρματος. τὸ ἀρβύλη ἐνταῦθα σημαίνει τὸ μέρος τῆς ἀμάξης, ἔνθα πατεῖ ὁ ἥνιοχος.

Στίχ. 1182. κὰν τῷδε· καὶ ἐν τῷδε ἐπήγε κέντρον πώλοισ ὀμαρ-
τῇ εἰς χεῖρας λαβῶν.

Στίχ. 1184. εἰ πόμεσθα· τὸ πάλοι οἱ δοῦλοι πεζοὶ παρηκολούθουν
τῷ ἄρματι τῶν κυρίων των, ὅπερ, φαίνεται, δὲν ἔτρεχε πολὺ.

Στίχ. 1188. Σαρωνικόν· « Ὅνομά ἐστι πελάγους, ὀνομασθὲν ἀπό
τινος Σάρωνος κηρυγοῦ. Οὗτος διώκων ἔλαφον ἐμάνη, καὶ ἡ ἔλαφος διω-
κομένη ἔρριπεν ἑαυτὴν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ αὐτὸς δὲ τῇ μανίᾳ φερόμε-
νος ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἀπεπνίγη. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι
ἐκ τῆς Σκύλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Νίσου τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγέως καὶ Πάλ-
λαντος. Οὗτος γὰρ ᾤκησεν εἰς Μέγαρα, ἔασας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ μα-
χομένους περὶ βασιλείας. Καὶ ἦν εἰμαρμένον μὴ περιληφθῆναι τὸν τό-
πον, ἐν ᾧ ἦν ὁ Νίσος, ὃς εἶχε χρυσοῦν πλόκαμον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐ-
τοῦ. Ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα θεωρήσασα τὸν Μίνωα ἐφίλησεν αὐ-
τὸν, καὶ συνετάξατο αὐτῷ παραδοῦναι τὴν πόλιν εἰ λάθοι αὐτὴν γυ-
ναῖκα· ὁ δὲ συνέθετο καὶ παραγενομένη τέμνει τοῦ τεκόντος τὸν πλό-
καμον, καὶ τὴν πόλιν παρέδωκε, καὶ μετὰ τὸ παραλαβεῖν τὴν πόλιν
ἔλαβεν αὐτὴν ἐπάνω τοῦ πλοίου, καὶ ἔδησεν αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ
ἔμεινε συρομένη ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ πέλαγος Σα-
ρωνικόν. Ἐκπεσοῦσα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ θηρίον γενομένη, τὴν ἰδίαν
φύσιν οὐδαμῶς μετέβαλεν. »

Στίχ. 1191. ὀρθόν· οἱ δὲ ἵπποι ἔστησαν τὸ κράτα καὶ τὸ οὖς ὀρ-
θὸν εἰς τὸν οὐρανόν.

Στίχ. 1192. νεανικός· μέγας.

Στίχ. 1195. στηρίζον· φθάνον· ὥστε τὸ ἐμὸν ὄμμα ἐμποδίσθη
τοῦ ὄραν τὰς ἀκτὰς τοῦ Σκείρωνος.

Στίχ. 1204. εἰ σορῶσι δὲ· εἰς δὲ τοὺς βλέποντας ἐφαίνετο τὸ θέα-
μα ἀνώτερον τῆς ὄψεως, τοῦτέστιν ἦν τοσοῦτον φοβερόν, ὥστε οἱ ὀφθαλ-
μοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ ἴδωσιν.

Στίχ. 1207. ἰππικοῖς ἐν ἤθεσι· ὧν ἄριστα γυμνασμένοι εἰς τὸ
διοικεῖν ἵππους.

Στίχ. 1209. ἔλκει δέ· ἔλκει δὲ τὰς ἡλίας τενωθεὶς εἰς τὰ ὄπισθεν
(ἱμαῖον εἰς τοῦπισθεν ἀρτήσας δέμας), ὡς ναύτης ἀνὴρ ἔλκει τὴν κώπην.

Στίχ. 1214. μεταστρέφουσαι· φροντίζουσαι.—μαλακά· ἰσό-
πεδα.

Στίχ. 1216. προῦφαίνετ'· προῦφαίνετο εἰς τοῦμπροσθεν ὁ ταῦ-

ρος ἐκμαίνων φέβω τὸν τέτρωρον ὄχον, ὥστε ἀναστρέφειν (ὥστε ἔστρεψεν εἰς τὰ ἄνω, εἰς τὰς πέτρας) τὸν τέτρωρον ὄχον.

Στίχ. 1220. ἕως ἔσφηλε· ἕως οὐ ἔσφηλε· (ἔκαμε τὸν ὄχον νὰ σφάλῃ, νὰ σκοιτάψῃ) καὶ ἀνεχαίτισεν.

Στίχ. 1232. ἔλειπό μεθα· ἐμείναμεν ὀπίσω, ἐπειδὴ ὁ ποῦς ἡμῶν δὲν ἐφθάνεν.

Στίχ. 1235. ἔκρυφθεν· ἐκρύφθησαν καὶ τὸ δύστυχον τέρας τοῦ ταύρου οὐ κάτοιδα, ὅπου λεπταίας χθονὸς ἐκρύβη.

Στίχ. 1241. καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ· οὐδὲ ἐὰν πληρώσῃ γραμμάτων πάντα τὰ ξύλα τῆς Ἰδῆς. ἄθλιον ποίαν Ἰδὴν.

Στίχ. 1244. οὐδ' ἔστι μοίρας· οὐδ' ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ πεπρωμένου καὶ ἀναγκαίου. — τοῦ χρεῶν· τὸ χρεῶν μετοχὴ ἔστιν ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ἔχουσα.

Στίχ. 1245. μίσει μὲν· ἔνεκεν μὲν μίσους πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν πεπονθότα ταῦτα εὐχαριστήθη τῶν λόγῳ τούτοις.

Στίχ. 1248. τοῖς δ'· τοῖς δε τοῖς κακοῖς.

Στίχ. 1249. πῶς οὔν; πῶς οὔν κομίζεῖν χρῆ τὸν ἄθλιον, ἢ τί χρῆ δρᾶσαντας σῆ χαρῆζεσθαι φρενί;

Στίχ. 1251. ἐμοῖς δέ· δηλονότι ἐὰν ἡμᾶς ἀκούσης δὲν θέλεις γίνεαι σκληρὸς πρὸς τὸν παῖδά σου δυστυχοῦντα.

Στίχ. 1257. ἄγεις· ὑποτάσσεις.— σὺν δ'· σὺν σοὶ δὲ ὁ ποιικιλόπτερος ἔρωσ.

Στίχ. 1258. ἀμφιβαλῶν· περισκεπάσας· ἐπειδὴ ὁ ἔρωσ σκεπάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐρώντων, ἵνα καὶ τὰ ἄμορφα ἐράσματα ὀρῶσιν.

Στίχ. 1262. ᾧ μαινομένῃ καρδίᾳ· σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος· ἀντὶ οὗ μαινομένῃ καρδίᾳ, ἐπὶ τὴν μαινομένην καρδίαν οὔτινος ἐφορμήσῃ ὁ πτηνὸς καὶ χρυσοφαγὴς ἔρωσ.

Στίχ. 1264. φύσιν ὄρεσκόων σκυλάκων· τοὺς ὄρεσκόους σκύλακας, καὶ πελαγίους, καὶ πάνθ' ὅσα τρέφει ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν θερμαίνει ὁ ἥλιος, καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ὑπὸ πάντων δὲ ὁμοῦ τούτων σὺ μόνῃ (ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν), ὦ Κύπρι, ἀπολαμβάνεις βασιλικὴν τιμὴν.

Στίχ. 1277. ἀφανῆ· πεισθεὶς εἰς μὴ φανερὰ πράγματα, φανεράν ὁμῶς βλάβην ἔσχεσ.

Στίχ. 1278. πῶς δ' οὐχ'· δηλ. πῶς εἰσέτι ζῆς καὶ δὲν ἀποθνήσκεις; ἵνα οὕτω ἐλευθερωθῆς τούτου τοῦ παθήματος.— ἡ πτηνὸς ἄνω μετὰ βᾶς βίοντον· ἢ μεταβληθεὶς εἰς πηννόν, εἰς ὄρνεον.

Στίχ. 1282. ὡς ἐν γ' ἀγαθοῖς . . . βίος· «εἰς ἀγαθοὺς ἀνδρας οὐκ ἔτι μετρηθήσεται σου ὁ βίος».

- Στίχ. 4285. προκόψω· ὠφελήσω.
- Στίχ. 4291. δηχθεῖσα κέντροις· δηχθεῖσα κέντροις τῆς ἐχθίστης θεῶν, ἠράσθη παιδὸς σέθεν.
- Στίχ. 4293. διώλετ'· διώλετο μηχαναῖς τροφοῦ.
- Στίχ. 4296. πρὸς σέθεν κακούμενος· καὶ περ ὑπὸ σοῦ κακούμενος.
- Στίχ. 4302. τοῦνθ' ἐνδ' ἀκούσας· τὰ μετὰ ταῦτα ἀκούσας.
- Στίχ. 4306. πατήρ· ὁ πατήρ σου ὁ Ποσειδῶν. Κοινῶς μὲν πατήρ τοῦ Θεσεῦς ἐνομίζετο ὁ Ποσειδῶν, ἀληθῶς ὅμως ἦν ὁ Αἰγεύς.
- Στίχ. 4304. ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος· ἀλλ' ἡσύχαζε.
- Στίχ. 4319. Ζῆνα μὴ φοβουμένη· ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι νόμος θεῶν ἐστὶ μὴ ἀπαντᾶν τῇ τοῦ ἄλλου προθυμίᾳ· ὅθεν αὐτὸν τὸν νόμον παραβαίνουσα τὸν Δία ἐφοβεῖτο.
- Στίχ. 4322. τὴν δὲ σὴν ἀμαρτίαν· τοῦ δὲ ἀμαρτημάτων σου ἐλευθεροῦσαι, πρῶτον μὲν ἐπειδὴ δὲν ἐγίνωσκας· ἔπειτα δὲ ἡ θανοῦσα γυνὴ ἀφήρесе τὰς ἀποδείξεις, ὥστε νὰ πείσῃ τὴν ἐδικήν σου φρένα.
- Στίχ. 4326. ἔρρωγεν· συνεράγησαν, συνέπεσον.
- Στίχ. 4333. οἶον . . . διδύμον· ὁποῖον διπλοῦν πένθος ἐτελέσθη, δηλονότι τὸ ἕνεκεν τοῦ θανάτου τῆς Φαίδρας καὶ τοῦ Ἴππολύτου πένθος.
- Στίχ. 4335. καταληπτόν· τὸ ὁποῖον ἐκ Θεοῦ τοὺς οἴκους καταλαμβάνει, δηλονότι ἐτέθη ἐπὶ σημασίας ἐνεργητικῆς, διότι πολλάκις τὰ εἰς τοὺς ἔχουσι σημασίαν ἐνεργητικὴν.—Τὸ ὁποῖον ἔρχεται ἐκ Θεοῦ.
- Στίχ. 4338. χρημοῖς ἀδίκους· ἐκ χρησμῶν ἀδίκων, σχῆμα συνεκδοχῆς τὸ ἠγούμενον ἀντὶ τοῦ ἐπομένου. Δηλονότι ἀντὶ νὰ εἴπῃ ἀραῖς ἀδίκους, ἢ ἀρᾶ ἀδίκων, εἶπεν χρημοῖς ἀδίκους· ἐπειδὴ ὁ Θεσεὺς χρησμὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὅτι τρεῖς εὐχὰς τοῦ ὁ Ποσειδῶν θέλει ἐκτελέσει. Ποίας δὲ εὐχὰς ἠχρήθη ὁ Θεσεὺς ὄρα ἀνωτέρω στίχ. 46.
- Στίχ. 4342. σχέες· σχέες σαυτὸν, παῦσον, ὦ σφάκελε (ὦ ὀρμητικὸς πόνε), ὅπως τὸ ἀποκεκμηκὸς σῶμα ἀναπαύσω.
- Στίχ. 4348. τίς ἐφέστηκεν ἐνδέξια πλευροῖς· φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα ἠσθάνθη τὴν Ἄρτεμιν ἐλθοῦσαν αὐτῷ.
- Στίχ. 4349. σῦντονα δ' ἔλαετε· ἀντὶ τοῦ συντόμως, ἦγουν ἀρμολίως καὶ προσηκόντως, καὶ συμφώνως, μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξίσου βαστάζετε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων.
- Στίχ. 4354. προὔπτον ἐς Ἄϊδαν· λέγει προὔπτον, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

Στίχ. 1355. μόχθους δ' ἄλλως· δηλονότι μάτην ἐκοπίασα νὰ καταστῶ εὐσεβῆς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ τοιαῦτα πάσχω.

Στίχ. 1361. παιάν· ἰατρός.

Στίχ. 1367. μίαι φόνων τε συγγόνων· τῶν προγόνων τὸ κακὸν εἰς ἐμὲ ἐπέργετα· πρὸς τιμωρίαν, δηλονότι ἐγὼ τιμωροῦμαι διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῶν προγόνων.

Στίχ. 1377. συνεζύγης· ὦ ταλαίπωρε, ποῖα συμφορᾶ συνεζύγης, ἦτοι εἰς ποίαν συμφορὰν ἐπεσεσ. Τὴν συμφορὰν ὑποθέτει ὡς ἔμφυχον, καὶ διὰ τοῦτο λέγει, οἷα συμφορᾶ συνεζύγης.

Στίχ. 1389. φρονῶ δ' ἡ· ἐννοῶ τὴν θεᾶν, ἣτις μ' ἀπόλεσε.

Στίχ. 1390. τιμῆς ἐμέ μ' φθῆ· ἐμίσησέ σε, ἐπειδὴ δὲν ἐτίμας αὐτήν, καὶ σοῦ ὠργίσθη, ἐπειδὴ ἦσο σώφρων.

Στίχ. 1401. τί δ'· δηλονότι ἐὰν δὲν εἶχες τοῦτο τὸ δῶρον, βεβαίως ἐφόνευες.

Στίχ. 1402. δόξης· διότι ὑπὸ τῶν θεῶν ἠπατήθην. Δηλ. ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐξηπατήθην· ὅρα τὸν στίχον 1394.

Στίχ. 1403. εἴθ' ἦν ἀραῖον· εἴθε καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ καταρῶνται τοὺς θεοὺς, λέγει τοῦτο, ἵνα τοιοῦτοτρόπως δυνατόν αὐτῇ ἦν νὰ ἐκδικηθῆ δι' ἄρῶν τὸν Ποσειδῶνα.

Στίχ. 1405. ἄτιμοι· ἀτιμώρητοι.

Στίχ. 1409. φίλτατος· τὸν Ἄδωνιν αἰνίττεται· κατ' ἄλλους ὅμως ἄδηλον ἐστίν, ἐπειδὴ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐφονεύθη.

Στίχ. 1413. κόραι ἄζυγες κεροῦνται σοι· ὑπῆρχεν ἐν Τροίᾳ ἱερὸν τοῦ Ἰππολύτου, ἐν ᾧ αἱ παρθένοι ἔκειρον τὴν ἑαυτῶν κόμην πρὸς τιμὴν αὐτοῦ.

Στίχ. 1416. μουσοποιός· αἱ παρθένοι πάντοτε θέλουσιν ὑμεῖ σε.

Στίχ. 1424. ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἢ διεφθάρης· διότι ὑπάρχει λόγος διὰ τὸν ὅποιον διεφθάρης.

Στίχ. 1427. τοῦ δε πλησίον κακοῦ· δηλονότι πλησίον τῶν θανασίμων ἐκπνοῶν.

Στίχ. 1429. μακράνιδέ· εἴθε δὲ εὐκόλως λησμονήσης τὴν πολυχρόνιον συναναστροφὴν μας.

Στίχ. 1433. κατόρθωσον· ὀρθὸν κατάκλινον τὸ σῶμά μου, τοῦτο δὲ συνείθιζον νὰ κάμνωσιν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων.

Στίχ. 1434. τί δρᾶς με τὸν δυσδαίμονα· δηλονότι σὺ ἀποθνήσκεις, καὶ μὲ ἀφίνεις ἀναγνον;

Στίχ. 1436. ἀναγνον· δηλονότι χωρὶς νὰ μὲ συγχωρήσης.

Στίχ. 1440. ὡς γενναῖος· πόσον γενναῖος δεικνύσαι πρὸς τὸν πατέρα σου.

Στίχ. 1444. μή νυν προδῶς με τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει· δηλονότι μὴν ἀποθάνης μόνος, ἀλλὰ περίμενε καὶ ἐμέ. Ὁ δὲ Ἴππόλυτος ἀποκρίνεται, ὅσον ἠδυνάμην ὑπέμεινα τοὺς πόνους.

Στίχ. 1450. κοινόν· τοῦτο ὁ χορὸς ἐπιλέγει, Ἴππολύτου ἀποθανόντος.

Στίχ. 1452. πίτυλος· ὄρμη, φορὰ, πλῆθος.

Στίχ. 1453. τῶν γὰρ μεγάλων· διότι αἱ ἀξιοπενθεῖς φῆμαι τῶν λαμπρῶν μᾶλλον ἐπικρατοῦσι· ἦτοι τὰ δυστυχήματα τῶν μεγάλων ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ μέγιστα ἀκούονται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΕΚΟΜΜΕΝΩΝ
ΛΕΞΕΩΝ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

his dicitur.—deest ἠλλείπει.—om. (omisit) παρέλειψε.—post hunc v. (versum) sequitur· μετὰ τοῦτον τὸν στίχον ἔπεται.—quater τετράκις.—praeft (praeferitur) προτιμᾶται.—post v. (versum) μετὰ τὸν στίχον.—ponit τίθησι.—ter τρίς.—Br. Brunck. Pors. Porsonus. M. διὰ τοῦ γράμματος αὐτοῦ σημαίει ὁ Porsonus κώδικάς τινας.

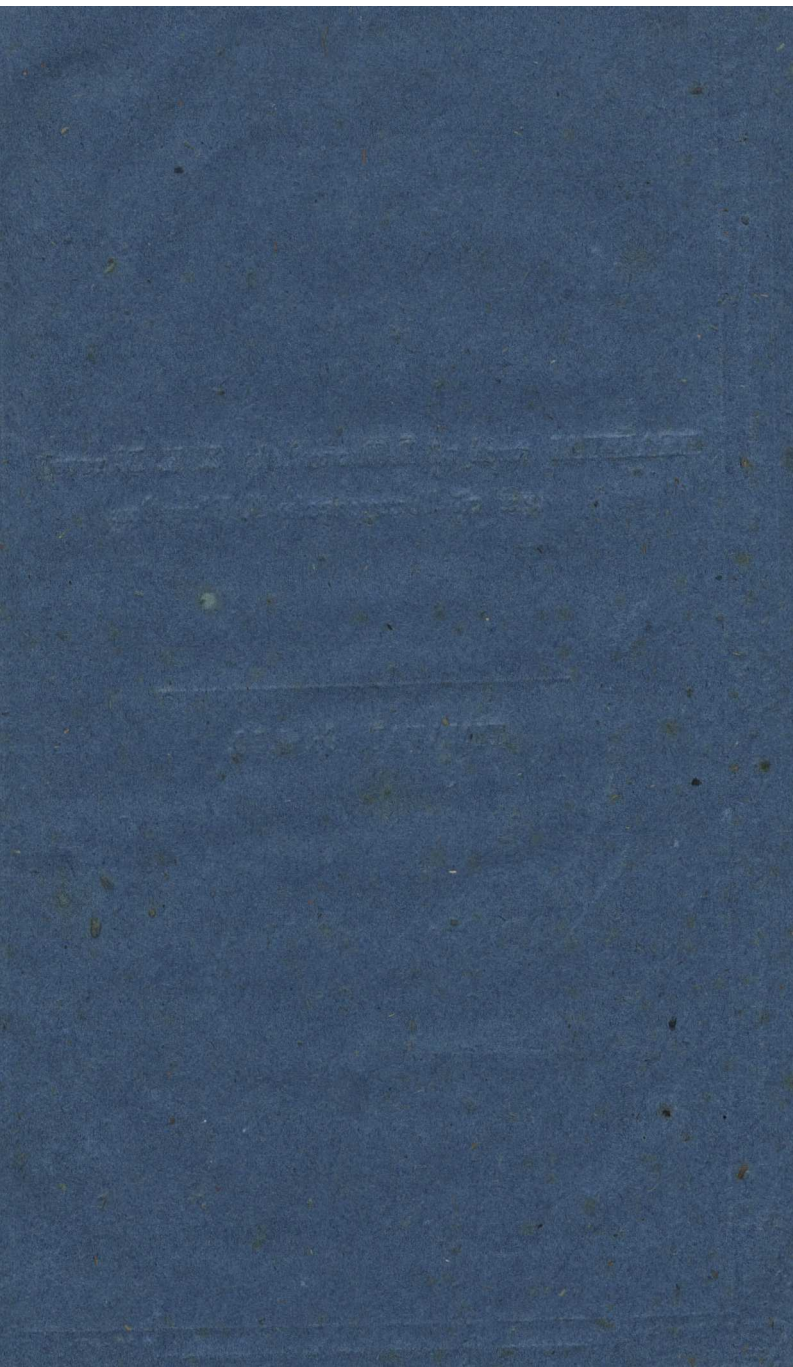
ΤΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ.

Στίχ. 169, ἐξάγεται, ὅτι ἐπεθύμει, γράφει ἐξάγεται, ἐπεθύμει.—στίχ. 223, τί καὶ σὺ μέτεστι γρ. τί καὶ σοὶ μέτεστι.—στίχ. 392, οὐδὲν δ' ἀλλάσει, γρ. οὐδὲν διαλλάσει. Ὅ,τι δ' ἄλλο εὐληπτότατον, παραλείπεται εἰς τὴν τοῦ ἀναγνώστου ἐπιείκειαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000085384

ΠΩΛΕΙΤΑΙ παρά τῶ Βιβλιοπωλείῳ Σ. Κ. Βλαστοῦ
καὶ τῶ Τυπογραφείῳ Δ. Εἰρηνίδου.

ΤΙΜΑΤΑΙ δρ. 1,50.

13!

1122